MIRANDA LEE

Dragoste de vánzare

ALCRIS

Capitolul 1

- Doamne! exclamă Nikki Warren cu o voce încă somnoroasă.

Privi cu un aer absent mica pendulă care arăta ora 7 si 33 si, fără nici un chef, se dădu jos din pat. Luni dimineaţă. Weekendul ei fusese epuizant: îşi petrecuse timpul într-un du-te-vino între spitalul unde se afla internată mama ei si micul magazin pe care aceasta îl avea în cartier. Dar era mai mult decât o simplă epuizare fizică. Nikki se simţea copleşită de un îngrozitor sentiment de neputinţă si descurajare.

Era obişnuită să-şi ducă viaţa într-un mod raţional şi bine chibzuit, bazându-se numai pe propriile ei puteri. Dar, la douăzeci şi trei de ani, Nicole Warren îşi dădea seama că era incapabilă să-şi ia propriul viitor în mână... şi cu atât mai puţin pe cel al unei alte persoane. Nu putea să scape de gândurile negre care o ţinuseră trează în noaptea asta şi în multe alte nopţi. Si uite că în dimineaţa asta o să întârzie la serviciu.

Iarna era deosebit de aspră la New York în acest an. Dacă se lua după calendar, primăvara urma să-şi facă apariţia aici în două săptămâni şi totuşi trotuarele erau încă îngheţate şi străduţele pe jumătate acoperite de zăpadă. O furtună venită tocmai din Canada se abătuse asupra oraşului vinerea trecută, aşternând mai mult de zece centimetri de zăpadă proaspătă pe străzi. Pentru a se proteja de frigul pătrunzător, Nikki îşi puse un pulover gros bej, cu guler rulat, şi o vestă de un roşu- închis asortată cu pantalonii. Îşi trase în

picioare o pereche de cizme cu blană neagră care nu erau prea frumoase dar îi ţineau de cald, îşi puse în poşeta mare o pereche de pantofi fără toc şi îşi strânse părul într-un coc clasic. Se fardă puţin, dar de fapt chipul ei nu avea nevoie de aşa ceva.

Bău la repezeală un pahar cu suc de portocale. Era prea târziu să-şi mai prepare un sandviş pentru ora prânzului. Îşi puse paltonul şi o căciuliţă de schi şi ieşi. Era ora 7 şi 50.

Nikki se dădu pe gheaţă pe trotuar până la staţia de metrou, coborî treptele din două în două şi ajunse pe peron exact când metroul expres pleca. Aşteptă pe peronul îngheţat, bombănind în gând garnitura următoare care trecu prin staţie fără să încetinească măcar.

Un metrou opri în fine dar era supra-aglomerat. Resemnată, Nikki îşi croi drum prin mulţimea compactă. Se simţea ca o sardea într-o cutie.

Înghesuită în mijlocul mulţimii, îi studia pe călători... Vreunul dintre ei se gândise să spargă vreo bancă? Probabil că nu.

Dar nici unul ei nu era atât de derutat ca ea. Văzuse economiile mamei sale topindu-se ca zăpada la soare, în timp ce cheltuielile de spitalizare nu încetau să crească. Si după asta, va trebui să mai plătească şi îngrijirile la domiciliu.

Doamna Warren îşi pierduse soţul acum şase ani, în urma unei crize cardiace. Nikki era pe vremea aceea o liceană de şaisprezece ani. Familia Warren avea un mic magazin de cadouri în Bronx, în nordul Manhattan-ului. După moartea soţului ei, Pamela Warren continuase să se ocupe de magazin ca şi până atunci. Această mică afacere le permisese să trăiască destul de confortabil, fără să

facă excese. Când Nikki intrase la universitate, mama ei angajase o vânzătoare cu o jumătate de normă.

Nikki ar fi vrut să se înscrie la o universitate din oraş, unde taxele erau mai mici, dar mama ei insistase pentru o universitate particulară de renume, fiindcă ea îi va putea plăti toate cheltuielile graţie asigurării pe viaţă a tatălui ei. Tânăra acceptase, încântată de ideea că va putea urma cursurile unei universităţi de prestigiu. În plus, nişte studii strălucite îi vor permite să obţină imediat un post bine plătit. Era o studentă bună îşi îşi făcea un punct de onoare din faptul că mama ei era mândră de ea. Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului studiind şi era întotdeauna printre primii.

La terminarea universităţii, Nikki îşi găsise un post la *New York Sun,* unul dintre cele mai importante ziare din oraş, la rubrica de anunţuri. Munca nu era prea pasionantă, dar avea reale şanse să fie mai apoi promovată într-un post mai interesant.

Îşi închiriase un mic apartament aflat nu departe de ziar, în plin centrul Manhattan-ului. Acesta cuprindea o bucătărioară, o baie şi o cameră de zi. Nikki prefera un spaţiu mai mic decât să împartă un apartament mai mare cu o persoană străină.

Totul părea să-i meargă de minune. După opt luni ceruse şi obţinuse un post la serviciul personal. Îi plăcea foarte mult această muncă, în special să ia interviuri şi să-i testeze pe cei care voiau să se angajeze.

Si pe urmă, acum o lună, Pamela Warren fusese victima unui infarct. Nu avea sigurare medicală şi

era încă prea tânără pentru ca respectivele cheltuieli să fie suportate de către stat. În primele douăzeci şi patru de ore, doamna Warren fusese într-o comă adâncă şi Nikki, cuprinsă de panică, se gândise la toate, în afară de problemele băneşti. Trebuise s-o vegheze pe mama ei la spital, să discute cu medicii, să găsească pe cineva care s-o poată ajuta la magazin. Prima săptămână trecuse repede, cu drumurile făcute între spital, magazin, ziar şi apartamentul ei. Nikki era ca anesteziată de şoc şi oboseală. Faptul că-şi pierduse tatăl la vârsta de şaisprezece ani fusese dureros. Ideea că acum putea să-şi piardă mama i se părea de nesuportat.

Când Pamela Warren începuse să-şi recapete puterile, mai repede decât se aşteptaseră doctorii, Nikki îşi părăsise apartamentul pentru a se instala la mama ei. Era mai aproape de spital şi de magazin, dar nu şi de birourile lui *New York Sun.* De atunci, avea sentimentul că viaţa ei este un adevărat calvar.

Când metroul se opri în staţia care dădea spre strada 42, natura optimistă a lui Nikki învinsese. Se lăsă antrenată

de valul călătorilor, strecurându-se printre taxiuri, autobuze şi maşini. La urma urmei, singurul lucru care avea cu adevărat importanţă era ca mama ei să se simtă mai bine. Dacă sănătatea ei continua să se amelioreze în acest ritm, de acum în două săptămâni va putea părăsi spitalul. Iar ea va găsi un mijloc să plătească cheltuielile de spitalizare. Da, totul se va aranja.

*

* *

Las ora 8 şi 45, Nikki ieşi ca vântul din ascensor la etajul cinci şi deschise grăbită uşa biroului ei. Fu

gata să se ciocnească de Erika Berger. Cele două tinere lucrau împreună. Erika avea un simţ al umorului tipic new-yorkez şi deveniseră destul de repede prietene.

Erika ridică din sprâncene.

- În sfârşit, te-am prins şi pe tine pe picior greşit! Dar nu intra în panică! N-o să te împuşte nimeni pentru un sfert de oră întârziere!

- Domnul Martens a observat? întrebă Nikki gâfâind.

- Evident! Răspunse Erika pe un ton ironic. Remarcă întotdeauna unde eşti sau dacă eşti. E îngrijorat dar nu furios.

Puse mâna pe umărul lui Nikki în semn de prietenie.

- Du-te, ca să vadă că salariata lui favorită mai este încă în viaţă!

Nikki simţi că se înroşeşte. Nu putea să se mai prefacă a nu baga de seamă privirile admirative pe care i le arunca

şeful ei. Stia că e frumoasă. De când era copil, îşi dăduse seama de puterea ochilor ei verzi, de culoarea smaraldului. De mult timp se obişnuise să audă complimentele bărbaţilor care spuneau că gura ei cere sărutări. Si putea să facă o mutrişoară irezistibilă atunci când voia.

Dar nu se servise de nici unul dintre farmecele ei pentru a-i atrage atenţia lui Ron Martens. În vremurile de azi trebuia să fii o arivistă sau o proastă ca să te distrezi în compania propriului patron.

Îşi scoase mantoul, îşi schimbă cizmele cu pantofii şi se duse în biroul domnului Martens.

- Bună dimineaţa! îi spuse acesta.

Apoi se sprijini de speteaza fotoliului său ca s-o studieze.

- Mă temeam că a dat vreo maşină peste tine în Times Square.

- Nu, nu mi s-a întâmplat ceva atât de dramatic, răspunse ea. Pur şi simplu m-am trezit târziu. Îmi pare rău.

Expresia lui Ron Martens, care fusese până acum călduroasă şi surâzătoare, deveni brusc serioasă.

- Nu mai face mutra asta. *New York Sun* n-o să dea faliment fiindcă Nikki Warren întârzie o zi pe an. Spune-mi acum, ce mai face mama ta?

- Ceva mai bine. Starea ei se ameliorează mai repede decât puteam spera. N-o să se refacă niciodată complet, dar va putea duce o viaţă normală. Vă mulţumesc de întrebare, domnule Martens.

- Ti-am zis că poţi să-mi spui Ron, insistă el. Toată lumea face asta.

Nikki rămase tăcută. Ron Martens avea destulă experienţă ca să priceapă sensul acestei răceli. Aşa că decise să schimbe subiectul.

- Jack este bolnav astăzi. Te-ar deranja să te duci să iei prânzul mai devreme? Să zicem la ora 11 şi 45. Cred că e ora lui obişnuită.

- Ne-am înţeles, răspunse ea. Asta-i tot?

- Din nefericire da, răspunse patronul ei cu un mic zâmbet.

Nikki se înroşi puţin şi ieşi în mare grabă. Când ajunse în biroul ei, găsi o ceaşcă de cafea caldă şi un corn care o aşteptau pe masă. Mantoul ei fusese aranjat cu grijă pe umeraş. Se trânti pe scaunul ei şi se întoarse spre Erika.

10

- Îţi mulţumesc. Muream de foame. N-am avut timp să mănânc în dimineaţa asta. Cred că nu-mi rămâne decât să te iert pentru gluma proastă făcută în legătură cu şefu'.

- Nu e o glumă proastă. E purul adevăr, replică Erika. Se uită la tine de parcă ai fi prinţesa visurilor lui. De altfel ştii prea bine asta.

Cele două tinere se puseră pe treabă. Trebuiau să angajeze vânzători prin telefon: numărul de duminică va cuprinde un supliment consacrat Connecticut-ului. Se spera că ziarul va deveni astfel foarte important în acest stat. Campania publicitară, centralizată în birourile din New York, avea drept scop recrutarea unor noi abonaţi.

Se făcuse ora 11 şi 45 când Nikki se opri în sfârşit. Se simţea epuizată. Era aproape la fel să găseşti pe cineva care să se simtă în stare să vândă *Sun* în Connecticut cum ar fi fost să recrutezi pe cineva să vândă clâpari în deşert. Îi

explică atunci colegei sale că trebuia să ia prânzul ceva mai devreme şi luă ascensorul până la etajul zece unde era bufetul.

Felurile de mâncare erau la nişte preţuri rezonabile, ceea ce reprezenta un mare avantaj în situaţia ei. Ochii lui Nikki străluciră la vederea unei delicioase salate de creveţi. Se cam săturase de sandvişurile pe care obişnuia să şi le pregătească singură pentru a face economie.

Bufetul era deja plin de lume. Un râs familiar îi atrase atenţia. Întorcându-se, zări două dintre fostele ei colege de la mica publicitate. Râdeau cu poftă şi îi făceau semne.

- Ei, străino! o strigă Beth Brown.

Sally Corelli, care stătea lângă ea, o provocă:

- Dacă vrei să râzi şi tu, vino şi te aşază la masa noastră!

Nikki se apropie fără să se grăbească, prefăcându-se
indiferentă. Îşi puse tava pe masă şi spuse pe un ton sever:

- Anunţurile au devenit atât de caraghioase de când nu mai lucrez cu voi? Sunt sigură că vi se aud chicotelile până în biroul directorului.

Sally se strâmbă.

- Dacă ne iei pe tonul ăsta, n-o să afli nimic despre anunţul care ne-a sosit în dimineaţa asta. Va trebui să-l cauţi singură în tot ziarul.

- Bine, răspunse Nikki râzând. Despre ce e vorba? O ofertă de serviciu? “Se caută actriţă pentru rolul principal dintr-un film porno?” sau “De vânzare podul din Brooklyn?”

Beth trase aer în piept şi, luând un aer grav, începu să citeze: “Ofertă: celibatar caut tânără, 21-26 ani, frumoasă, inteligentă, sănătoasă, pentru a-mi face un copil. 5000 de

dolari pe loc. 10.000 de dolari la concepţie. 25.000 de dolari la naştere. A se trimite curriculum vitae si fotografie.”

- Există şi un număr de cutie poştală.

Nikki făcu o mutră sceptică.

- Voi l-aţi inventat, rosti ea în cele din urmă.

- Nici gând, replică Sally. Anunţul a fost trimis de un avocat în numele unuia dintre clienţii săi. Însoţit de un cec. Nu cred că e vorba de o glumă. Ceea ce nu înţeleg, de ce tipul nu găseşte o femeie la fel ca toată lumea!

Cele trei tinere rămaseră gânditoare câteva clipe.

12

- Probabil că e handicapat sau diform. Nimeni nu-l vrea, îşi dădu Beth părerea, luând un aer dezolat.

- Sau e prea bătrân pentru a-şi schimba obiceiurile de celibatar, dar îşi doreşte totuşi un moştenitor, lansă Sally la rândul ei cu un surâs şiret.

În timp ce îşi mesteca absentă salata, Nikki le sugeră cu un aer visător:

- Poate că nu iubeşte femeile. Preferă în patul lui un bărbat dar vrea să devină tată. Totul se poate rezolva foarte bine în cabinetul unui doctor.

Beth izbucni în râs.

- Sper! Ce femeie ar vrea să aterizeze în patul unui cocoşat bătrân care nu iubeşte femeile?

- La banii ăştia, răspunse Nikki cu răceală, are probabil multe candidate.

În sinea ei, adăugă: Cine ştie? Poate chiar şi eu.

Schimbară subiectul şi începură să vorbească despre verzi şi uscate până ce Nikki se sculă ca să se întoarcă la muncă. Dar părăsind bufetul, se mai gândea încă la acest

incredibil anunţ. 40.000 de dolari! Destul pentru a plăti toate cheltuielile de spitalizare. Trebuia să privească lucrurile raţional şi la rece. Nu va trebui să-l întâlnească niciodată pe acel bărbat. Situaţia ei n-ar fi în nici un fel compromisă. Văzuse chiar la ziar cazul unei secretare care făcuse un copil cu un bărbat căsătorit. Toată lumea se purtase foarte drăguţ cu ea şi, la patru săptămâni după naştere, se întorsese la lucru. Nu avusese parte de critici, nici de glume deplasate din partea colegilor. La urma urmei, epoca victoriană apusese de mult.

Dintr-o dată Nikki tresări. Înnebunise oare? Ea,

care la douăzeci şi trei de ani avea în mod sigur mai puţină experienţă decât majoritatea fetelor de optsprezece ani, se putea gândi să aibă un copil conceput într-un mod atât de extravagant? Făcu un efort să revină la realitate: avea şi aşa destule probleme ca să mai adauge la ele şi ţicneala! Scutură cu violenţă din cap şi intră în biroul ei.

După cum era de prevăzut, restul zilei fu extrem de agitat. Câteva persoane în căutare de lucru, care nu mai putură fi intervievate din lipsă de timp, fură programate pentru a doua zi. Se făcuse ora 4 şi 30! În momentul plecării, Erika îi spuse lui Nikki cu o voce îngrijorată:

- Pari istovită. Ar trebui să te destinzi un pic. În cartierul meu joacă un film mut. Întreab-o pe mama ta dacă nu vede vreun inconvenient să mergem mâine împreună la film şi pe urmă să mănânci la mine. A trecut o veşnicie de când n-am mai stat şi noi la taifas. Seara te conduc eu cu maşina acasă.

Nikki îi fu recunoscătoare pentru invitaţie, dar ţinea neapărat să petreacă două-trei ore cu mama ei după orele de lucru. Îi răspunse evaziv:

- O să văd. Ştii că nu-mi place s-o las pe mama singură toată seara. Oricum, îţi mulţumesc.

*
* *

Sosi la spital, după ce ronţăise ceva la ea acasă. Nici nu mai acorda vreo atenţie la ceea ce mânca. Se forţa să înghită un sandviş sau o cutie de conserve fiindcă trebuia să se hrănească. Nu-şi putea permite să mai piardă din greutate. Slăbise deja cinci kilograme şi era şi aşa destul de slabă de la natură.

Pe drum, Nikki îşi mai repetă o dată că, în nenorocirea ei, mama ei avusese totuşi noroc.

Făcuse infarctul în magazin, aflat la două străzi de *Bronx River Hospital.* O clientă, infirmieră de meserie, care se găsea acolo din întâmplare, bănuise imediat despre ce era vorba şi telefonase la spital.

Bronx River Hospital trecea drept unul dintre cele mai bune aşezăminte spitaliceşti din New York. Doctorii erau extrem de competenţi. Nikki avusese adesea noroc să i se "traducă" unii termeni savanţi pe care îi foloseau, dar erau nişte oameni simpli şi înţelegători. Camera mamei ei, situată în corpul nou de clădire Hannah Cragun, era curată şi primitoare.

Pe chipul Pamelei Warren apăru o expresie puţin îngrijorată când o văzu intrând pe fiica ei. Vorbirea nu-i fusese prea mult afectată de boală. Vorbea rar dar clar, ca şi cum trebuia să-şi caute îndelung cuvintele înainte de a le rosti.

Luă mâna lui Nikki într-a ei şi o strânse cu putere.

- Nicole...Te rog... mănâncă. . odihneşte-te... . Ai un aspect îngrozitor!
- Oh, mămico! îi spuse ea râzând. Sunt puţin obosită, asta-i tot. Am avut o zi foarte încărcată la ziar. Dar în mod sigur nu arăt. *îngrozitor.*
- Ba da! insistă mama ei.

Nikki nu mai protestă şi scoase un oftat din adâncul pieptului.

- Eşti a doua persoană care mă ceartă astăzi. Întâi Erika, pe urmă tu. O să fiu obligată să vă ascult.
- Bine, spuse doamna Warren cu un aer satisfăcut.
- Deci nu te deranjează dacă mă duc să cinez la ea mâine? Pe urmă o să mergem la cinema şi mă conduce ea cu maşina acasă. Locuieşte la Yonkers. Ia trenul ca să vină la birou, dar are şi maşină.

Nikki văzu o sclipire de uşurare în ochii mamei ei.

- Îmi fac griji... spuse cu tristeţe Pam Warren. Dacă ai fi fost măritată.

- Pamela Beale Warren, încerci să mă şantajezi? o întrebă Nikki pe un ton acuzator. Fiindcă dacă despre asta este vorba, bolnavă sau nu, n-o să-ţi meargă!

Ştia prea bine că pentru mama ei va rămâne pentru totdeauna fetiţa căreia îi şterge lacrimile şi pe care o lua pe genunchi ca s-o consoleze. Doamna Warren nu reuşea să înţeleagă că Nikki era acum adultă, capabilă să-şi poarte singură de grijă, chiar dacă în acest moment nu prea părea să izbutească, văzând-o cât de dărâmată este. Dar oricum, nu avea nevoie de un bărbat autoritar care să-i deranjeze viaţa.

Dar era inutil să se angajeze într-o polemică feministă. Locul şi momentul nu erau deloc potrivite. Aşa că Nikki căută doar să-şi liniştească mama.

- Când îmi va ieşi în cale bărbatul potrivit o să mă mărit. Dar nu şi-a făcut încă apariţia. Fii liniştită. Îţi promit că într-o bună zi o să ai nepoţi.

Văzând-o obosită, Nikki o sărută cu duioşie, urându-i să petreacă o noapte liniştită.

- Nu-ţi face griji. Mă duc să mă culc. Pe miercuri!

Pe drum, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând din cauza frigului, Nikki se gândea la ceea ce îi spusese mamei sale în privinţa nepoţilor. Si un impuls brusc o făcu să se oprească la un drugstore şi să cumpere un număr din *Sun* pentru a vedea dacă acel anunţ absurd despre care vorbiseră Sally şi Beth apăruse într-adevăr.

Ajunsă acasă, începu să răsfoiască rapid ziarul

până la paginile de mică publicitate. Anunţul de găsea într-adevăr acolo, inserat cu litere mari. Nikki îşi spuse că mama ei s-ar amuza văzându-l. Aşa că îl decupă şi îl băgă în portofel.

A doua zi, seara, tânăra râdea cu lacrimi la cinema privind un film cu Stan şi Bran. O binecuvânta în gând pe Erika pentru această idee minunată.

Deciseseră să meargă întâi la film şi pe urmă să cineze. Ieşind de la cinema, Nikki îi mulţumi prietenei sale pentru amabilitate.

- Cred că aveam nevoie să râd puţin. Si tu care zici că sunt prea slabă! Cu floricelele pe care le-am ronţăit acum, cred că m-am îngrăşat cel puţin două kilograme. Să ştii, Erika, numai ţie îţi mărturisesc, aveam impresia că sunt un om sfârşit. Uitasem că viaţa continuă şi că întotdeauna

reuşeşti, de bine-de rău, să te descurci într-un fel. La urma urmei, ce, eu sunt mai proastă decât celelalte?

- Este o adevărată filozofie! exclamă Erika, puţin sarcastică. Să sperăm că asta va dura. Dar mâine vei fi din nou gata să plângi din cauza problemelor tale cu banii. Îţi trebuie cineva cu care să-ţi împarţi grijile.

- Te am pe tine, Erika, îi răspunse Nikki cu căldură. Îmi face bine să-ţi pot vorbi.

Prietena ei îi aruncă o privire timidă.

- Ştiu că eşti singură la părinţi, dar nu mai ai şi pe altcineva? Rude sau prieteni ai părinţilor tăi?

Nikki scutură din cap.

- Mama are câteva prietene bune care vin s-o viziteze şi fac cu schimbul ca să vadă de magazin. Dar nu au destui bani ca să mă poată împrumuta.

Sora mamei şi soţul ei s-au retras în Florida. Au un fiu care studiază medicina în California. Ştii cât costă asta. Iar fratele tatălui meu trăieşte în statul Wasghington. L-am întâlnit doar o singură dată, acum câţiva ani. Tata şi cu el nu s-au înţeles niciodată prea bine, nici când erau copii. După cum vezi, nu pot să contez decât pe mine.

Erika decise că era momentul să dea o altă întorsătură conversaţiei.

- Ar trebui să-i vorbeşti lui Ron Martens despre problemele tale, spuse ea pe un ton glumeţ. Abia aşteaptă să te asculte!

- Oh, nu, Erika! Nu mai începe din nou cu asta, se văită Nikki.

Era conştientă că Erika îi voia binele şi era dispusă s-o lase “să-şi facă numărul”.

- Se vede de la o poştă că te adoră. Dacă l-ai încuraja un pic... continuă Erika surâzând maliţios.

- Să-l încurajez! exclamă Nikki. În dimineaţa asta i-am aruncat o privire amicală şi era gata să sară peste biroul care ne despărţea. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş bate din gene!

- Te-ar cere în căsătorie, replică imediat prietena ei. E în căutarea unei a doua doamne Martens. Dacă m-ar privi aşa cum se uită la tine, aş fi în al nouălea cer.

- Ei bine, eu nu! spuse Nikki pe un ton ferm. Îl simpatizez dar nu-l vreau nici ca iubit şi mai ales ca soţ. Si pe urmă, nu e o idee prea bună să amesteci afacerile cu plăcerile.

Erika dădu din cap cu un aer conciliant.

- Bun, am înţeles. Nu vrei să mai vorbim despre Ron Martens. Atunci o supă bună de găină este exact remediul care îţi trebuie.

- Ce spirituală eşti! spuse Nikki.

Dar începu să râdă.

În drum, cele două femei îşi comandară o cină pe cinste pentru acasă, însoţită de o sticlă cu vin. Simţindu-se imediat mai destinsă, Nikki începu să vorbească plină de emoţie despre părinţii ei care fuseseră atât de apropiaţi unul de celălalt şi de şocul pe care i-l produsese moartea tatălui ei. Acesta murise în urma unei crize cardiace, după ce maşina lui fusese făcută praf de un şofer beat şi fără asigurare. La rândul ei Erika îi povesti diferite întâmplări din copilăria şi adolescenţă.

Mai târziu, în patul ei, Nikki tot se mai gândea la seara pe care o petrecuseră împreună. O mai durea şi acum

burta de atâta râs. Cele două tinere deveniseră şi mai apropiate pentru că îşi făcuseră atâtea destăinuiri. Nikki ştia acum că avea în Erika o prietenă sigură în care putea avea deplină încredere. Ea nu îi povestise decât o parte din ceea ce o preocupa, dar era destul ca să-şi simtă inima mai uşoară. Pentru prima dată de mult timp, adormi aproape imediat, cu surâsul pe buze.

*

* *

În zilele ce urmară, biroul lor căpătă înfăţişarea unei centrale telefonice în seara Anului Nou. Telefonul suna necontenit. În curând, serviciul personal trebui să întrerupă interviurile şi să-i orienteze pe cei care îşi căutau slujbe spre alte posibilităţi. În ciuda activităţii intense, Nikki se simţea fericită. Îşi recăpătase pofta de mâncare şi mama ei se simţea din ce în ce mai bine. Faptul că o vedea pe fiica ei atât de bine dispusă contribuia fără îndoială la asta. Nikki trebuia să-şi petreacă

weekendul făcând inventarul magazinului, dar nici asta nu reuşise să-i strice buna dispoziţie.

La ora 4 şi 45 din dimineaţa zilei de vineri sună telefonul. Nikki ridică speriată receptorul. La o asemenea oră nu putea fi vorba decât de o veste proastă. Şi aşa şi era: doamna Warren fusese victima unui al doilea infarct. Viaţa nu-i era ameninţată, dar doctorul de gardă o ruga pe Nikki să vină de urgenţă la spital.

Când sosi, doctorul îi explică faptul că acest nou infarct, mai puţin periculos decât primul, va întârzia însănătoşirea. Se pregătea să-i facă diverse analize.

Nikki se plimba cu nervozitate pe culoar. În cele din urmă coborî la bufetul spitalului şi înghiţi în grabă câteva felii de pâine prăjită cu ceai. După câteva ore petrecute în aşteptare se hotărî să se ducă la muncă. Nu mai putea să facă nimic pentru moment. Doctorul ştia unde s-o găsească. Si de altfel, va şti mai multe diseară.

Pe la jumătatea după-amiezii, o anumită domnişoară Sands de la serviciul de contabilitate al spitalului, îi tele- fonă lui Nikki spunându-i că e dezolată că trebuie s-o deranjeze într-un moment atât de dificil. Infirmierele erau neliniştite din cauza acestui atac subit pe care-l suferise mama ei. Dar era obligată să-i comunice că datora deja 2200 de dolari şi că nota va mai urca încă. Cum şi când avea intenţia s-o plătească?

Nikki, cu un ton calm şi sigur, îi afirmă că o să se ocupe de asta. Dar de fapt, ce putea să facă?

Seful îi propusese să-şi ia liber pentru restul zilei, dar Nikki refuzase. Lipsa de ocupaţie i-ar fi făcut şi mai rău.

În fiecare vineri, depunea la banca cea mai

apropiată salariul săptămânal, oprindu-şi pentru cheltuielile curente cât mai puţin posibil. Când băgă în portofel două bancnote de douăzeci de dolari, o bucată de hârtie căzu pe jos: era anunţul pe care-l decupase din ziar în urmă cu patru zile. Uitase complet de el!

Veştile pe care i le comunică doctorul nu erau deloc încurajatoare. Bolnava nu suferise un atac grav, dar totul trebuia luat de la început.

Doamna Warren avea voinţa de a se însănătoşi şi Nikki fu încă o dată uimită de curajul ei. Când îi pomeni despre cheltuieli, Nikki susţinu cu îndrăzneală că nu există nici o problemă în privinţa asta. De fapt, doamna Warren nu avea nici o idee despre costul actual al spitalizării. Cheltuielile respective crescuseră considerabil în ultimii ani şi toate economiile ei fuseseră înghiţite de mult timp.

În acea seară, Nikki, deprimată şi epuizată după o zi grea de muncă şi de orele petrecute la căpătâiul mamei sale, scoase micul anunţ din portofel. După ce îl reciti, redactă un curriculum vitae şi căută o fotografie recentă pe care i-o dăduse mamei ei pentru album. Parcă era în transă, într-o stare de totală confuzie, acţionând conform voinţei unei alte persoane.

Cu mişcări automate, puse totul într-un plic, scrise adresa, lipi un timbru şi puse scrisoarea la cutie pentru ca poşta să o ridice a doua zi de dimineaţă. Abia după aceea îşi dădu seama de ceea ce făcuse şi de consecinţele respective.

O clipă rămase îngrozită. Cum de îşi putea închipui că va fi capabilă să facă un asemenea târg? Apoi se destinse: în fond nu “bătuse încă palma” şi probabil că nu va auzi niciodată vorbindu-se despre

individul respectiv şi avocatul lui. Izbucni într-un râs nervos, eliberându-se în sfârşit de tensiunea acumulată în timpul ultimelor douăzeci şi patru de ore.

Capitolul 2

În săptămâna următoare, Nikki se decise să-şi schimbe apartamentul. Să plătească acum două chirii devenise un lucru imposibil, chiar cu beneficiile aduse de magazin. Banii pe care reuşise să-i economisească abia ajungeau să plătească preţul a câteva zile de spitalizare. Cu regret,vându câteva bijuterii care îi rămăseseră moştenire de la bunica ei şi transformă în bani lichizi trei acţiuni pe care le poseda. Mama ei n-ar fi fost în mod sigur de acord cu gestul ei, dar nu avea de ales. Erika insistase s-o împrumute cu nişte bani. Nikki reuşi astfel să strângă cam jumătate din suma care i se cerea. Pe moment, era suficient.

În aceste împrejurări, Nikki învăţă să-şi aprecieze cu adevărat colegii de birou. Toţi încercau s-o ajute. Iar patronul ei îi repartizase doar o muncă de simplă rutină şi nişte servicii uşoare, cum ar fi fost interviurile, care îi făceau întotdeauna o reală plăcere.

Doamna Warren îi surprindea încă o dată pe medici prin energia pe care o punea în slujba vindecării sale. Fusese ridicată de la orizontal câteva ore pe zi şi acum insista să afle când va fi capabilă să meargă singură. Cel deal doilea atac nu-i alterase moralul. Văzând-o pe mama ei atât de veselă şi încrezătoare, şi Nikki devenise mai optimistă.

Era preocupată de faptul că nu reuşise să facă inventarul magazinului în weekendul precedent. În acele clipe i se păruse mult mai important să-i ţină companie mamei sale. Dar acum trebuia neapărat să se pună pe treabă, altfel stocul se va diminua şi nu vor mai exista beneficii.

*

* *

Joi după-amiază, interfonul sună în biroul ei.

- Un apel pentru tine, Nikki, pe linia 3.

Tânăra apăsă pe buton.

- Nicole Warren la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

- Nu închideţi, îi răspunse o voce de femeie. Vă fac legătura cu domnul Morris.

Domnul Morris? Nikki nu reuşea să dea un chip acestui nume.

- Domnişoară Warren, începu necunoscutul cu o voce amabilă. Numele meu este Charles Morris. Sunt avocat şi îl reprezint pe clientul meu care a dat anunţul la care aţi răspuns. Aş dori să vă vorbesc. Puteţi trece pe la biroul meu?

Nikki simţi că îi vine ameţeală. Trebuie ca asta să i se întâmple exact în momentul în care începuse să se descurce cât de cât! Nu mai rămânea decât să-i răspundă că se răzgândise.

- Hmm, da. îngăimă ea. Vreau să zic, nu. Adică, eu am răspuns la anunţ, dar nu mai sunt în prezent interesată.

- De ce nu veniţi până aici să stăm de vorbă, domnişoară Warren? Nimeni nu vă va forţa mâna, răspunse calm Charles Morris.

- Nu mai e nimic de spus. A fost o nebunie. În sfârşit, e o poveste lungă, rosti ea după câteva clipe de gândire, abia reuşind să găsească un răspuns.

- Aţi prefera poate să vin eu la dumneavoastră? îi propuse domnul Morris, încercând să faciliteze lucrurile.
- Nu! exclamă Nikki îngrozită.
De ce refuza el să priceapă că ea regreta acum faptul că răspunsese la blestematul ăla de anunţ? Si dacă nu s-ar fi temut că o să-şi facă apariţia în carne şi oase la ea la birou, Nikki i-ar fi trântit telefonul în nas.
- Atunci, insistă el calm, la birou sau acasă la dumneavoastră?
Nikki nu avea de ales: trebuia să-l vadă pe domnul Morris şi să-i explice că facuse pur şi simplu o greşeală.
- O să vin, spuse ea resemnată. Unde şi la ce oră?
Începuse să ningă când plecă de la redacţie. Decisese să
se ducă pe jos până la avocat, autobuzele fiind foarte aglomerate la acea oră. Dar fulgii de zăpadă se topeau imediat la atingerea trotuarului şi nu avea nici un chef să ajungă udă. Simţindu-se vinovată din cauza cheltuielii nesăbuite, făcu semn unui taxi şi încercă să se destindă în timp ce maşina se strecura cu dibăcie pe şoseaua aglomerată.

Birourile Morris, Clayborne şi Chase se găseau într-un imobil elegant de pe strada a 5-a. Un lucru practic, îşi spuse Nikki. Dacă soseau prea devreme, clienţii domnului Morris puteau să facă un tur pe la *Tiffany,* marele magazin cu bijuterii de lux, şi să-şi cumpere câteva diamante. Surâzând acestor gânduri, se opri în faţa unor uşi duble. Ezita să intre. Dacă i-ar trage clapa? Poate că domnul Morris n-o va mai căuta niciodată. Dar în timp ce se gândea, uşa se deschise şi un bărbat cu părul grizonant

o privi cu un surâs.

- Domnişoara Warren?

- Da, mormăi Nikki cu o voce sugrumată.

- Eu sunt Charles Morris. Imobilul este dotat cu un sistem de securitate echipat cu camere video. V-am recunoscut după fotografia pe care mi-aţi trimis-o. Dacă-mi permiteţi, nu vă avantajează deloc! Înainte, înainte! Nu mai e nimeni aici la ora asta. M-am gândit că vom putea sta mai liniştiţi de vorbă.

O conduse pe Nikki într-un birou splendid cu mobilă stil şi îi arătă o canapea tapiţată cu catifea albastră.

- Vreţi un pahar de sherry, sau preferaţi vin?

Deschizând un dulap care masca un frigider, scoase o
sticlă de vin alb. Nikki dădu din cap afirmativ: avea nevoie de ceva ca să mai prindă curaj. Charles Morris avea aerul unui bărbat gata să facă orice ca să obţină ceea ce vroia.

Nikki bău o înghiţitură de vin, spunându-şi că trebuie să fie foarte atentă: dacă întrecea măsura, vinul ăsta bun o va face să mai adauge câteva prostii la cele pe care le făcuse deja. Aruncă o privire neliniştită avocatului care se aşezase lângă ea.

- Vă simţiţi puţin mai destinsă acum?
- Nu prea, îi spuse ea cinstit.
- Va trebui totuşi să stă de vorbă, fiindcă sunt grăbit. Curriculumul dumneavoastră este impresionant. Notele de la universitate dovedesc că sunteţi o tânără inteligentă şi, în plus, sunteţi încântătoare. Am încredere în ceea ce aţi declarat în privinţa sănătăţii. Aveţi o situaţie bună, nu sunteţi muritoare de foame. Deduc deci că, pentru

un motiv sau altul, aveţi o teribilă nevoie de bani.
- Sunteţi foarte perspicace, spuse Nikki schiţând un zâmbet stângaci, după care mai bău o înghiţitură de vin.
- Aşa trebuie să fie avocaţii. Acum îmi explicaţi de ce? o întrebă el cu amabilitate.
- Prefer să nu, îi mărturisi ea.
Cum paharul ei rămase gol, i-l întinse domnului Morris.
- îmi mai puteţi da puţin vin?
- Bineînţeles. Serviţi-vă.
Nikki luă sticla şi îşi turnă cu o mână tremurând'; fu gata să verse paharul când el o întrebă brusc:
- Când îl puteţi întâlni pe clientul meu?
- Să-l întâlnesc? Dar. chiar dacă aş fi acceptat să. în sfârşit. Nu credeam că vrea să întâlnească femeia care.
Se întrerupse. “Oh, Doamne, îşi spuse ea, în ce încurcătură m-am băgat!”
Charles Morris nu păru să-i remarce expresia crispată. Vocea lui deveni blândă şi învăluitoare.
- Domnişoară Warren, i-am vorbit deja clientului meu despre dumneavoastră şi este extrem de nerăbdător să vă

vadă. Bineînţeles însă că lui îi aparţine decizia finală. Eu mă ocup numai de triere. Nici nu vă închipuiţi cât de multe persoane serioase au răspuns acestui anunţ.

Nikki privea pe fereastră. Se făcu roşie. Brusc, curiozitatea birui bunul simţ.

- Domnule Morris, aş dori să vă pun o întrebare.

- Vă rog.

- Cred că am dreptul să ştiu ceva despre clientul dumneavoastră. În sfârşit, presupunând că aş fi

interesată. nu înţeleg de ce are nevoie să închirieze un corp de femeie ca să aibă un copil. De ce nu se căsătoreşte, la fel ca toată lumea?

- Mi-e teamă că nu vă pot răspunde. Nu sunt autorizat să vă vorbesc despre clientul meu, dar îl puteţi întreba tot ce doriţi când îl veţi întâlni. Sunt convins că va fi încântat să discute cu dumneavoastră. Haideţi, hotărâţi-vă! Veţi avea cel puţin plăcerea de a-l cunoaşte. Si nimic nu vă împiedică pe urmă să spuneţi nu.

Avea dreptate. Nikki începea să simtă că i se învârteşte puţin capul din cauza vinului. De ce să nu se ducă? Avea de ce să râdă pe urmă.

- Poate, spuse ea cu voce tare după un moment de gândire. Dacă mă asiguraţi că nu voi fi răpită.

Charles Morris începu să râdă.

- Nu aveţi de ce vă teme. Chiar aveţi douăzeci şi trei de ani? Păreţi atât de tânără.

Tonul lejer pe care-l folosea o făcu pe Nikki să se simtă în largul ei. Răspunse prompt.

- Da, am douăzeci şi trei de ani. Cel puţin aşa mi-a spus mama mea.

- Perfect!

Se părea că Charles Morris era satisfăcut: nu-şi pierduse în zadar o jumătate de oră.

- Imobilul clientului meu se află pe strada 6. Nu este departe de *Sun*, îi spuse el întinzându-i o bucată de hârtie pe care scria adresa.

O privi cu atenţie, apoi continuă:

- Nu este în oraş pentru moment, dar se va întoarce luni. Am putea fixa o întâlnire pentru. să zicem marţi la ora cinci?

- Sper că aţi înţeles bine că nu am deloc intenţia să fac *asta*, spuse Nikki pe un ton care se

voia plin de siguranţă.
Pe chipul domnului Morris apăru un zâmbet.
- Acum e problema clientului meu. Problema mea consta numai în a vă convinge să-l întâlniţi. Dar, cinstit vorbind, trebuie să vă mărturisesc că era decis să vă vadă. Dacă aţi fi refuzat să vă duceţi.
Se întrerupse ridicând din umeri.
- În acest caz, continuă Nikki, clientul dumneavoastreă are în mod sigur ceva comun cu avocatul lui! De cine trebuie să întreb?
- Simplu: biroul 3001, îi răspunse Charles Morris. Îmi promiteţi că vă veţi duce?
- De ce nu? Abia aştept să-l văd pe acest misterios personaj. Am avut o viaţă prea liniştită şi protejată până acum.
Era adevărat: Ea, de obicei atât de cuminte, de rezonabilă, se simţea ciudat de temerară în seara asta. Si nu numai din cauza vinului. Boala mamei sale îi deschisese ochii că viaţa e atât de scurtă, de efemeră şi de nesigură. Putea şi ea să-şi permită la douăzeci şi trei de ani să fie o

fire aventuroasă şi să facă ceva ieşit din comun. La urma urmei, domnul Morris înţelesese că ea nu voia să aibă bebeluşul ăsta. Se va duce să-i vadă clientul pentru a-şi satisface curiozitatea şi pentru a le putea povesti pe urmă totul lui Beth şi Sally. Si o să aibă de ce râde luni de zile de acum înainte.
*
* *
Zilele următoare fură de o lungime şi o monotonie exasperantă. Nikki avea acum mult mai puţin de lucru la birou şi, având mintea mai liberă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului gândindu-se la identitatea “bărbatului misterios”.

În fiecare dimineaţă, Ron Martens îi cerea veşti despre starea sănătăţii mamei ei. Era într-adevăr un tip amabil şi, cu părul lui blond şi ochii cenuşii, era chiar un bărbat drăguţ. Nikki ştia că ar fi fost de ajuns un surâs ca să se facă invitată la cină. Dar nu făcu nici un gest. Nu-i stătea acum capul la asta.

Marţi după-amiază, telefon' la contabilitatea spitalului. Era hotărâtă să găsească un mijloc de a se înţelege cu ei pentru a nu fi tentată să accepte ridicola propunere a “bărbatului misterios”. Numai Domnul o mai putea ajuta dacă individul ăsta ştia să fie la fel de convingător ca avocatul său! Dar ea nu se va lăsa dusă de nas. Se va prezenta la întâlnire, îi va explica faptul că s-a răzgândit şi “afacerea” va rămâne în acel punct.

O voce de la celălalt capăt al firului tocmai îi spunea:

- Nu vă faceţi griji, domnişoară Warren. Nu mai există nici o problemă. Chestiunea a fost salvată.

Foarte mirată, Nikki mulţumi şi închise. Probabil că îi verificaseră contul de la bancă şi, fiindcă referinţele fuseseră excelente, se hotărâseră s-o mai păsuiască.

Era un ger pătrunzător în acea zi, dar cerul era fără nori. Nikki se duse pe jos până în strada 6 şi se opri în faţa unui zgârie-nori a cărui arhitectură îndrăzneaţă îi tăie răsuflarea. Verifică adresa: acolo era.

Imobilul era amenajat cu gust. O sculptură enormă de oţel ocupa centrul holului. Mai exista şi o fântână ale cărei jeturi de apă se încrucişau într-un mod ciudat de complicat. De jur împrejur, doisprezece arbori şi alte plante verzi umanizau această atmosferă din sticlă şi oţel.

Pe lista afişată în apropierea ascensorului, găsi *Central Atlantic Building.* Biroul cu numărul 3001 aparţinea direcţiei comerciale.

Deci Sally avusese dreptate, gândi Nikki. Bineînţeles că auzise vorbindu-se de C.A.I.: era una dintre cele mai prestigioase companii din ţară, ale cărei activităţi cuprindeau toate domeniile tehnologiei moderne. "Bărbatul misterios" era probabil unul dintre membrii Consiliului de administraţie sau chiar un director care se pregătea de pensionare. Probabil că nu fusese niciodată căsătorit şi se grăbea acum să-şi asigure descendenţa. Deci, o să-şi piardă vremea cu un bătrân. Dar promisese.

Ieşind din ascensor ajunse într-un hol mare, modern mobilat, extrem de funcţional. Si aici existau plante verzi care înveseleau atmosfera. Se apropie de o femeie frumoasă cu părul roşcat, care trona în spatele unui birou.

- Numele meu este Nicole Warren. Am întâlnire la ora cinci.

- Bineînţeles, îi răspunse tânăra zâmbind. Vă aşteptam, domnişoară Warren. Luaţi-o pe acest culoar şi mergeţi până la capăt. Veţi găsi o uşă deschisă. Intraţi. Nu va întârzia.

Nikki îi mulţumi politicos şi îi urmă instrucţiunile.

Până acum totul i se păruse amuzant, dar, intrând în birou, începu să tremure: niciodată nu mai văzuse o asemenea încăpere. Era plină de covoare orientale, obiecte de artă chinezească şi precolumbiană, mobile acoperite cu tapiserii.

Doamne, gândi ea, probabil că e foarte bogat. Înaintă până la biroul din mahon pe care nu se afla nici o hârtie: ori tipul era un maniac în privinţa

ordinii, ori nu avea nimic de făcut. Înclina spre a doua ipoteză. Poate era fostul preşedinte al Consiliului de administraţie, care se pregătea să iasă la pensie.

Se duse până la fereastra care dădea spre stradă şi privi în jos la dansul nebun al maşinilor şi pietonilor. Nu-şi dădu seama că cineva intrase în cameră. În cele din urmă, auzi o voce ironică:

- Admiri panorama? Sau te gândeşti să faci un salt în gol?

Se întoarse şi rămase cu gura căscată. Bărbatul înalt, de cel puţin un metru nouăzeci, de vreo treizeci de ani, avea un păr şaten închis, puţin cam lung pentru gustul ei, şi nişte ochi albaştri ca marea. Era fără îndoială cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Trăsăturile lui erau de o regularitate perfectă, cu excepţia nasului care era puţin strâmb, ca şi cum fusese spart. Gura lui, extrem de

fină, schiţa pentru moment un surâs cinic. Nikki avea impresia că-l mai văzuse undeva, dar nu-şi putea reaminti unde si când. I se părea imposibil ca el să fie “bărbatul misterios”.

- Ai terminat să mă examinezi? o întrebă el. Evident însă că nu în fiecare zi îl întâlneşti pe viitorul tată al copilului tău.

În zadar încerca Nikki să-şi ascundă stupefacţia.

- Cine sunteţi? rosti ea cu voce tremurând'. Avocatul dumneavoastră, domnul Morris, n-a vrut să-mi spună şi numele.

El îi ignoră întrebarea şi se apropie de ea cu un mers suplu şi plin de siguranţă.

- Permite-mi să te ajut să-ţi scoţi mantoul, Nikki.

Lui Nikki nu-i plăcea nici familiaritatea lui şi nici

obiceiurile autoritare, dar îi mulţumi totuşi. Părea prea de temut pentru a se certa cu el.

-Vreau doar să văd ce se ascunde dedesubt, continuă el.

Si o privi din cap până-n picioare, ca şi cum ea era un
animal ciudat. Nikki purta o rochie nouă, bej şi nişte cizme maro. Îşi pusese lanţul şi brăţara de aur, podoabele de zile mari. Când se privise în oglindă înainte de a pleca de acasă, avusese impresia că părea mai matură, că are aerul unei adevărate femei de lume. Dar acum, sub această privire scrutătoare, se simţea parcă în pielea goală. Fără nici o îndoială că el aşa şi-o reprezenta.

Puţina siguranţă pe care o mai avea se spulberă când el îi spuse cu un aer blazat.

- Nu e rău. Puţin cam îngustă în şolduri pentru a avea copii, totuşi.

Făcu o pauză, apoi reluă:

- Ah, dar voiai să-mi ştii numele. Michael Cragun. Sunt foarte dezamăgit că nu m-ai recunoscut!

Michael Cragun! Preşedintele C.A.I. Îi văzuse adesea fotografia în ziare. Era unul dintre celibatarii cei mai doriţi din întregul New York. Îl cunoştea dar nu-i va face plăcere să i-o spună. În loc de asta, îl întrebă cu răceală:

- Sunteţi întotdeauna atât de arogant? Sau este un joc care îmi este în mod special destinat?

El îi surâse fermecător.

- Nu te ambala, Nikki. Ia loc acolo, replică el arătându-i un divan comod.

Ea îi dădu ascultare maşinal, subjugată de aerul autoritar care părea să-l caracterizeze. Dar îşi

reveni repede, hotărâtă să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

- Domnul Morris probabil că v-a spus. începu ea cu răsuflarea tăiată.

Dar Michael Cragun o întrerupse rapid:

- Nu-l amesteca pe Charlie în toate astea. Rolul lui s-a terminat.

Nu ţine, îşi spuse Nikki. Eu sunt cea care va pune punctul pe i.

- Să ştiţi că nu am intenţia să fac asta. M-am răzgândit.

- Rămâne de văzut, răspunse el liniştit, întorcându-i spatele.

Indignată de comportamentul lui trufaş, ea se hotărî să reacţioneze cu tupeu.

- Dar de ce eu? Si de ce aveţi nevoie de o străină pentru a avea un copil? îi lansă ea pe un ton provocator. Sunteţi bogat, sunteţi celebru. Probabil că există mii de femei care visează să se mărite cu dumneavoastră. De ce nu vă însuraţi, la fel ca toată lumea?

Ignorându-i accesul de furie, el se duse liniştit să aducă o tavă pe care erau aşezate o sticlă şi două pahare deja umplute. Ea îl luă pe cel oferit, evitând să-l privească în faţă.

- Poate că te va calma, spuse el cu un aer ironic. Să punem lucrurile la punct. *Eu* te-am angajat, aşa că *eu* pun întrebările.

Categoric nu, vru ea să replice, fiindcă plec. Dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze. Michael Cragun reluă pe cel mai natural ton:

- Presupun că ai avut deja mai mulţi amanţi, altfel nu te-ai afla aici. Ai rămas vreodată însărcinată?

Exasperată de siguranţa afişată de el şi simţind că o să şi-o piardă din ce în ce mai mult pe ea ei, Nikki se crispă.

- Asta nu te priveşte, răspunse ea printre dinţi, hotărâtă să-l tutuiască la rândul ei.

Dar în sinea ei, era obligată să recunoască faptul că întrebarea lui era perfect legitimă.

Se simţi mai uşurată când el se aşeză în sfârşit. Dar ar fi preferat să nu se aşeze chiar lângă ea. Era atât de înalt încât avea impresia că o domina şi se simţea ca un copil recalcitrant. Cu un aer dispreţuitor el o prinse de bărbie, forţând-o să-şi întoarcă faţa spre el. Nikki tresări, îi dădu mâna la o parte şi-i aruncă o privire furioasă.

- Răspunde-mi la întrebare, Nikki, spuse el pe un ton ameninţător.

- De acord, şuieră ea printre dinţi. Răspunsul este nu. Iapa pe care o ai în faţa ta n-a fost dusă încă la montă!

Bărbatul izbucni în râs

- Un punct bun în favoarea ta, Nikki! Dar să nu crezi că vei ieşi învingătoare din acest mic joc. Te lupţi cu un campion imbatabil.

“Doamne, îşi spuse ea, ce aere!”

- Nu am intenţia să câştig, domnule Cragun, fiindcă nu am nici intenţia să joc.

Michael Cragun făcu o mutră atât de plictisită şi indiferentă, încât Nikki nu se putu împiedica să-l provoace.

- Am răspuns la anunţul tău stupid ca să mă distrez. Totul a fost o glumă, continuă ea scoasă din fire. Prietenele mele şi cu mine ne întrebam cine o fi avut o idee atât de bizară. Beth pretindea că eşti probabil handicapat sau diform; însă aparent nu

eşti, dar ai mintea puţin deranjată. Sally credea că e vorba în mod sigur de un bătrân care-şi doreşte un moştenitor. Iar eu.

Ezită. poate că mersese prea departe.

- Continuă! Toate aceste ipoteze mi se par pasionante.

Tonul ironic pe care continua să-l folosească o enervă
atât de mult pe Nikki, încât deveni imprudentă.

- În ciuda aparenţelor, spuse ea cu o voce sarcastică, am ajuns la concluzia că aveam dreptate. Nu vrei să ai copii într-un mod normal fiindcă femeile nu te atrag. Preferi fără îndoială compania bărbaţilor.

Triumfătoare, Nikki se ridică, gata de plecare. Dar Michael Cragun o prinse de braţ şi o forţă să se aşeze la loc. Punând stăpânire pe gura ei, într-o manieră intenţionat brutală, el o sărută fără pasiune, ca şi cum dorea s-o insulte. Nikki încerca să-şi păstreze buzele strânse, dar, fără milă, el o obligă să le întredeschidă. Nikki încercă să-l respingă dar el era viguros şi o ţinea cu putere de umeri în timp ce ea se zbătea cu disperare. În cele din urmă odiosul sărut luă sfârşit, dar el nu-i dădu drumul din braţe.

Nikki avea impresia că fusese violată. Buzele o dureau şi, mai ales, era furioasă foc. Tremurând de mânie, strigă:

- Lasă-mă! Vreau să plec de aici!

Michael Cragun îşi întinse picioarele pe măsuţa joasă aflată în faţa lor şi se sprijini de spătarul comod al canapelei. Părea extrem de destins. Acest sărut nu-l tulburase în nici un fel; ba se părea chiar că nu avusese nici un efect asupra lui.

- Si mama ta? o întrebă el cu o voce tărăgănată.

Nikki avu un şoc. Nu spusese nimănui ceea ce o împinsese să răspundă la anunţ. Dar el nu-i dădu timp să-şi vină în fire şi să găsească un răspuns.

- Cine o să plătească cheltuielile de spitalizare?

Ea trase aer în piept. Cel puţin avea un răspuns pregătit la această întrebare.

- Nu ştiu cum ai aflat despre toate astea, dar totul e rezolvat. Spitalul a acceptat să aştepte.

- Exact, spuse el pe un ton neutru. E rezolvat fiindcă *eu* am plătit totul şi am cerut ca pe viitor să-mi fie trimise toate facturile. Apropo, am intervenit ca mama ta să fie instalată într-o rezervă şi l-am trimis chiar pe doctorul meu s-o consulte. La momentul potrivit, mama ta va fi admisă în cel mai bun centru de recuperare din New York. Si te asigur că e greu să internezi un pacient la *March Insitute.*

Nikki îl fixă stupefiată pe Michael Cragun. Nu mai ştia nici ce să zică, nici ce să facă. Ideea că cineva putea să se amestece în problemele ei personale, fără permisiunea ei şi fără s-o anunţe măcar, i se părea aberantă. Si brusc i se făcu frică de Michael Cragun.

El îi lăsă braţul şi se îndreptă spre biroul lui. Scoase un dosar dintr-un sertar şi îl aruncă pe masă.

- Hai! îi comandă el. Deschide-l!

Încercând cu disperare să-şi potolească tremurul mâinilor, ea îi dădu ascultare. Simţi că îi vine rău văzând mulţimea de documente care o priveau. Existau acolo nu numai copiile tuturor diplomelor ei şcolare, dar şi referinţe de la colegii ei de clasă şi de la profesori, un raport asupra stării ei financiare, detalii asupra bolii mamei ei şi încă o

mulţime de lucruri.

Michael Cragun o privea cu ochi impasibili.

- Doar nu credeai că o să te angajez fără să iau înainte nişte informaţii asupra ta?

Deşi simţea că-i vine să leşine, Nikki îşi adună forţele ca să facă faţă situaţiei, să lupte chiar. Era roşie ca focul, dar reuşi totuşi să adopte un ton neutru.

- Nu ştiu de unde ai strâns toate aceste informaţii. Aici există nişte lucruri confidenţiale. Sunt consternată să aflu că oamenii sunt gata să te trădeze într-un asemenea fel. Dar presupun că, atunci când ai o situaţie ca a ta, poţi obţine lucruri inaccesibile unor simpli muritori ca mine. Dar acest lucru nu are nici o importanţă pentru mine. Mama mea se va însănătoşi şi fără ajutorul doctorilor tăi savanţi şi eu prefer să fac trotuarul decât să accept un cent de la tine.

Discursul ei nu păru să-l afecteze câtuşi de puţin pe Michael Cragun. Nikki îşi spuse că probabil visase când i se păruse că vede o sclipire de admiraţie în ochii lui.

- Ti-am spus că n-ai nici o şansă să ieşi învingătoare din acest joc, Nikki.

Si zâmbi, ca şi cum reflecţiile lui îl amuzau în mod deosebit. După o scurtă tăcere, el reluă cu o voce nonşalantă:

- Mama ta a fost transferată în noua aripă a spitalului. Îţi aminteşti, Nikki, ce nume poartă?

Acest mod subit de a schimba subiectul o derută.

- Ce importanţă are? îl întrebă ea cu indiferenţă.

Dar se opri brusc. Numele îi revenea în minte. Era pavilionul Hannah Cragun.

El continuă pe un ton detaşat:

- Tatăl meu a făcut avere din masele plastice. *Central Atlantic Industry* a fost creat în jurul primei sale afaceri. Dar, de atunci, câmpul nostru de acţiune s-a lărgit. Acum suntem proprietari de studiouri cinematografice, de hoteluri, uzine de automobile şi multe altele. Astăzi suntem un mare trust. Dar familia a păstrat controlul. Pavilionul Hannah Cragun poartă numele bunicii mele. Ca mulţumire pentru îngrijirile atente de care s-a bucurat în urma unei operaţii pe inimă, suferită acum câţiva ani. Aşa a vrut tatăl meu. În treacăt fie spus, el face parte din Comitetul de direcţie al spitalului.

Se opri ca să bea câteva înghiţituri de vin.

- Vroiam doar să-ţi spun prin asta că familia mea se bucură de o mare influneţă. Dacă îmi refuzi ajutorul, ai putea avea mari probleme.

Nikki se uită în jos, uluită. Nu, nu i se putea întâmpla tocmai ei un asemenea lucru. Când o să se trezească din coşmarul ăsta? Îl întrebă însă calmă:

- Înţeleg că mă ameninţi că o s-o goneşti pe mama mea din spital?

- Nu ameninţ pe nimeni, declară el cu asprime.

Dacă astea nu sunt ameninţări, îşi spuse Nikki, atunci
despre ce e vorba? Santaj?

- Vreau numai să înţeleg bine situaţia. De exemplu, magazinul mamei tale. Contractul de închiriere expiră peste două luni. Dacă cineva ca mine cumpără imobilul, s-ar putea să-i mărească chiria, sau să nu-i reînnoiască contractul. Iar în ceea ce te priveşte pe tine. am câţiva amici influenţi la *Sun*.

- Uite că nu mă sperii, spuse Nikki prinzând din zbor aluzia. Sunt sindicalistă. Nu mă poţi concedia doar fiindcă.
- Cine ţi-a spus că n-am prieteni la sindicat? o întrerupse el.
- Ai aerul că ai uitat că eu lucrez pentru un ziar. Dacă reporterii pe care-i cunosc află de povestea asta.
El se grăbi să termine fraza în locul ei.
- Nu o vor publica. Ti-am spus deja că am prieteni la *Sun.*
Nikki rămase tăcută. O fi fost el Michael Cragun frumos,
bogat şi puternic, dar putea într-adevăr să-şi pună în aplicare ameninţările? Si chiar dacă putea, de ce îşi dădea atâta osteneală? Nu ducea lipsă de femei. Ba, dacă te luai după zvonurile care circulau, abia aşteptau să.
El se ridică şi veni să se aşeze lângă ea pe divan, între- rupându-i cursul gândurilor.
- Nikki.
Ea se crispă imediat, forţându-se să nu-şi întoarcă privirea spre el.
- Nicole.
Nicole. Doar mama ei îi spunea aşa. Ochii i se umplură brusc de lacrimi.
Simţind-o că cedează, Michael profită de avantaj şi-i spuse aproape cu amabilitate:

- Fii o jucătoare bună. Recunoaşte faptele şi lasă-mă pe mine să-ţi port de grijă. Mărturiseşte că nu ţi-ar displăcea să scapi de grija banilor şi să laşi pe altcineva să se ocupe de spitalizarea mamei tale.
Îşi scoase portofelul.

- Uite, ai un cec de 5000 de dolari. În afară de cheltuielile spitalului, bineînţeles. Ia-l!

Nikki privea cecul completat cu numele ei. Dădu în tăcere din cap, încercând să-şi stăpânească panica. Si brusc, se gândi la stratagema care-i reuşise întotdeauna cu bărbaţii. Ridicându-şi spre Michael Cragun ochii verzi în care se puteau citi feminitatea şi vulnerabilitatea posesoarei lor, ea îl fixă cu insistenţă. Îşi ţuguie buzele cărnoase care tremurau din cauza şocului şi a indignării şi se pregătea să se lanseze într-o pledoarie să-i rupă inima, despre libertatea ei, când văzu apărând pe faţa lui Michael un surâs care, pentru prima oară, nu avea nimic cinic în el.

- Mai uită-te la mine aşa, domnişoară Warren, şi o să rămâi însărcinată în următorul sfert de oră, spuse el râzând.

Nu era reacţia la care se aşteptase Nikki. Sopti, simţindu-şi obrajii în flăcări:

- Îţi mulţumesc, dar nici într-un sfert de oră, nici altă dată.

Expresia de pe chipul lui Michael se înăspri. Nikki avea impresia că fiecare din gesturile lui, fiecare din vorbele lui erau premeditate. Era fără nici o umbră de îndoială, un artist înnăscut, dar ea n-avea nici un chef să-l aplaude.

El îi spuse cu o voce neutră:

- Mi-a fost foarte greu să găsesc toate aceste informaţii în privinţa ta. Si am decis că tu vei fi cea care îmi vei purta

în pântec copilul. Nu am intenţia să stau aici la infinit şi să pierd un timp preţios. Dacă tu crezi că până acum ai avut o viaţă grea, să fii sigură că a fost o joacă de copil pe lângă mizeria care te

aşteaptă dacă refuzi.

- Dar de ce? De ce eu?! exclamă ea. Ce diferenţă.

- Ţi-am mai spus o dată, zise el pe un ton tranşant. Eu pun întrebările şi tu răspunzi. Acum vom merge să-i facem o vizită mamei tale la spital şi pe urmă luăm cina. Si îţi jur că, dacă refuzi, o să te duc cu forţa.

Dar Nikki nu avea nici o intenţie să refuze, orice era mai bine decât să rămână închisă în acest birou intimidant. Si mai ales în compania lui Michael Cragun. Îşi aruncă mantoul pe umeri ca să-i evite ajutorul şi se grăbi să iasă înaintea lui pe uşă.

În momentul când părăseau imobilul pustiu, un bărbat de vârstă mijlocie ieşi dintr-un Cadillac negru şi, cu surâsul pe buze, le deschise portiera. Părul lui argintiu era tuns scurt, aşa încât l-ai fi putut lua drept un marinar cu uniforma lui alb cu bleumarin.

Michael Cragun îi zâmbi.

- Îmi pare rău că a durat atât de mult, Henry. Ţi-o prezint pe Nikki Warren. Nikki, el este Henry Merola, şoferul meu, braţul meu drept şi soţul celei mai bune bucătărese din Manhattan.

- Bună ziua, domnişoară! îi spuse vesel Henry.

Nikki îi răspunse cu politeţe la salut şi intră în maşină. La urma urmei, nu era vina lui că lucra pentru un bolnav mintal.

Nu schimbară nici un cuvânt în timpul drumului. Nikki era din ce în ce mai convinsă că avea de-a face cu un nebun. Poate că afacerile îl făcuseră să se ţicnească? I se

părea mai prudent în orice caz să nu-l contrazică în seara asta, ca apoi să nu-l mai revadă niciodată.

Pe la jumătatea drumului spre Bronx, Henry şi

patronul lui începură să discute despre cota bursieră a acţionarilor C.A.I. Se părea că Henry era un jucător norocos la bursă. De obicei, acest gen de conversaţie se desfăşura în particular şi în mod sigur nu în faţa unei străine. Bineînţeles că lui Nikki nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să vândă informaţiile pe care le auzea fără voia ei, dar nu-i convenea totuşi să fie martoră la discuţia lor. Se simţi uşurată când Cadillac-ul se opri în faţa spitalului.

Mai multe persoane îl salutară pe Michael când trecură pe culoare. Intrară în ascensor. Când ieşiră, Nikki o luă maşinal spre dreapta. Dar Michael o prinse de braţ. Spre marea lui surpriză, ea îl lovi cu cotul în stomac. Apoi se întoarse şi îl privi neliniştită, aşteptându-se ca el să-i întoarcă lovitura. În loc de asta, el îi indică direcţia opusă cu vârful degetului.

- Ti-am spus că mama ta a fost mutată într-o rezervă. Care se află în partea cealaltă. Si ce naiba, Nikki, destinde-te puţin. Doar n-o să te violez pe culoarele spitalului!

Ea îl urmă, întrebându-se cum o să-l prezinte mamei sale. Drept un prieten? Dar primele cuvinte pe care el i le adresă Pamelei Warren o derutară complet.

- Doamnă Warren, spuse el calm şi amabil. Arătaţi mult mai bine în această după-amiază. Ar fi prea mult din partea mea să cred că infirmiera v-a coafat fiindcă ştia că vin eu?

- Nici gând, îi răspunse Pamela Warren, nu fără dificultate.

“Incredibil, îşi spuse Nikki Se poartă de parcă ar fi prieteni de mult timp!”

Doamna Warren îşi privi fiica.

42

- De ce. îl ascundeai?

- Nu-l ascundeam, mămico, răspunse ea, forţându-se să rămână calmă, deşi nu ştia ce să mai creadă. Numai că ne cunoaştem. de puţin timp.

Nikki se crispă: Michael îi înconjurase umerii cu braţul. Într-adevăr, tipul merita un Oscar pentru interpretarea lui. El îi surâse călduros Pamelei Warren, apoi o privi ironic pe Nikki.

- Scumpa mea, mama ta ştie foarte bine că eu n-aş plăti facturile dacă n-aş fi ceva mai mult decât un simplu prieten.

“Ah, da! gândi Nikki, este mai mult decât atât, dar nu ceea ce crede mama!”

Michael Cragun se întoarse spre doamna Warren.

- Am vorbit cu băiatul despre care v-am pomenit. E dispus să vă înlocuiască la magazin. Aşa că Nikki nu va mai trebui să muncească acolo, la inventar şi comenzi. S-a obosit foarte mult în aceste ultime săptămâni şi o să am grijă de ea. Vreau să fie sănătoasă.

“Îmi închipui, îşi spuse ea, că faci toate astea pentru micul Michael!”

Nikki înţelese că el se purta în mod deliberat provocator, presărându-şi frazele cu subînţelesuri. Se jură că n-o să-şi piardă sângele rece. Dar era furioasă că nu-i spusese că fusese deja s-o vadă pe mama ei. Cum de reuşise? Doamna Warren nu avea dreptul decât la un număr foarte redus de vizitatori şi numele lui nu se afla pe listă. Dar cum el părea să cunoască pe toată lumea din spital.

Reflecţiile lui Nikki fură întrerupte de vocea lui Michael:

- Fiica dumneavoastră a fost întotdeauna atât de încăpăţânată şi de independentă?

Pam Waren surâse.

- Întotdeauna.

- Înţeleg. Va trebui să mă ocup eu de asta, spuse el, trăgând-o pe Nikki spre sine cu un aer de proprietar.

Doamna Warren râse cu poftă. Dar Michael Cragun simţise probabil că Nikki îşi stăpânea cu mare greutate furia. Aşa că îşi mai slăbi strânsoarea şi continuă s-o întreţină pe mama ei în privinţa specialistului pe care i-l trimisese s-o consulte. Restul vizitei se petrecu fără probleme. Nikki se simţea uşurată că el întreţinea conversaţia, fiindcă ea era într-un asemenea hal de nervi încât se simţea incapabilă să rostească vreuo frază coerentă. Peste vreo jumătate de oră, Michael declară că o duce pe Nikki să cineze în oraş ca s-o mai îngraşe puţin. Ea îi aruncă o privire furibundă.

*

* *

Michael îi ceru lui Henry să-i ducă la un restaurant specializat în preparate din peşte şi fructe de mare. Acesta se găsea pe insula de lângă New York, dar atmosfera era cea a unui mic sat de pescari, aşa încât te-ai fi putut crede mai degrabă în Noua Anglie decât în acest oraş supraaglomerat şi agresiv care era New York-ul. Fiind un restaurant foarte căutat era deja aglomerat când sosiră. Nikki, care nu căuta

decât un pretext pentru a scăpa de Michael Cragun, declară imediat că îi era prea foame pentru ca să mai aştepte atât. Dar şeful de sală se repezise deja

în întâmpinarea lor. Îl salută călduros pe Michael şi-i conduse până la o masă de două persoane, aflată într-un colţ liniştit.

Nikki refuză să consulte meniul, ignorându-şi cu răceală însoţitorul când acesta o întrebă ce vrea să mănânce. O târâse până aici, după ce o luase peste picior fără ruşine la spital. Tipul era prea insuportabil ca ea să-şi dea osteneala să fie o companie plăcută.

El ridică însă nepăsător din umeri şi făcu în locul ei comanda. Nikki era hotărâtă să nu mănânce nici măcar un dumicat. Dar homarul era atât de apetisant încât nu putea să refuze.

Îşi păstră însă o expresie rece, hotărâtă să fie pe cât se putea de nesuferită, fără să-l provoace totuşi. Începuse să se teamă de represalii. Dar nu ţinuse seamă de farmecul lui Michael care, la rândul lui, era hotărât să facă orice ca să spargă gheaţa.

La întrebările pe care i le puse despre mama ei, Nikki îi răspunse monosilabic. Apoi, Michael se lansă într-un lung monolog asupra propriei lui experienţe. Si el se ocupase pe vremuri cu intervievarea celor care solicitau o slujbă. Îi descrise atât de bine ciudăţeniile de caracter şi diversele lor personalităţi încât Nikki recunoscu în ei pe oamenii de toate categoriile cu care avea şi ea de-a face. Surâse fără voia ei şi nu mai reuşi să păstreze atitudinea rece şi distantă. Descoperi că Michael Cragun este un bun ascultător. Părea atât de interesat de tot ceea ce îi povestea ea, încât îl

bănui la început de o nouă şmecherie. Dar nu se mai gândi la asta. Farmecul lui o făcu să dea uitării toate frumoasele ei hotărâri.

Îşi povestiră întâmplări din copilărie şi îşi

descoperiră o pasiune comună pentru teatru. Nikki află că amândoi aveau studii superioare de economie dar, bineînţeles, Michael, fiul unuia dintre magnaţii industriei, fusese student la Harvard, celebra universitate din Statele Unite.

Când, mai târziu, el o însoţi până acasă, Nikki se simţea în culmea fericirii. Si vinul nu avea nici un rol în asta, fiindcă se limitase cu prudenţă la o jumătate de pahar. Dar, până acum, nu mai petrecuse niciodată o seară atât de plăcută în compania unui bărbat. Aşa că şterse cu buretele din memorie neplăcuta întrevedere din biroul lui şi felul jignitor în care o provocase la spital. Tot ceea ce ştia era că se simţise subjugată de farmecul şi inteligenţa lui. Se surprinse dorind ca el s-o sărute în loc să-i ureze banalul “noapte bună”.

Îşi ridică ochii spre el, încercând să afişeze un aer detaşat, în ciuda bătailor năvalnice ale inimii şi a căldurii care-i cuprinsese trupul.

- Îţi mulţumesc pentru cină, Michael. A fost foarte plăcut.

- Nu-mi mulţumi, Nikki. Vreau să fii bine hrănită şi să te simţi bine, la fel ca restul şeptelului meu. E în propriul meu interes, nu uita asta.

Dar zâmbetul şi tonul lui indicau că glumea. Era imposibil să se simtă ofensată de spusele lui. Nikki scotoci prin poşetă în căutarea cheilor, dar cel care le găsi fu

Michael şi el îi descuie uşa. Când îi dădu înapoi legătua de chei, îi păstră mâna într-a lui mai mult timp decât ar fi fost necesar. Apoi îi ridică bărbia şi îşi cufundă privirea în ochii ei. Si Nikki abia îşi stăpâni dorinţa nebună de a-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- O să-ţi dau de veste, îi spuse el cu blândeţe. De acum, Henry se va ocupa de tine: o să te ducă dimineaţa la ziar şi o să te aducă înapoi acasă, după-amiaza. Noapte bună, Nikki.

O sărută uşor pe gât, îi făcu apoi cu ochiul şi se îndepărtă cu un mers elastic.

*
* *

Lui Nikki îi veni destul de greu să adoarmă în acea noapte. Întotdeauna dorise să fie cinstită cu sine. Îşi dădu seama că era sedusă de persoana lui şi se afla într-o stare de completă supunere faţă de el, aşa încât, dacă Michael ar fi vrut s-o urmeze în apartament, ea n-ar fi făcut nimic să-l împiedice. Si dacă el ar fi dus-o în dormitor. Dar refuză să-şi imagineze continuarea. Realitatea era că nimic din toate astea nu se întâmplase.

Era limpede că Michael ştia cum să se poarte cu sexul opus. Văzuse prin ziare şi reviste fotografii de-ale lui în compania unor femei bogate, frumoase şi celebre. Îşi reamintea în mod special de fosta soţie a guvernatorului, de o artistă, o principesă europeană şi câte altele.

"Doamne, cât de ştearsă i-am părut în comparaţie cu ele, îşi spuse ea. Copilăroasă, arogantă şi plictisitoare." Un bărbat ca Michael Cragun avea o experienţă care o depăşea cu mult pe a ei! Ea nu făcuse niciodată înconjurul lumii, nu avusese de-a face cu oameni celebri şi nici nu fusese implicată în poveşti pasionate de dragoste.

"Probabil că de aceea îi convine persoana mea, îşi mai spuse ea. Nu eu îl interesez, altfel ar fi încercat ceva chiar în seara asta. Doar l-am încurajat destul. Probabil că vede în mine o prostuţă şi tot ce are el în minte e să găsească o maşină de

făcut copii. Femeilor cu care iese de obicei li s-ar părea ridicol să piardă nouă luni ca să facă un copil.” Nikki îşi propuse să fie prudentă, atât în acţiunile cât şi în sentimentele ei.

Nu reuşea să-şi imagineze care va fi următoarea etapă. Dar alungă în curând toate aceste gânduri. Chiar dacă nu avea experienţă, nu era nici idioată şi nici nu va face greşeala să se îndrăgostească de Michael Cragun.

Era aproape convinsă de asta când adormi în cele din urmă.

Capitolul 3

Nikki nu mai avu veşti de la Michael Cragun timp de câteva zile. Se simţi uşurată dar şi dezamăgită. După cum o anunţase Michael, Henry Merola o conducea în fiecare zi la redacţie şi o aştepta seara la plecare. Fusese tentată să refuze să se plimbe astfel într-un Cadillac cu şofer, dar ideea unui Michael Cragun apărând asemenea unui demon răzbunător şi împingând-o cu forţa în maşină, o făcuse să se răzgândească repede.

Din prima zi îl rugase pe Henry s-o lase la două străzi distanţă de *New York Sun* şi s-o aştepte în acelaşi loc la ora 4 şi 40. Nu avea nici un chef să atragă atenţia colegilor. Dacă Henry fu surprins de rugămintea ei, nu lăsă în nici un caz să se vadă nimic

După ce vorbiră despre vreme, politică şi tot felul de banalităţi, Nikki îl întrebă pe Henry pe un ton indiferent:

- Eşti de mult timp în serviciul lui Michael Cragun?

- De cinci ani, domnişoară, îi răspunse el pe un ton amical dar rezervat.

Frumosul şi bogatul Michael Cragun îi trezise curiozitatea. După o clipă de ezitare, se hazardă cu o altă întrebare:

- E logodit?

De data asta, şoferul îi răspunse pe un ton destul de rece:

- Domnişoară, prefer să nu vorbesc despre asta. Prefer să discut despre timp sau campionatul de fotbal, dar nu despre patron.

Nikki fusese pusă cu politeţe la punct. Nu mai puse nici o întrebare despre Michael Cragun şi se menţinu pe linia conversaţiilor anodine.

Într-o zi remarcă în treacăt:

- Un Cadillac e oricum mai plăcut decât metroul! În ritmul ăsta, voi fi repede coruptă!

- Cred că ăsta e şi scopul, răspunse Henry într-un mod enigmatic.

*

* *

În acea miercuri, Nikki rezistă toată ziua cu eroism dorinţelor de a coborî în arhivele ziarului pentru a căuta informaţii despre Michael Cragun. Acest bărbat ciudat, care o vâna ca pe o pradă, o intriga mai mult decât ar fi vrut să recunoască chiar şi faţă de ea însăşi.

Dar a doua zi, reuşi să se autoconvingă că e perfect rezonabil să vrea să-şi cunoască inamicul pentru a şti ce strategie să adopte.

Îşi petrecu seara consultând vechile numere din ziarul *Sun.* Ziarul nu publica bârfe şi vulgarităţi ca alte cotidiane. Află numai că familia Cragun făcea numeroase donaţii pentru opere de binefacere şi că Michael devenise preşedintele C.A.I. acum patru

ani, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, după ce tatăl lui suferise o operaţie pe cord deschis. Lista companiilor pe care le poseda C.A.I. era lungă. Nu se dădea nici un detaliu personal despre Michael, dar imperiul pe care-l controla, numeroasele relaţii pe care le avea în lumea afacerilor, îl făceau să pară teribil de impresionant.

Vineri după-amiază, Ron Martens îşi băgă capul prin deschizătura uşii. Nikki îl zări şi îi zâmbi.

- Vrei să mă vezi?

- Da. Vino în biroul meu.

O clipă mai târziu, ea stătea în fotoliul din faţa lui.

- Mi-a telefonat secretara redactorului şef. Eşti aşteptată sus.

Îi aruncă o privire întrebătoare înainte să continue:

- Ai idee despre ce este vorba?

- Nu, răspunse Nikki cu un pic de teamă. Sincer vă spun că habar nu am.

- Nici eu. Haide, du-te şi ia-ţi mantoul. N-o să mai revii aici.

Nikki păli.

- Ce vreţi să spuneţi? Sunt concediată?

El se grăbi s-o liniştească:

- Nu, nici gând! Secretara m-a întrebat dacă mă pot lipsi de tine pentru restul zilei. Nu puteam să zic nu. Un weekend plăcut, Nikki, şi pe luni.

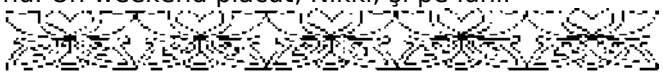

- Vă mulţumesc şi vă urez acelaşi lucru, îi răspunse ea cu un aer distant.

Se întoarse în birou şi lăsă un bilet pentru Erika. Apoi, se duse să bată la o uşă pe care era înscris cu litere groase numele lui Peter Welsh Delavan, redactorul şef.

- Intră, Nikki!

Peter Delavan stătea tolănit într-un fotoliu luxos de piele, cu picioarele urcate pe birou. Lângă el, Michael Cragun stătea nonşalant aşezat pe braţul altui fotoliu. Amândoi râdeau cu poftă.

Deci, acesta era "amicul" pe care Michael îl avea la *New York Sun*... Mai sus nici nu se putea. Ar fi trebuit să-şi închipuie: Michael cunoştea tot New York-ul.

Amândoi bărbaţii se ridicară. Michael se apropie de ea şi o sărută îndelung pe gură.

- Nikki, ţi-l prezint pe patronul tău, Peter Walsh Delavan, îi spuse el. Pete, iată o tânără care îşi pierde timpul la "fiţuica" ta: Nicole Warren.

Redactorul şef începu să râdă.

- Spui asta fiindcă ai alte proiecte pentru ea. Ce faci, Nikki?

Ea se apropie şi strânse mâna lui Peter Delavan. Spre marea ei consternare, Michael îi înconjurase şoldurile cu braţul şi o ţinea strâns. Ce vrusese să insinueze patronul prin "alte proiecte"? Ce ştia el de fapt? Oricum, o studia cu mare atenţie.

Michael o ajută să-şi scoată mantoul. Nikki nu avea de ales decât să-i facă pe plac, dar reacţiona ciudat la atingerea lui. El o luă de umeri, o trase spre sine şi se întoarse din nou spre Pete Delavan.

- Îţi mulţumesc că ai lăsat-o să plece mai devreme astăzi.

- Nici o problemă. Complimentele mele, ai gusturi bune. Nu numai că e inteligentă, fiindcă altfel n-ar lucra la *Sun*, dar arată trăsnet. Să-mi dai de veste când vei fi pregătit să oficializezi legătura voastră. Vreau să am exclusivitate.

- Contează pe mine, Pete.

Apoi îşi luară rămas bun. Niki nici nu mai ştia ce face. Era de-a dreptul şocată. Michael ştia doar că ea nu va accepta niciodată să-l ajute în realizarea proiectelor lui absurde. Cum de îndrăznise să-i vorbească despre asta prietenului lui? I se întâmpla rar să se înfurie, dar asta înainte să-l cunoască pe Michael Cragun. însă de data asta depăşise limitele. Imediat ce ieşiră pe culoar, se întoarse furioasă spre el.

- Gură spartă ce eşti! Cum ai putut să-i spui.

Michael o întrerupse:

- Dar nu i-am spus nimic!

Aerul satisfăcut şi plin de el pe care-l afişa o scoase din sărite. Nikki îşi aruncă poşeta pe jos şi strigă:

- Mincinosule!

Si îl pălmui cu putere. Michael o prinse de braţ şi o zgâlţâi, în timp ce ea îl lovea cu picioarele ca să scape din mâinile lui. Dar era prea puternic pentru ea. El o lipi cu spatele de perete, ridicându-i amândouă mâinile deasupra capului. Ea se răsucea, se zbătea ca să se degajeze, cu răsuflarea tăiată, neputând să scoată nici un cuvânt. Dar în zadar. Lipit de ea, strivind-o cu greutatea trupului său, el o împiedica să se mişte.

- Gata acum! îi spuse el cu o voce pe care mânia o făcea să fie tăioasă. Prima dată, la spital, te-am lăsat să faci ce vrei,

dar acum s-a terminat. Dacă ai fi fost o puştoaică, ţi-aş fi dat câteva palme la fund. Dar cum nu e cazul.

Amintirea sărutului sălbatic din în biroul lui îi reveni în minte. Ştia că el va reîncepe. De data asta însă nu-i va mai da satisfacţie: n-o să-i mai reziste

fiindcă însemna să-şi risipească în zadar energia.

Modul lui de a o pedepsi fu mult mai subtil. Se îndepărtă puţin de ea, îi deschise încet mantoul apoi trase fermoarul puloverului. Începu s-o sărute pe gât, în timp ce Nikki, ţeapănă ca un băţ nu înceta să-şi repete cât de mult îl urăşte. El o muşcă uşor de ureche şi lăsă să-i alunece buzele până la gura ei. Dar ea nu va intra în jocul lui. Îi refuză sărutarea, strângându-şi cu încăpăţânare buzele. El continuă totuşi, atingându-i buzele cu vârful limbii, cu o senzualitate necunoscută până acum lui Nikki. Mâinile lui îi mângâiau cu voluptate coapsele şi şoldurile.

Nikki nu mai avea puterea să-i reziste. Mânia îi dispăruse pentru a face loc unei plăcute ameţeli. Tot trupul îi tremura în timp ce el puse stăpânire pe gura ei cu nişte sărutări repezi. Aerul devenise înăbuşitor ca şi cum temperatura urcase brusc. Nikki uitase de toate şi acum, cel mai important lucru pentru ea era ca el s-o sărute cu pasiune, nu cu furie.

Închise ochii şi îşi întredeschise buzele. El se dădu puţin înapoi.

- Oh, nu, nu încă, rosti el. Trebuie mai întâi să-ţi ceri iertare că m-ai pălmuit.

Nikki deschise ochii, privindu-l cu intensitate.

- Îmi pare rău, Michael, şopti ea.

Nu mai era în stare să discute cu el în contradictoriu.

- Şi cere-mi să te iert, îi ordonă el cu un ton calm.

Nikki rămase tăcută. El o sărută din nou pe gât, strângând-o la piept. Ea îi căută gura, dar el îşi întoarse capul. În cele din urmă, uitându-şi mândria, ea îngăimă:

- Da, dacă vrei.

Fiindcă el nu făcu nici o mişcare, ea îl întrebă cu o voce plângăreaţă:

- De ce te joci astfel cu mine, Michael?

El o privi un moment, apoi mormăi:

- Nu şi acum!

Puse fără menajamente stăpânire pe gura ei şi o sărută cu patimă. Nikki se ridică în vârful picioarelor şi, înconjurând cu braţele mijlocul lui Michael, se lipi de el. Era pentru prima dată în viaţa ei când se abandona total. Michael îşi strecură mâna sub puloverul ei şi-i mângâie cu blândeţe un sân. Aproape neştiind ce face, Nikki începu să-l sărute mai întâi ezitând, apoi cu o pasiune crescândă. Înlemni când el se îndepărtă brusc de ea. Stupefiată, îl văzu mai întâi că zâmbeşte, apoi că îşi reia aerul trufaş.

Cu un ton autoritar, îi spuse:

- Să mergem!

Încă tremurând din cauza sărutărilor lui, lui Nikki nu-i venea să creadă că o putea trata astfel.

Şopti:

- Cum?

- Nu m-ai auzit? Plecăm! îi spuse el pe un ton repezit. Nikki se simţi dintr-o dată mică, rănită şi îngrozitor de
umilită. Toată această tandreţe de care dăduse Michael dovadă, o emoţie pe care o trăiseră împreună, nu fusese decât un joc? Şi ea care

crezuse că el începuse să o

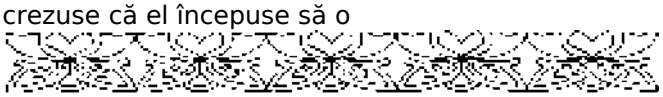

iubească. măcar un pic. Se distra oare purtându-se cu ea ca şi cum o cumpărase pentru o oră? Nikki îşi plecă umilită capul pentru a-şi ascunde lacrimile care îi apăruseră în ochi.

- Să plecăm! repetă el, cu un aer distant şi plictisit.

Dar Nikki nu era în stare să-i răspundă sau măcar să-l

privească. Nu era atât de versată ca să izbucnească în râs sau măcar să-şi ascundă uimirea şi durerea care i se puteau citi pe chip.

- Oh, Doamne! exclamă impacientat Michael.

Îi adună poşeta de pe jos şi o trase spre lift.

Cadillac-ul negru îi aştepta în faţa clădirii. Nikki era

prea tulburată pentru a încerca să fugă. Nu răspunse nici măcar la amabilul salut al lui Henry, de teamă că se va trăda şi va izbucni în hohote de plâns. Nu ţinea să pară mai ridicolă decât fusese.

Michael îi dădu nişte instrucţiuni laconice şoferului:

- Henry, mergem la Nikki.

Apoi se instală confortabil şi scoase un teanc de hârtii din servietă, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Nikki se ghemuise lângă fereastră, cât mai departe posibil de Michael. O ducea acasă ca pe un copil capricios pe care-l gonea în camera lui. Ar fi vrut să fie singură şi să-şi plângă tot năduful. Când simţi mâna lui Michael mângâind-o pe păr, se întoarse brusc spre el, cu ochii dilataţi de durere şi neîncredere. Faptul că el considera că poate face ce vrea cu ea, o revolta din cale-afară.

- Lasă-mă în pace! exclamă Nikki cu amărăciune.

Răspunsul lui însă, o lăsă cu gura căscată. Cu o voce
care o punea la punct ca pe o elevă obraznică, el o anunţă:

- Te-am luat mai devreme de la serviciu fiindcă mergem să ne petrecem weekendul în Florida. Părinţii mei îşi petrec iarna acolo şi trebuie să-i văd în probleme de afaceri. Timpul este splendid. Ti-ar face bine să stai puţin la soare.

Oare vorbea serios? Întâi o seducea, pe urmă o umilea şi acum voia s-o ducă în Florida ca să-i cunoască părinţii! Ce punea la cale mintea lui întortocheată?

- Eşti nebun! strigă ea. Nu merg nicăieri cu tine!

El scoase un oftat obosit. Apoi zâmbi şi continuă pe un ton glumeţ:

- Chiar nu-ţi surâde ideea să leneveşti la soare pe o plajă liniştită?

Farmecul lui înnăscut învinse şi de data aceasta.

- Am pus-o pe mama ta la curent cu planurile noastre, adăugă el. Şi a fost de părere că e o idee excelentă. Ar trebui să-i dai un telefon înainte de plecare, Nikki.

Încercă să pară la fel de indiferentă ca şi el pentru a replica:

- Adevărat? Şi i-ai adus la cunoştinţă şi genul de raporturi care există între noi, fiindcă tot ai intenţii să anunţi întregii lumi noutatea prin intermediul lui *Sun?*

Michael izbucni în râs.

- Dacă mi-ai fi dat ocazia să-ţi explic în loc să te înfurii ca o tigroaică după ce am ieşit din biroul lui

Pete, ai fi aflat că noutatea la care face el aluzie e aceea că ne căsătorim. I-am relatat o poveste foarte romantică, cum că ne-am fi cunoscut la bufetul spitalului şi că a fost dragoste la prima vedere. El crede că eşti logodnica mea.

Nikki nu-şi credea urechilor. Logodnica lui? De ce i-ar fi spus aşa ceva? Nu avea nevoie să inventeze asemenea bazaconii numai ca s-o învoiască câteva ore!

Voia nişte explicaţii şi era decisă să le obţină cu orice preţ. Avea totuşi dreptul să ştie ce planuri îşi făcuse în privinţa ei! Dar avu mai degrabă aerul că se apără decât că atacă, atunci când spuse:

- Nu te înţeleg. Nu-mi vine să cred că doreşti într-adevăr să-ţi port copilul. Ai aerul că mă consideri o marionetă şi că poţi trage sforile aşa cum doreşti ca să mă manevrezi. Asta îţi dă sentimentul de superioritate care nu te părăseşte deloc?

Îşi întoarse capul spre geam şi continuă, nu fără dificultate, cu ochii fixaţi spre circulaţia străzii:

- Oh, eşti în mod sigur un expert în dragoste, nu mă îndoiesc de asta, şi pe urmă. eşti un bărbat foarte frumos. Poţi să mă consideri o jucărie în mâinile tale, dar se întâmplă că şi eu sunt o fiinţă umană. Trebuie să recunosc că nu rămân indiferentă la mângâierile tale, dar asta nu înseamnă că îmi şi placi. Presupun că ai făcut tot una din glumele tale când i-ai spus prietenului tău, care este însă şi patronul meu, că suntem logodiţi? Dar n-o să mă căsătoresc niciodată cu tine, Michael Cragun. Chiar dacă m-ai ruga în genunchi să fac asta.

- Bravo pentru curajul tău, domnişoară Warren.

Vei fi însă fără îndoială uşurată aflând că n-am intenţia să mă însor cu tine, pentru moment.

Făcu o pauză şi zâmbi brusc.

- Bun. Acum vii cu mine în Florida. În ceea ce priveşte relele mele intenţii în privinţa formelor tale "subalimen-

tate" o să mai discutăm despre asta peste câteva săptămâni, când nu vei mai avea aerul unei sperietoare de ciori. Şi la urma urmei, îngeraşul meu, dacă nu vrei să te ating, nu mă mai provoca. Închipuie-ţi că şi eu sunt o fiinţă umană, încheie el cu o voce schimbată.

Apoi Michael aruncă o privire pe geam. Maşinile înaintau la pas, bară la bară.

- Dacă vom reuşi vreodată să părăsim această blestemată de autostradă, mergem să-ţi iei valiza şi plecăm. E clar?

Nikki se simţea complet epuizată. Nu mai avea puterea să lupte. Era pradă unor sentimente confuze. Michael se arăta atât de seducător în unele clipe, pentru ca apoi să fie arogant, aşa că nu mai ştia ce să creadă despre el. Oricum, domnul şi doamna Cragun vor fi de faţă. Şi la urma urmei, un weekend petrecut sub soarele Floridei nu însemna zece ani de muncă silnică.

Tinea totuşi să-i demonstreze că îi mai rămăsese o fărâmă de independenţă.

Se întoarse spre el şi-l salută soldăţeşte:

- Am înţeles, generale Cragun, spuse ea imitând la perfecţie vocea lui nonşalantă.

- În sfârşit ai priceput, soldat Warren, replică el satisfăcut.

O urmă în apartament şi, în timp ce ea îşi făcea bagajele, el se întinse pe pat ca şi cum ar fi fost la

el acasă.

Nikki se simţea intimidată de această situaţie, dar Michael Cragun, care trecuse în mod sigur prin camerele multor femei, nu părea deloc încurcat. O privea făcându-şi valiza, părând să se simtă în largul lui. Nikki încerca să-i ocolească privirea. Se temea de reacţiile lui, cărora nu ştia cum să le facă faţă.

Scoase dintr-un sertar un costum vechi de baie de culoare neagră şi-l aşeză peste celelalte lucruri.

- E singurul pe care-l ai? O întrebă el cu un aer scârbit.

Nikki dădu din cap fără să-l privească.

Michael se ridică.

- Dacă nu vezi vreun inconvenient, mi-ar plăcea să verific.

Atunci ea se întoarse spre el şi-i arătă un bikini roz.

- Asta îi convine mai mult Majestăţii Voastre?
- Întâi general, acum rege. Urc repede în grad!

Privi costumul de baie ca şi cum încerca să-şi închipuie cum vine pe ea.

- Da, o să arăţi bine în el, chiar şi aşa scheletică cum eşti.

Poate că Nikki greşise punând la inimă toate remarcile pe care le făcea asupra siluetei ei, dar nu se putea împiedica să nu se simtă vexată. Trânti capacul valizei şi-l întrebă pe un ton rece:

- Te-ar deranja să ieşi cât timp mă schimb?

Spre marea ei mirare, Michael nu făcu nici un comentariu sarcastic. Sări din pat şi se duse în salon, având grijă să închidă uşa în urma lui.

Nikki îmbrăcă un costum albastru din bumbac care-i venea de minune şi trecu în salon. Michael se instalase la telefon şi vorbea cu Pamela Warren. Cu

obişnuitul lui tupeu, o asigura că va avea grijă de Nikki. Îi întinse receptorul, vizibil încântat de mutra ei supărată.
Pentru a pune capac la toate, Nikki fu obligată s-o asculte pe mama ei elogiindu-l pe Michael Cragun şi reco- mandându-i să facă ce îi spunea el.

- Cu toată bătaia de cap pe care o are cu compania, adăugă ea, îşi mai găseşte timp să se ocupe şi de tine.

Nikki se simţi uşurată când această penibilă convorbire luă sfârşit. Michael o aştepta în pragul uşii cu valiza într-o mână şi cheile în cealaltă. Închise el însuşi apartamentul şi se întoarseră la maşină. Îi încredinţă cheile lui Henry care era însărcinat să vegheze asupra doamnei Warren în absenţa lor.
*
* *

Situată pe insuliţa Key Biscayne, vila familiei Cragun dispunea de propria ei plajă. Era o casă mare şi confortabilă. Salonul era mobilat simplu şi decorat cu gust în tonuri de verde, galben şi bej. Nikki fu sigură că tot ce se găsea acolo era de o mare valoare; interiorul avea un aer primitor care o cuceri imediat. Un frumos pian Steinway îi atrase imediat atenţia. Tocmai voia s-o complimenteze pe Ann asupra farmecului casei, când aceasta i se adresă fiului ei:

- Michael, du valiza lui Nikki în camera ta. Nikki, o să ai tot timpul să despachetezi lucrurile în timp ce pregătesc cafeaua.

Teribil de jenată, Nikki nu făcu nici o mişcare. Aruncă o privire disperată spre Michael care începu să râdă.

- Văd că eşti bine “instruită” mămico. Dar Nikki

şi cu mine nu vom locui în aceeaşi cameră. De ce n-o instalăm în camera lui Laurie? Aşa o să vadă mâine dimineaţă răsăritul soarelui.

Jake Cragun o privi cu un interes brusc pe Nikki, apoi mormăi, ca pentru sine:

- Uite ceva nou!

Soţia lui îl privi cu un aer dezaprobator şi atunci el se scuză.

- îmi pare rău, Nikki. O să mă controlez de acum înainte, ca să nu mai spun ceva care să-mi atragă observaţii.

Drept orice răspuns, Nikki scoase un mic râs forţat şi părăsi încăperea, urmându-l pe Michael care îi luase valiza. Când fură singuri, el îi spuse:

- Mama nu m-a mai bătut la cap cu asemenea chestii de când aveam douăzeci şi trei de ani, declară el cu un surâs fermecător. Dar sunt sigur că e mulţumită în sinea ei că mai există încă virtute în această lume decadentă în care trăim.

Nikki îşi promisese că n-o să-l mai necăjească, dar se părea că el o provoacă înadins.

- Ce te face să crezi că sunt atât de inocentă? Nu erai tu acela care mă întreba câţi amanţi am avut? spuse ea pe un ton dispreţuitor. Acum ţi-ai schimbat părerea?

- Uite că ştiu totul despre tine, Nikki. {tiu că ai fost prea mult timp ocupată cu învăţatul şi cu magazinul ca să-ţi mai poţi permite să ai şi o viaţă mondenă. Si mai ştiu că n-ai trăit încă o adevărată poveste de dragoste.

Nikki se înroşi în timp ce el continua cu blândeţe:

- Iar legătura noastră de până acum n-a făcut decât să-mi întărească şi mai mult convingerea. De altfel, adăugă el pe un ton enigmatic, dacă n-ai fi

fost o tânără inocentă şi pură, nu te-ai fi aflat aici. Nikki îşi desfăcu bagajul cu încetinitorul, încercând să-i înţeleagă cât mai bine spusele.

Insinua el oare că voia să aibă un copil cu o virgină? Ideea asta era atât de şocantă încât i se părea aproape comică. Mai probabil era că rezistenţa ei naivă îl stârnea.

Coborî să se alăture familiei Cragun. Instalaţi toţi trei în bucătărie, se lansaseră într-o discuţie de afaceri. Ea ezită să se aşeze şi spuse pe un ton sfios:

- Am impresia că aveţi o discuţie ultrasecretă. Poate ar fi bine să mă duc să citesc ceva.

Michael îi împinse un scaun.

- Hai, Nikki, doar nu ai stofă de spioană. Eşti prea cinstită.

Iar ea se întrebă dacă era un compliment sau o insultă.

Trecuse de miezul nopţii când doamna Cragun remarcă zâmbind că, dacă bărbaţii aveau intenţia să joace golf de dimineaţă, ar cam fi timpul să meargă la culcare.

Nikki se dezbrăcă, somnoroasă dar cu inima uşoară. Atmosfera destinsă a acestei seri o încântase. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că milionarii pot discuta despre cotaţiile bursiere la bucătărie. În mintea ei, aceştia îşi petreceau tot timpul pe la petreceri, bârfind şi flecărind. Se simţea foarte flatată că domnul şi doamna Cragun se arătaseră atât de amicali faţă de ea şi o acceptaseră fără rezerve. Iar Michael avea probabil o părere foarte bună despre ea dacă îi arătase atâta încredere chiar dacă, în rest, o considera naivă şi puerilă.

Nikki se simţea atât de surescitată, încât îi veni

destul de greu să-şi găsească somnul. În cele din urmă, murmurul valurilor o ajută să adoarmă.

Capitolul 4

După ce fusese o fetiţă cuminte şi liniştită, Nikki Warren devenise o tânără calmă şi rezonabilă. Dar să se resemneze să-şi vadă propriul destin scăpat de sub control, era prea mult. Din fericire nu-l văzu decât în treacăt pe Michael luni dimineaţa. El era deja gata de plecare când ea se scula. Abia îi răspunse la salut când se întâlniră pe culoar.

O oră mai târziu, Henry o conducea pe Nikki la ziar. Nu o văzuse încă pe doamna Merola şi începuse să se întrebe dacă nu era cumva un produs al imaginaţiei prea bogate a lui Michael. Pentru a nu trezi bănuielile şoferului, părăsi apartamentul doar cu ce avea pe ea.

Nikki ajunse la concluzia că nu va reuşi niciodată să scape singură de Michael. Nu-i plăcea, dar nu avea de ales.

Erika, văzând-o cât de bine arată, o întrebă imediat:

- Unde ţi-ai petrecut weekendul? Sub o lampă cu ultraviolete?

- Oh, Erika! Mă aflu într-o situaţie îngrozitoare, îi spuse ea gata să plângă. Nu ştiu ce să mă fac!

Nikki ar fi vrut să-i explice calm lucrurile, dar nu reuşea acum să exprime în cuvinte tot ce se gândise să-i spună.

Alarmată că o vede în starea asta, Erika se scula şi o luă în braţe.

- Doamne, dar ce ţi s-a întâmplat? Eşti însărcinată?

Nikki izbucni într-un râs aproape isteric auzindu-i spusele, atât de aproape de “subiect”.

- Nu pot să-ţi povestesc aici. Pot să vin să dorm la tine diseară?

- Bineînţeles, îi răspunse Erika pe un ton liniştitor. Poţi să rămâi la mine cât vrei.

Chiar asta îşi dorea şi Nikki. Aşa că se puse imediat pe lucru, încercând să-l alunge pe Michael din gândurile ei. Dar îi fu imposibil.

Abia când se aflară în trenul care le ducea spre Yankers, Nikki începu să-i spună povestea ei. Dacă voia ca Erika s-o ajute, trebuia să-i spună acesteia tot adevărul. Trebuia ca prietena ei să înţeleagă bine că avea toate motivele să fie disperată. În ciuda ruşinii pe care o încerca, nu omise nimic din tot ceea ce se întâmplase de la prima ei întâlnire cu Michael, nici măcar adjectivele pe care le folosea acesta când se referea la ea. Erika rămase cu gura căscată.

- Pe cuvântul meu, Nikki, parcă îmi povesteşti un serial. Dacă aş citi asta într-o carte, nici n-aş crede. Mă minunez! Oi fi tu o fată frumoasă, de acord, dar pentru cineva ca Michael Cragun ăsta nu este un lucru extraordinar. De ce îşi dă osteneala cu tine?

- De fapt, nu-şi dă deloc osteneala. Închipuie-ţi că nu trebuie decât să dea un telefon sau un ordin lui Henry şi toate dorinţele lui devin realitate!

Uşurată că îşi deschisese inima, Nikki simţea că începe să-i revină curajul.

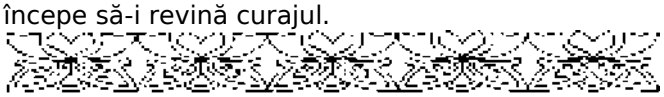

- Nu cred, spuse Erika încruntându-se. Pentru un om de afaceri ca el, fiecare minut este preţios. Trebuie să aibă un motiv, unul “beton”...

- Poate că asta îl distrează? Am impresia că

pentru el totul este doar un joc.

Erika reflecta.

- Nu, nu pot să înghit varianta asta. Admit totuşi că la început i-a făcut plăcere să-ţi joace o festă, amuzat de inocenţa ta. Dar de ce persevereză?

- Întreabă-l personal, îi propuse Nikki. Eu nu reuşesc să obţin un răspuns.

- Ascultă, Nikki. Mama lui ţi-a spus că e, fără îndoială, îndrăgostit de tine, doar că trebuie să aştepţi un timp ca să-şi dea seama de asta. Si dacă varianta ei e bună? Ea îl cunoaşte mai bine decât tine, nu-i aşa?

- Oh, Erika! Ea crede că eu îl iubesc, şi e . . . o presupunere ridicolă! protestă Nikki. Poate că îmi place puţin, e posibil, dar asta-i tot. Si pe urmă, ţi-am povestit ce mi-a spus. că sunt o fată cu probleme şi lipsită de experienţă. Nici măcar n-a încercat să mă atingă în timpul acestui weekend şi slavă Domnului că l-am încurajat destul! Totul nu este decât o farsă, o provocare, sau nici eu nu mai ştiu ce. Mi-aş pierde timpul de pomană încercând să descopăr ce are în minte. Vreau doar să rămân la tine câteva zile şi sâmbătă o să mă duc să-mi recuperez lucrurile. Dar mi-e teamă să mă duc singură. o să vii cu mine?

Erika o luă de mână.

-Nu-ţi face griji. Până atunci îţi pot împrumuta ceva de îmbrăcat.

Ajunse la Yankers, luară maşina Erikăi pentru a se duce
s-o vadă pe Pamela Warren la spital.

Destinsă şi bine dispusă ca de obicei, Pam părea în acea zi extrem de satisfăcută de ceva. O primi cu căldură pe Erika, încântată că o poate în

fine cunoaşte, apoi se grăbi să-i spună fiicei sale:

- Michael a plecat acum câteva clipe. Păcat că l-ai ratat. Si în Florida? A fost plăcut?

Nikki păli. Ce bine că le trebuise ceva timp ca să parcheze maşina. Când se gândea că fusese cât pe ce să dea nas în nas cu Michael! Începu să tremure. Îşi ascunse însă de bine de rău tulburarea, vorbind fără nici o noimă despre timpul frumos pe care-l avuseseră acolo, despre casa familiei Cragun, de plimbarea făcută la Everglade şi de petrecerea de sâmbătă. Mama ei îi luă nervozitatea drept entuziasm.

- Michael este un băiat adorabil, o aprobă ea.

Nikki fu gata să remarce că nu mai era deloc "un băiat" ci un bărbat în toată firea dar, îşi ţinu gura. Doamna Warren nu mai conteni cu laudele.

- Are mare grijă de tine. Ai un noroc! Si apartamentul lui? Cum ţi se pare?

Nikki se înroşi. O privi pe mama ei, întrebându-se în ce măsură era la curent.

- Mămico, începu ea cu o voce sugrumată, ţi-a spus ceva în privinţa apartamentului tău?

Doamna Warren dădu din cap cu un aer încântat.

- Bineînţeles, mi-a spus de vineri. Mi-a sugerat să renunţ la el. E într-adevăr cea mai bună soluţie.

Nikki îi spuse câteva în gând bărbatului care i-o lua întotdeauna înainte. Îşi închipuise că ea nu-i va dezvălui mamei ei adevăratele motive ale relaţiei lor, ca să n-o tulbure prea mult.

Dar Nikki se mira că mama ei acceptase atât de uşor faptul că se mutase la Michael. Chiar dacă îl considera aproape ca pe un sfânt. Îşi continuă cu precauţie ancheta.

- Stii că a subînchiriat apartamentul meu până în luna iunie?

Pamela dădu din cap, ca şi cum nu vedea nici o problemă în asta.

- Si crezi că pot locui la Michael? Ţi se pare convenabil? O întrebă ea cu o voce aproape isterică.

- La un altul în afară de el, te-aş fi dezaprobat. Dar în Michael poţi avea încredere. Nu e genul de bărbat care să profite de situaţie.

Pamela îi surâse, părând brusc obosită. Nikki nu mai insistă. Va aştepta până la următoarea vizită ca să-i spună că se mutase la Erika. Mai rămase câteva clipe lângă patul mamei sale până când aceasta, care închisese deja ochii, adormi.

*
* *

Nikki şi Erika aveau o mulţime de lucru în acea marţi. De fiecare dată când suna telefonul, Nikki tresărea cu nervozitate. Dar Michael n-o sună. Din fericire, era prea ocupată ca să-şi plângă singură de milă. Seara, când plecară de la serviciu, avea inima cât un purice, de teamă. Aproape că se simţea bolnavă de frică. În mod sigur Michael punea la cale o răzbunare deosebită pentru a o pedepsi pentru

rebeliunea ei. Erika mergea alături de ea, ca pentru a o proteja, dar nu zări nicăieri Cadillac-ul negru, lucru care i se păru îngrijorător. Îl bănuia pe Michael că pregătise din timp un plan de acţiune în cazul unei evadări.

Ajunsă acasă la Erika, Nikki îi telefonă mamei sale pentru a-i explica faptul că avusese o zi extrem de obositoare şi că se simţea prea obosită ca să mai vină la spital. Pamela Warren primi liniştită ştirea, dar se vedea că e dezamăgită. Nikki se simţea

vinovată. Nu putea totuşi să continue să-şi evite mama, de teamă că-l va întâlni pe Michael. Îi promise că o va vizita a doua zi.

Dimineaţa de miercuri trecu fără ca Michael să dea vreun semn de viaţă. Nikki începu să se simtă mai destinsă şi să creadă că Michael se săturase să se joace “de-a şoarecele şi pisica”. Ieşi câteva minute din birou. Când se întoarse, una dintre colegele ei îi aruncă o privire ciudată şi exclamă:

- Ei bine, s-ar spune că frecventezi lumea bună! Ai o vizită.

Nikki nu mai întrebă cine. Si simţi dintr-o dată nevoia s-o
ia la goană. Numai faptul că Erika se afla acolo îi dădu curajul să intre. Tremurând, cu sufletul la gură, deschise uşa. şi se găsi faţă în faţă cu Peter Delavan, redactorul şef.

- Am vrut să te invit la masă, îi spuse el. Nu. nu-mi pune întrebări. Vino!

Nikki îşi luă poşeta şi îl urmă fără să discute, simţind că toate colegele o fixează uimite.

Timpul frumos îşi făcuse în sfârşit apariţia şi la New York. Zăpada se topise şi era o temperatură plăcută, de primăvară. Aparent încurcat de ceea ce urma să-i spună, Peter Delavan începu să-i vorbească despre diverse

subiecte pe un ton pe care şi-l dorea glumeţ. Nikki nu reacţionă în nici un fel. Tăcerea ei îl făcea şi pe patron să nu se simtă deloc în largul lui, dar asta era cea mai mică dintre grijile ei. Era prea tulburată de întreaga situaţie.

El o duse într-un restaurant italienesc şi după ce se instalară la o masă ceva mai retrasă, el se decise în sfârşit să atace subiectul:

- Michael şi cu mine suntem prieteni din timpul universităţii, Nikki. Mi-a făcut mari servicii. La drept vorbind, fără ajutorul lui, ziarul n-ar fi fost ce este astăzi.

Peter Delavan scoase un oftat din adâncul pieptului, apoi clătină încet din cap.

- Si acum, continuă el, mă roagă, dacă pot spune aşa, să-i întorc serviciul. M-a însărcinat să-ţi spun că îţi dă termen până vineri. Nu ştiu ce vrea să zică prin asta, dar lunea viitoare, dacă lucrurile nu s-au rezolvat, vei fi trecută din nou la rubrica de mică publicitate. După asta. vei fi pur şi simplu concediată. Nu va fi uşor, din cauza sindicatului. Dar dacă Michael vrea ceva, se rezolvă.

Avea un aer dezolat. O rugă:

- Spune-mi despre ce e vorba, Nikki.

Dar ea clătină din cap fără să răspundă. Chiar dacă ar fi vrut să-şi deschidă sufletul în faţa lui, n-ar fi putut scoate nici un cuvânt.

- Nu sunt mândru de rolul meu, crede-mă, reluă Peter Delavan. Dar n-am de ales. Îi datorez prea mult. Presupun că v-aţi certat, sau ceva de genul ăsta. Michael nu are dreptul să se folosească de mine ca să te influenţez, dar sincer să-ţi spun, m-a încolţit. Îţi dai seama cât de mult te iubeşte ca să recurgă la aşa ceva?

Această reflecţie o smulse pe Nikki din toropeală.

- Vă înşelaţi, spuse ea cu amărăciune, nu mă iubeşte deloc.

- Nu-mi spune mie aşa ceva. Îl cunosc pe Mike de zece ani şi nu l-am văzut niciodată comportându-se astfel. Am avut ocazia să vă studiez pe amândoi zilele trecute.

Nikki se ridică, întrerupându-l brusc.

- Iertaţi-mă, mormăi ea, dar nu mi-e foame!
Si fără să mai aştepte răspunsul, ieşi grăbită din restaurant.
În seara respectivă, Nikki se duse s-o viziteze pe mame ei. Era atât de nerăbdătoare să-şi măsoare forţele cu Michael încât fu aproape dezamăgită că nu-l întâlni. Disperarea ei se transformă brusc într-o mânie rece.
În după-amiaza zilei de joi, omul care lucra pentru Michael şi se ocupa de magazinul Pamelei Warren o sună la telefon. Tuşi un pic, nervos şi jenat.
- Hmm. domnişoară Warren, Bob Jacobs la aparat. Aţi vorbit cu domnul Cragun în ultimele zile?
- Nu, răspunse Nikki resemnată.
Înţelese imediat care va fi urmarea.
- Îmi pare rău, dar are nevoie de mine la birou. Mai pot rămâne până după-amiază, dar după.
Părea atât de sincer afectat, încât lui Nikki parcă îi păru rău de el.
- Bineînţeles. Am priceput, spuse ea cu amabilitate. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut până acum. Vă sunt extrem de recunoscătoare.
Când, ceva mai târziu, fu sunată de la spital, Nikki nu se fu prea mirată. O anumită doamnă Cardin o informă că domnul Cragun a reclamat că s-a făcut o greşeală: un cec care făcea parte dintr-o donaţie fusese creditat din greşeală în contul Pamelei Warren.

- Domnul Cragun e foarte supărat. Crede că a fost necinstit din partea dumneavoastră să nu-i semnalaţi această eroare. M-a întrebat cât datoraţi spitalului şi când i-am răspuns că suma datorată trece de 5000 de dolari, a pretins ca mama dumneavoastră să fie transferată fără întârziere la

Spitalul Municipal. Îmi pare rău, dar nu puteam face altfel: familia Cragun este atotputernică în spital.

- Dar nu este posibil, protestă Nikki. Nimic din toate astea nu este adevărat. Nu pot să vă spun nimic mai mult, dar trebuie să mă credeţi. O să vă plătesc până la ultimul cent. Mă mai puteţi păsui puţin?

- Din nefericire, nu, domnişoară Warren. Nu putem supăra o familie care ne donează în fiecare an milioane de dolari. Dar sincer vorbind, trebuie să vă spun că ar fi mai bine pentru mama dumneavoastră să rămână aici, dacă puteţi aranja asta.

Nikki abia se abţinu să nu izbucnească în plâns.

- Eu. înţeleg. Daţi-mi puţin timp să mă mai gândesc. Pot să vă telefonez mâine dimineaţă?

Doamna Cardin îi promise că aşteaptă telefonul ei la ora nouă fix.

*
* *

Din fericire, Erika era acolo ca s-o încurajeze după fiecare dintre aceste lovituri dure. Totuşi, în acea seară, Nikki era atât de abătută încât prietena ei nu mai reuşi să-i ridice moralul. Situaţia devenise imposibilă.

- E foarte simplu, comentă Nikki, ori acţionez în interesul mamei mele, ori mă ocup numai de mine.

- Dar, Nikki, ăsta e şantaj psihologic! exclamă Erika revoltată. N-ai putea să te adresezi poliţiei? Sau să-ţi iei un avocat?

Nikki făcu o strâmbătură descurajată.

- Si cine crezi că mi-ar da *mie* crezare? Si chiar dacă aş avea mijloacele să-mi angajez un avocat, ştii cât timp ar dura asta? Luni de zile. Nu, trebuie să mă decid chiar acum.

Cu privirea aţintită în gol, continuă:

- Nu am de ales, Erika. Viaţa este uneori ciudată. Când mama a avut cel de-al doilea atac, mă simţeam complet derutată şi incapabilă să fac faţă situaţiei. Dar, în comparaţie cu ceea ce simt acum, aveam cel puţin sufletul liber. Ascultă, lasă-mă să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

- Deci, îl laşi pe Michael să facă legea şi te întorci la el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Nikki dădu din cap.

- Când? o întrebă Erika. Mâine?

Nikki arătă cu vârful degetului Cadillac-ul negru parcat în colţul străzii.

- Vezi limuzina aia? Îi aparţine lui Michael. S-ar zice că a simţit să sunt gata să flutur drapelul alb, spuse ea ridicând din umeri cu un aer resemnat. De ce să amân până mâine ceea ce pot face astăzi?

Erika o luă în braţe.

- Dacă pot face ceva.

Nikki scutură din cap.

Apoi Erika o văzu pe fereastră cum se îndreaptă spre maşină şi se instalează pe bancheta din spate. Henry demară imediat.

O conduse direct la Michael acasă. Nikki nu spuse nimic, nu puse nici o întrebare şi urcă direct în camera ei. Începu să plângă pe înfundate, apoi se forţă să-şi revină. Nu voia ca *el* s-o vadă cu ochii roşii şi cu faţa răvăşită de plâns.

O oră mai târziu, cineva bătu încetişor la uşă. Fără să mai aştepte răspunsul, o femeie durdulie şi surâzătoare intră, cu o tavă în mână.

- Eu sunt Suzanne Merola, spuse ea. Patronul se întoarce târziu în seara asta şi m-am gândit că

poate vă este foame.
Avea un fel de a se purta călduros şi matern.
- {tiu cum e, doar am crescut două fete. Mâncaţi şi vă veţi simţi mai bine.
Nikki se îndoia dar Suzanne părea să fie atât de îngrijorată de starea ei, încât acceptă cu politeţe.
- Bine, o să încerc. Îţi mulţumesc, doamnă Merola.
Gustările răspândeau însă un miros atât de îmbietor încât simţi dintr-o dată că moare de foame. Având în vedere că n-o să-l vadă pe Michael în astă-seară, va avea tot timpul să se lamenteze mai târziu, îşi spuse ea atacând cu poftă bunătăţile. Mâncă totul, inclusiv o prăjitură delicioasă cu vişine. Doamna Merola îşi merita într-adevăr renumele. Evita să se gândească la ceea ce se va petrece a doua zi, dar fără voia ei pândea paşii lui Michael pe scară.
În cele din urmă deschise televizorul şi adormi pe la jumătatea filmului.
Se trezi a doua zi cu noaptea-n cap. Nici măcar nu se dezbrăcase. Dar televizorul era închis şi tava dispăruse. Cineva o acoperise cu o pătură. Suzanne probabil.

Nikki se ridică şi aruncă o privire pe culoar. Uşa camerei lui Michael era închisă. Casa era tăcută. Intră în baie. Şamponul şi săpunul lichid pe care le folosea de obicei se găseau pe poliţa de lângă cadă. Michael se gândea într-adevăr la toate! Îi mai rămăsese atâta simţ al umorului încât să se amuze din cauza asta. Ridică din umeri, apoi se dezbrăcă şi se băgă sub duş. După care, îmbrăcată cu o rochie înflorată de casă, coborî în bucătărie să caute nişte suc de portocale.

Spre marea ei dezamăgire, acolo dădu peste Michael care, îmbrăcat doar în halatul de baie, îşi

bea cafeaua în timp ce citea ziarul. Îşi ridică ochii spre ea, apoi îşi băgă nasul în pagina sportivă a ziarului *Sun.* Cum Nikki rămăsese postată acolo, fără să schiţeze nici o mişcare, reprimându-şi dorinţa de a o lua la goană, el sfârşi prin a arunca ziarul pe masă şi se întoarse spre ea.

- Bună. Ai dormit bine?

Tonul vocii lui denota o asemenea indiferenţă încât ai fi zis că se adresa cânelui din vecini.

- Da, mulţumesc.

Se duse până la frigider şi îşi turnă un pahar cu suc.

- Ti-am lipsit? o întrebă el urmărindu-i fiecare gest cu privirea.

- Nu.

Aroganţa lui era atât de uimitoare încât Nikki abia se abţinu să nu-i arunce în faţă conţinutul paharului.

Michael surâse liniştit şi o întrebă:

- Mă urăşti?

- Nu merită osteneala, replică ea pe un ton lejer.

- Adevărat? Ce lovitură pentru amorul meu propriu! exclamă el ironic.

Nikki îi ignoră replica şi îşi bău liniştită sucul de portocale. Când puse paharul pe masă, privirea ei o întâlni pe a lui Michael.

- Ar trebui să-mi mulţumeşti, reluă el pe un ton sarcastic. Te-am acoperit aseară cu pătura. Te-aş fi şi dezbrăcat dacă nu m-aş fi temut că o să cad pradă unor dorinţe de nestăpânit.

Abţinându-se de la replica veninoasă care-i venise deja pe buze, Nikki ridică din umeri.

- Îţi mulţumesc, răspunse ea pregătindu-se să iasă din bucătărie.

- Se pare că în dimineaţa asta nu muşti din momeală.
Si, după ce spuse asta, Michael izbucni în râs.
- Perfect! Vino înapoi şi aşază-te la masă. O să-ţi pregătesc micul dejun.
- Credeam ca nu ştii să faci altceva în afară de sufleul de ciocolată! rosti fără voia ei Nikki.
- Pe lângă omletă, pâine prăjită şi cafea.
Apoi Michael se ridică şi o luă de umeri.
- Ei? Ce părere ai? O întrebă el cu o voce mângâietoare ca şi cum încerca s-o seducă, nu să-i pregătească micul dejun.
Nikki se îndepărtă brusc de el.
- Nu, mulţumesc. Simplul fapt că te-am văzut mi-a tăiat pofta de mâncare.
De data asta părăsi bucătăria, fără ca el să încerce s-o mai reţină.
Singură în camera ei, Nikki retrăia scena care tocmai avusese loc. Michael se arătase rând pe rând rece, ironic şi fermecător. Dacă s-ar fi lăudat cu victoria lui, şi-ar fi putut da frâu liber mâniei. Dar aşa, nu mai ştia prea bine ce e cu ea. Ceea ce simţea era un amestec de furie şi de altceva... ciudat şi nedefinit.

Atitudinea glacială pe care o adoptase păruse să-l amuze. La drept vorbind, se părea că nu dădea nici o importanţă stărilor ei de spirit şi Nikki, care nu era obişnuită să fie tratată drept o cantitate neglijabilă, se simţea derutată să joace rolul unui şoricel prins în labele unui motan mare. Stergându-şi ochii înlăcrimaţi cu dosul palmei, dădu drumul la televizor.

Privea la ştiri când Michael împinse încet uşa camerei ei şi intră fără ca ea să-l vadă. Se apropie

de divan în vârful picioarelor şi o luă de bărbie. Nikki fu atât de surprinsă încât se încordă toată.

- Linişteşte-te! N-am intenţia să te atac, spuse el încrun- tându-se. După primirea călduroasă pe care mi-ai făcută-o azi-dimineaţă, vei fi fără îndoială fericită să afli că plec în weekend. Am venit să-ţi zic la revedere, fiindcă n-o să mai trec pe acasă diseară. Si n-o să mă mai vezi prin casă până duminică seara...

- E casa ta şi poţi să faci ce vrei, replică arţăgoasă Nikki.

- Nu te interesează să ştii unde mă duc? o întrebă el vrând parcă s-o enerveze şi mai mult.

- Închipuie-ţi, domnule Cragun, că am trăit foarte fericită timp de douăzeci şi trei de ani fără să am nici cea mai mică idee de existenţa ta şi nici de ceea ce ai de gând să faci!

Dar spre marea ei ciudă, ochii i se umplură de lacrimi. Si-i şterse, apoi îşi suflă zgomotos nasul.

- Si mai lasă-mă în pace! strigă ea exasperată.

Dar el nu dădu nici o atenţie izbucnirii ei. Aşezându-se pe marginea patului, şterse cu grijă o lacrimă care se mai rostogolea pe obrazul lui Nikki. Ea îşi întoarse capul şi vru să se ridice, dar el o împiedică.

- Nu plânge, şopti el cu o voce puţin răguşită.

Îşi trecu mâna prin părul ei mătăsos, înfăşurându-şi o şuviţă pe deget. Nikki se simţea ca paralizată. Această mângâiere o tulbura până în adâncul fiinţei ei. O căldură ciudată o cuprindea puţin câte puţin. Michael părea să aştepte un răspuns de la ea. El ştia în mod sigur că ea abia se abţinea să nu i-l dea.

O imagine îi trecu brusc prin minte: ea

întinzându-şi faţa spre el, căutându-i buzele. Dar o a doua imagine o făcu să-şi revină imediat: ea ieşind din biroul lui Pete Delavan şi Michael sărutând-o ca să-i potolească mânia. Avea o plăcere răutăcioasă se să joace cu sentimentele ei. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât s-o seducă acum, apoi să plece în weekend, ştiind că ea îl va aştepta la întoarcere ca un căţeluş care îşi aştepta stăpânul.

Se ridică dintr-un salt şi îi întoarse spatele. Îl auzi înjurând pe înfundate.

- Stiu prea bine că îţi plac mângâierile mele. Mă iei oare drept un monstru? Ce naiba se întâmplă cu tine? o întrebă el nerăbdător.

Ridicându-şi bărbia, ea îl privi drept în faţă.

- Ieşi de aici! strigă ea. Te dispreţuiesc!

Tremura, furioasă pe el dar şi pe sine.

- M-ai forţat să mă întorc în casa ta şi te urăsc din cauza asta. Si te înşeli! Nu suport să mă atingi şi aş prefera să avortez de o sută de ori decât să-ţi port copilul. Ti-am răspuns la întrebare?

Michael ieşi trântind uşa în urma lui.

*

* *

Nikki sosi la ziar cu peste o oră întârziere, în aparenţă calmă si destinsă. Dar în realitate, era încă îngrozită de ceea ce îi spusese lui Michael. Avortul nu era un lucru pe care-l privea cu uşurinţă... mai ales când era vorba despre copilul lui Michael... şi al ei. Nu numai că nu-l detesta, dar se simţea irezistibil atrasă de el. Sentimentele ei erau confuze, nu se mai recunoştea. Aceste trei zile binecuvântate de libertate picau tocmai bine, fiindcă avea mare nevoie să-şi pună puţină ordine în idei.

Nikki se simţea mişcată de îngrijorarea pe care

o manifesta Erika în privinţa ei, dar nu avea chef să-i dea amănunte, fiindcă retrăind scena care avusese loc între ea şi Michael, avea senzaţia că i se întorcea cuţitul în rană. Se mulţumi s-o liniştească vag.

Ceva mai târziu în timpul dimineţii, un curier îi aduse un plic cu antetul C.A.I. Conţinea un teanc de bancnote şi un bileţel.

“Nikki,

Profită din plin de acest weekend, aşa cum am de gând să fac şi eu. Alături ai banii de buzunar. M.

P.S. Poţi să-mi mulţumeşti când ne vom revedea.”

Numără banii cu mâinile tremurând de furie. 200 de dolari! Drept cine o lua? Si cine mă rog se credea el? N-o să cheltuiască nici un sfanţ! Îşi va petrece weekendul vizitând-o pe mama ei la spital şi citind. Cu chipul în flăcări, băgă banii în poşetă pe furiş, sperând că nimeni n-a observat.

Nikki nu-şi petrecu prea mult timp în compania mamei sale în acea vineri. Vizita îi fu întreruptă de apariţia unui doctor, pe nume Stephen Rowland. Simţindu-se în plus, plecă.

Se plimbă puţin uitându-se la vitrine, rămase acasă să citească întreaga zi de sâmbătă şi se duse la spital abia a doua zi, duminică după-amiază. Intrând în camera mamei sale, dădu din nou peste doctorul Rowland, un bărbat cam de cincizeci de ani, simpatic şi jovial, care stătea pe marginea patului şi o ţinea de mână.

Nikki o sărută pe Pamela întrebând-se ce făcea medicul acolo. Stephen Rowland îi zâmbi.

- Am întâlnit-o pe mama ta astă iarnă la magazinul vostru, Nikki. Eu... hm... M-am mai dus

de câteva ori pe acolo de atunci...

Spre marea surpriză a lui Nikki, el o luă de braţ şi o trase pe culoar.

- M-am gândit imediat că Pamela este o femeie excepţională, continuă el cu o voce plină de sinceritate, iar curajul de care a dat dovadă în ultimele săptămâni mi-a întărit părerea.

Se opri şi o privi pe Nikki ca şi cum aştepta un semn de aprobare din partea ei. Ea era întru totul de acord cu el, dar se simţea puţin jenată să i se ceară părerea în această privinţă. După o clipă de tăcere, doctorul Rowland continuă:

- Înţeleg acum ce a simţit ginerele meu când mi-a cerut mâna fiicei mele. Voiam doar să-ţi spun că sunt un bărbat

respectabil. Soţia mea a murit acum doi ani. Am o fiică măritată, un fiu de douăzeci şi cinci de ani, şi intenţiile mele sunt cum nu se poate mai onorabile.

Nikki se înroşise până în vârful urechilor.

- îmi cereţi cumva permisiunea să vă căsătoriţi cu mama mea?

- Nu, nu, răspunse el în mare grabă. Nu ne cunoaştem încă destul de bine. Dar infirmierele mi-au spus să o supraveghez cu mare grijă. Eu... Voiam numai să te liniştesc în privinţa mea, asta-i tot.

Nikki îşi ridică timid privirea spre Stephen Rowland.

- Se pare că vă îngrijiţi foarte bine bolnavii, doctore Rowland, deci nu îmi fac griji. Mă bucur că v-am întâlnit şi am impresia că o să ne mai revedem.

El strânse mâna lui Nikki făcându-i cu ochiul.

- Poţi fi sigură de asta.

Doctorul Rowland îi făcu un mic semn mamei ei

prin deschizătura uşii şi se îndepărtă cu paşi mari.

Cu un aer gânditor, Nikki se întoarse şi se aşeză lângă mama sa.

- Am ceva să-ţi spun, mămico.

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. Inima îi bătea dezordonat. Toată viaţa ei se încrezuse în spusele mamei sale şi uite că astăzi rolurile se inversaseră.

- Bărbatul acesta te iubeşte mult, mămico. Este medic şi ştie totul despre starea sănătăţii tale... Nu, nu mă întrerupe. Lasă-mă să termin. {tiu că tu şi tata eraţi foarte apropiaţi. Durerea de a-l pierde...

Vocea i se frânse, dar reluă cu fermitate:

- Nu ai decât patruzeci şi cinci de ani... Promite-mi că n-o să-ţi pui cenuşă în cap.

Pamela Warren îşi privi fiica, având ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Ce discurs! spuse ea surâzând. Să ştii că îmi făceam probleme în privinţa ta. Tu şi tatăl tău sunteţi în sufletul meu nişte fiinţe cu totul deosebite. Dar întotdeauna am crezut că viaţa e făcută pentru a fi trăită, nu ca să fugi de ea. Îţi promit, Nicole, dar şi tu trebuie să faci un efort.

Nikki scoase un oftat din adâncul pieptului şi-i zâmbi.

- Ei bine, sunt bucuroasă că m-am descurcat onorabil.

Mai discutară puţin, dar imediat ce Nikki îşi dădu seama
că mama ei pica de somn, îşi luă rămas bun de la ea.

- Apropo, mămico, spuse ea fără să lase să i se ghicească sentimentele, am uitat să-ţi spun vineri că nu mai stau la Erika...

- {tiu, scumpo. Michael mi-a telefonat miercuri să mă anunţe că eşti la el. Dar n-a mai venit de mult să mă vadă. Transmite-i că-mi lipseşte.
Nikki tresări. Miercuri? Dar ea revenise la el joi. Aroganţa şi încrederea nelimitată pe care o avea în el o revoltau.
- A plecat în weekend, spuse ea. O să-i spun că ţi-e dor de el... dacă îl văd.
Pamela, deja pe jumătate adormită, nu remarcă vocea furioasă a fiicei sale. Henry o conduse pe Nikki acasă unde o aştepta o cină suculentă pregătită de Suzanne. Dar enervată cum era, simţi că totul îi stă în gât şi renunţă să mai mănânce ceva.

Capitolul 5

Nikki ieşi din camera lui Michael cu un zâmbet maliţios pe buze. Mânia ei se risipise pentru a ceda locul unei dispoziţii poznaşe. Cu puţin umor şi imaginaţie, va reuşi poate să-şi facă până la urmă plăcută şederea în casa lui Michael.

Cumpărase în ajun un şarpe de cauciuc şi tocmai îl aşezase pe perna lui Michael. Apoi aranjase cu grijă pe deasupra cuvertura. Mai întârziase puţin în cameră, privind tot ce se găsea acolo. Tipul ăsta era echipat să susţină un adevărat asediu, după câte se părea. Nimic nu lipsea. Dulapul de haine era de mărimea unei camere şi, în spate, se mai găsea un oficiu echipat cu frigider, aragaz electric şi bar. În baie, Nikki avu surpriza să vadă o cadă japoneză cu jacuzzi, unde două persoane puteau sta în largul lor. Fără îndoială că Michael profita din plin de această posibilitate...

Nikki făcu un duş, deschise televizorul şi se

băgă în pat. Si de data asta însă, adormi la mijlocul filmului.

*
* *

Fu trezită din somn de un strigăt de femeie, urmat de râsul unui bărbat. Se sculă brusc, strângându-şi în jurul trupului rochia de casă. Uşa se deschise brusc si în cadrul ei apăru Michael. În picioarele goale si doar cu pantalonii pe el, ţinea în mână şarpele de cauciuc.

- Încântătoarea ta reptilă a găsit mijlocul să se strecoare în camera mea, îi spuse el pe un ton foarte natural.

Nikki încercă să înţeleagă dacă era mânios sau pur şi simplu plictisit şi blazat. Chiar dacă îşi savura răzbunarea, se temea totuşi de reacţia lui. Chipul lui Michael era impasibil, dar zări în ochii lui o sclipire amuzată.

- Presupun că şarpele meu caută compania alor săi, răspunse ea imitându-i tonul detaşat.

- Adevărat? Ce şmecher! A reuşit el să intre în bârlogul regelui junglei. Cât de dezamăgit va fi să rămână cu tine! replică el imediat. Iar acum, domnişoară Warren, o să te scoli şi o să vii să-ţi ceri scuze domnişoarei Dunne. S-a speriat atât de rău încât riscă să nu-şi mai recapete vocea o săptămână întreagă.

Domnişoara Dunne? Nikki nu putea nega că roşcata şi voluptuoasa Elianne Dunne avea fizicul şi vocea unui înger. Dar se comporta mai degrabă ca o drăcoaică, gândi ea cu dispreţ. Nimeni nu uitase scandalul pe care-l provocase acum câţiva ani când insistase să apară complet goală

într-o scenă de dragoste. Acum Nikki ştia cel puţin cu cine îşi petrecuse Michael weekendul. Dar nu avea intenţia să se scoale în toiul nopţii ca să-i ceară scuze amantei lui şi, culmea culielor, chiar în dormitorul lui. Refuzul i se citea pe faţă.

- Sus, domnişoară Warren! N-aş vrea să te târăsc până acolo, spuse el cu răutate.

Se părea că situaţia respectivă îi plăcea la nebunie. Ar fi fost chiar încântat ca ea să se încăpăţâneze în continuare, pentru ca el să-şi poată pune în aplicare ameninţarea. Dar această perspectivă o făcu pe Nikki să se răzgândească. Îşi trecu mâna prin păr şi se sculă.

Elianne Dunne stătea lângă pat, îmbrăcată cu o cămaşă neagră de noapte, care nu-ţi punea imaginaţia la prea mare încercare. Când o zări pe Nikki, ridică din sprâncene cu aroganţă, afişând un aer întrebător.

În rochia ei roz de casă, Nikki se simţea ca o adolescentă.

- E... hmm... o prietenă de familie. O ţin pe micuţa Nikki aici cât timp mama ei este internată în spital, îi explică Michael cu un chip de nepătruns.

Micuţa Nikki! Acum avea chef să ia o pernă şi să i-o arunce în cap. Dar avu o altă idee. Îi răspunse, vorbind puţin peltic:

- Sunt atât de fericită că vă pot întâlni, domnişoară Dunne. Îmi pare rău că şarpele meu v-a ofensat. Era o farsă pentru unchiul Michael.

Si îl privi cu inocenţă pe aşa-zisul unchi.

- Eşti sigur că nu vrei să dormi cu micuţul meu favorit? Sunteţi făcuţi să vă înţelegeţi amândoi...

Michael îi întinse şarpele.

- O să dormi tu cu el. Eu o prefer pe domnişoara Dunne. Nemaiştiind ce să spună, Nikki se înroşi şi se îndreptă
spre uşă.

- Distracţie plăcută, unchiule Michael!

El începu să râdă şi închise uşa în urma ei.

Întoarsă în camera ei, Nikki văzu că trecuse de ora zece. Se gândea la Elianne Dunne. Era frumoasă, rafinată şi extrem de atrăgătoare, dar Nikki nu se putea împiedica să simtă o puternică antipatie faţă de această divă.

Ar fi trebuit să fie încântată că domnişoara Dunne acaparase atenţia lui Michael. Poate acum o va lăsa în pace? Dar la gândul că acum erau unul în braţele celuilalt, o făcu să se simtă aproape bolnavă.

*
* *

Era hotărâtă să facă totul pentru a-l evita pe Michael. Ceea ce se dovedi mult mai simplu decât se aşteptase. Michael muncea pe rupte, petrecându-şi paisprezece-cinci- sprezece ore pe zi la birou. Părăsea casa pe la ora şapte dimineaţa şi, cum Nikki nu-şi începea serviciul decât la ora opt şi jumătate, nu avea decât să-i pândească plecarea şi apoi să se aventureze afară din camera ei.

Luni dimineaţa puse plicul cu cei 200 de dolari pe noptiera lui. Michael nu făcu nici un comentariu, dar marţi de dimineaţă ea constată că plicul dispăruse.

În fiecare seară, Suzanne pregătea nişte gustări delicioase şi se supăra dacă Nikki nu le mânca până

la ultimul dumicat. Rezultatul: se îngrăşase cu două kilograme în mai puţin de o săptămână. După cină, Nikki se refugia în camera ei ca să citească sau să se uite la televizor. Lungită pe pat, pândea paşii lui Michael pe coridor şi inima îi bătea să-i spargă pieptul până îl auzea închizând uşa camerei lui, temându-se întotdeauna că îl va vedea dând buzna în camera ei. În fond, mai făcuse asta de două ori, fără să-şi dea măcar osteneala să bată, ca şi cum era nu numai stăpânul casei, ci şi al propriei ei persoane, asemenea unui senior feudal.

Nikki devenea din ce în ce mai amabilă cu bărbaţii cu care avea de-a face, inclusiv cu şeful ei, Ron Martens. Întâi crezuse că zâmbetele ei se datorau unei simple cochetării feminine, dar înţelese în curând că era vorba de amorul ei propriu, rănit de Michael, care simţea nevoia să fie flatat. Era dispusă acum să accepte toate invitaţiile care i se făceau.

La ziar căpătase reputaţia de a fi inabordabilă. Nu că ar fi fost antipatică, nici vorbă de aşa ceva, dar frumuseţea ei, inteligenţa şi atitudinea distantă dădeau impresia multora dintre bărbaţi că nu e de nasul lor. Nikki realizase asta şi se hotărâse să corecteze această imagine pe care şi-o făcuseră despre ea.

Nu-şi dădea seama că era un lucru practic imposibil. Unul dintre colegii ei o văzuse într-o zi coborând din Cadillac şi se interesase imediat cui aparţinea limuzina. Si de atunci fusese considerată drept proprietatea exclu-

sivă a domnului Cragun, preşedintele C.A.I. Era ca şi cum ar fi purtat o pancartă: “Nu mă atingeţi”.

În acea zi, trebuia să discute cu şeful ei câteva cereri de angajare. Acum sau niciodată era momentul să orienteze discuţia încotro o interesa, grăbită să afle cărui motiv se datora lipsa ei de succes. Contrar obiceiului ei, părea extrem de preocupată. Cum să-şi formuleze întrebarea? În timp ce discutau despre afaceri, nu reuşea deloc să se concentreze şi privea pe fereastră cu un aer absent. După câteva clipe, Ron se întrerupse:

- S-a întâmplat ceva, Nikki? În afara faptului că avem prea mulţi candidaţi buni şi prea puţine posturi?

Nikki păli. Sosise momentul.

- Ron... Era pentru prima oară când îi spunea pe nume... vezi la mine ceva anormal? Vreau să zic... ceva ce nu place bărbaţilor?

- Cum?

Părea stupefiat.

- E cumva o glumă? Stii prea bine că cea mai mare parte a tinerilor de la ziar sunt nebuni după tine.

- Nu e adevărat, mormăi ea privindu-l în ochi pentru a-şi da seama dacă e într-adevăr sincer. Nimeni nu mă invită niciodată să ieşim împreună... nici măcar ca să bem o ceaşcă de cafea.

Ron Martens păru brusc jenat.

- Stii cum e, începu el pe un ton care-i trăda încurcătura. Unui bărbat nu-i place să vâneze pe teritoriul altuia... mai ales în acest caz.

Nikki simţi că îi sare ţandăra.

- Evită metaforele şi spune-mi limpede ce gândeşti.

Regăsindu-şi siguranţa, Ron îşi încrucişă mâinile

la
ceafă şi se sprijini mai comod de spătarul fotoliului său.

- Bineînţeles, de ce nu? Vii la serviciu într-un Cadillac. Sam te-a văzut. Nu i-a fost greu să descopere că-i aparţine lui Michael Cragun. Pentru a-ţi vorbi pe şleau, toată lumea de aici crede că eşti amanta lui.

Tonul lui indica clar dezaprobarea... probabil nu numai a lui ci a tuturor.

- Ei bine, nu-i adevărat! protestă Nikki cu vehemenţă, furioasă că Michael îi dăduse astfel peste cap existenţa. Locuiesc la el fiindcă... e treaba mea şi nimeni nu trebuie să ştie de ce. Dar asta e tot! Nu l-am mai văzut de duminică. Îmi trăiesc viaţa aşa cum vreau şi nu sunt proprietatea domnului Cragun şi nici a altcuiva!

- Scuzele mele, domnişoară Warren, îi spuse Ron zâmbind. În acest caz, ce-ai zice să cinezi cu mine diseară?

Nikki se calmă şi-i răspunse imediat:

- Cu plăcere, Ron.

Fu gata să uite să-l prevină pe Henry să nu se mai deranjeze. Îi telefon' în ultimul moment Suzannei car îi promise c'-i va transmite mesajul şi-i ură petrecere frumoasă. Nikki află de la ea că Michael participă la o serată de binefacere, şi scoase un suspin de uşurare: nu va afla niciodată că ea a ieşit cu Ron.

Se duseră la un restaurant japonez foarte cunoscut. După un pahar cu vin alb, Nikki îşi făcu curaj şi gustă din peştele crud cu un sos atât de picant încât o înghiţitură o făcu să creadă că îi luase gura foc. Comandară apoi o supă

din fructe de mare şi o salată japoneză, împărţind frăţeşte o porţie de *shabu-shabu,* adică legume şi carne tăiate în bucăţele şi preparate pe masă, chiar în faţa lor.

Ron era un tovarăş foarte plăcut, seducător şi interesant. După cină, continuară să discute degustându-şi vinul.

Ron insistă s-o conducă pe Nikki până la Michael acasă. Întâi îi propuse să meargă la el acasă şi să bea o cafea, dar ea nu se simţea dispusă să-i suporte avansurile galante şi îl refuză politicos. Nu avea intenţia să-l invite în casa lui Michael, dar, când el îi ceru să vadă apartamentul, se simţi obligată să accepte. După ce aruncă o privire la parter, Ron se instală pe sofaua din salon alături de Nikki. Casa părea goală. Nikki îi povesti că statuia antică aşezată pe un piedestal în mijlocul încăperii fusese descoperită în timpul unei expediţii arheologice. Ron o asculta cu o ureche distrată. Îi înconjură la un moment dat umerii cu braţul şi-i spuse cu o voce răguşită:

- N-am nici un chef să vorbim despre colecţia domnului Cragun. De fapt, n-am chef de vorbă.

Si începu s-o sărute, încet şi delicat. Lui Nikki i se păru plăcut, dar nimic mai mult. Ron avea în mod sigur experienţă în privinţa femeilor, a dorinţelor lor, şi încerca să le satisfacă. Ceea ce lui Nikki îi convenea de minune, fiindcă voia să verifice dacă Ron era capabil să trezească în ea aceleaşi emoţii ca Michael.

Se întoarse spre el, îl mângâie pe obraz şi-l sărută la rândul ei. Până în acel moment, el se arătase extrem de reţinut, ca şi cum îi era teamă să

n-o supere. Dar cu fiecare minut ce trecea, sărutările lui deveneau din ce în ce mai

pătimaşe. O strânse la piept, mângâind-o cu îndrăzneală. Nikki îi putea simţi acum bătăile inimii şi, după ritmul inegal al respiraţiei lui, înţelese că era mult mai tulburat decât ea. Când îşi strecură mâna sub rochia ei, ea se crispă şi încercă să-l respingă. Dar el nu făcu decât s-o strângă şi mai tare, şoptindu-i la ureche:

- Vino la mine, Nikki. Te rog.

- Ron, nu... protestă ea.

Dar nu putu continua. El pusese din nou stăpânire pe gura ei. Lui Nikki nu-i era însă frică. La urma urmei, ce putea să i se întâmple în salonul lui Michael? Dar voia să fie lăsată în pace. Încerca în van să scape de el, când o voce se făcu auzită din spatele lor:

- Ar fi timpul să încetaţi cu zbenguiala. Să zicem că a fost meci nul!

Ron Martens se îndepărtă cu regret. Chipul lui plin de transpiraţie, cravata desfăcută, îl făceau să ofere privirilor lui Nikki un viu contrast cu elegantul Michael, sprijinit cu indiferenţă de tocul uşii, îmbrăcat încă în smokingul lui negru. Avea aerul că se află acolo de mult timp.

Dar de când? Nikki nu-l auzise sosind. Sau poate că intrase pe uşa de serviciu? Ea îşi păstra ochii fixaţi cu încăpaţânare pe desenele covorului oriental.

- Cu cine am onoarea? se interesă Michael.

- Ron Martens, domnule Cragun. Bună seara.

Îşi strânseră mâna cu răceală, ignorând-o complet pe Nikki.

- Ron Martens? Seful lui Nikki, nu-i aşa?
- Exact, îi răspunse acesta în defensivă.

- În acest caz, continuă Michael cu un aer răutăcios şi şiret totodată, îmi dau seama că întreţineţi nişte relaţii strict profesionale.

Era o provocare deliberată şi Ron comise greşeala de a muşca din momeală.

- Nikki are dreptul să ducă viaţa care-i place. Iar eu, Cragun, ştiu ce am de făcut.
- Tu da, dar nu şi Nikki. Ea se află în grija mea şi va face ceea ce îi spun eu să facă, îi replică Michael trufaş.

Imediat Nikki se ridică şi-i aruncă o privire furioasă.

- Nu eşti tutorele meu, Michael. Si o să ies cu cine îmi face plăcere, indiferent ce spui şi ce crezi tu.
- Adevărat? răspunse el batjocoritor.

Apoi, căscând fără jenă, le spuse:

- Bine, copii, recreaţia s-a terminat.

Ron Martens era furios la culme.

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Cragun! Sunt mai în vârstă decât tine. Iar Nikki poate decide singură ce are de făcut.
- Ron, te rog... Ai face mai bine să pleci, interveni Niki.

Îl cunoştea îndeajuns de bine pe Michael ca să ştie că în

ciuda atitudinii lui destinse şi glumeţe, era pe punctul de a-şi pierde sângele rece. Nu s-ar fi mirat deloc să-l vadă înşfăcându-l pe Ron de guler şi azvârlindu-l afară.

Michael o privi cu răceală.

- Bună idee, domnişoară Warren, spuse el cu

ironie.
Apoi privirea lui îngheţată îl cântări pe Ron Martens.
- Dar în cazul că nu m-ai înţeles bine, Martens, o să pun punctul pe i: ieşi din casa mea şi să nu mai pui niciodată picioarele pe aici!

Si pentru a-i da şi mai bine de înţeles ceea ce-i spusese, îi aruncă în braţe haina şi pardesiul.

Ron se îndreptă cu un pas ţeapăn spre uşă. Nikki vru să-l urmeze ca să se scuze, dar Michael o prinse cu fermitate de braţ.

- Tu rămâi aici!

Până acum Nikki se abţinuse, de teamă ca Ron să nu se simtă obligat să-i ia apărarea. Si într-o luptă cu Michael, ştia foarte bine cine ar fi aterizat pe covorul oriental. Dar când auzi uşa trântindu-se în urma lui Ron, lăsă frâu liber mâniei. Îşi smulse braţul din mâna lui şi se dădu înapoi câţiva paşi pentru a nu ceda dorinţei de a-i trage câteva palme.

- Individ mizerabil ce eşti! Monstrule! Nu mă atinge! De când îţi permiţi să te amesteci în viaţa mea particulară?

El începu să-i ţină o lecţie, la fel ca unui copil încăpăţânat.

- Linişteşte-te, Nikki. Nu discutăm în seara asta, eşti cu capsa pusă. O să vorbim...

- Acum! exclamă ea furioasă. Ne-ai spionat. Eşti o fiinţă bolnavă, asta cred despre tine.

- Foarte bine, răspunse Michael, părând foarte stăpân pe el. Să vorbim, dacă asta vrei. Am fost martorul micii voastre scene de dragoste de la început până la sfârşit şi am avut impresia că aveai nevoie de ajutor. La drept vorbind, mai întâi păreai destul de entuziasmată, dar când Martens a început

să se obrăznicească, ai încercat să dai înapoi. Si fiindcă tipul încerca să te violeze în salonul meu, am intervenit. Si tu te înfurii pe mine?

- Nu încerca deloc să mă violeze, îi spuse ea dispreţuitor. Si la urma urmei, sunt destul de mare ca să mă apăr singură. N-am nevoie de tine. Si oricum, nu te priveşte ce fac.

Îşi ridică mâna ca pentru a-l pălmui, dar el o prinse de încheietură.

- Se pare că n-ai înţeles nimic, îi spuse el, de data asta pe un ton ameninţător din care răzbătea acum mânia.

Ca şi cum voia să-şi dovedească superioritatea, el îi răsuci braţul. Stupefiată din cauza acestei brutalităţi neaşteptate, ea nu mai avu nici măcar reflexul de a se apăra sau de a-i răspunde.

- N-o să mai ieşi cu nimeni. E clar? continuă el pe un ton tăios. Fiindcă dacă o să ai un copil, vreau să fiu sigur că e al meu!

Si o privi din cap până-n picioare într-un mod voit insultător. Când îi eliberă mâna şi o trase spre el, Nikki avu o clipă de panică. Dar urmase nişte cursuri de autoapărare la universitate. Era cel mai potrivit moment să le pună în aplicare. Aşa că l lovi puternic cu genunchiul sub centură. Michael, luat pe neaşteptate, se frânse în două, părând să sufere îngrozitor.

- Michael?

Teama şi furia ei se risipiră imediat şi acum Nikki era îngrozită la gândul că îl lovise prea rău.

- Michael? Cum te simţi? şopti ea.

El se ridică destul de greu. Cu chipul livid, încercă totuşi să-i zâmbească forţat.

- Încep să cred că te-am subestimat. Poate că ai dreptate: te poţi apăra singură! Probabil că pe Martens l-ai fi făcut doar să dea în clocot şi pe urmă te-ai fi descotorosit de el, fără prea multe regrete.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Nikki intră ezitând în bucătărie. Suzanne tocmai pregătea o omletă cu ciuperci. Michael şi Henry, aşezaţi la masă, îşi beau cafeaua frunzărind ziarul de dimineaţă. Simţind că-i vine inima la loc, îi zâmbi Suzannei şi, apropiindu-se, prinse sfârşitul discuţiei dintre cei doi bărbaţi:

- ... şi verifică dacă este destulă băutură, Henry, îi spuse Michael şoferului. Nu ştiu dacă Suzanne se pricepe la aşa ceva, aşa încât îţi dau mână liberă în privinţa vinului.

Se întoarse în sfârşit spre Nikki care rămăsese ceva mai retrasă.

- Bună! Tu eşti femeia cu genunchiul de oţel? o întrebă el pe un ton ironic.

- Îmi pare rău, Michael, eu...

- Să nu mai vorbim despre asta. Poate că o meritam, spuse el ridicând din umeri.

Se ridică şi trase un scaun pentru ea.

- După micul dejun, mergem s-o vedem pe mama ta.

Nikki se zbârli imediat.

- Încă un ordin, domnule Cragun?

El îi adresă un mic surâs ironic şi ridică o mână în faţa lui ca pentru a preveni un atac.

- Ieraţi-mă, doamnă. Ar trebui să învăţ să fiu mai politicos cu dumneavoastră, dacă înţeleg bine,

nu-i aşa?
- N-ar fi rău, îl aprobă ea binevoitoare.
- Ai dreptate.
Se ridică şi continuă cu un accent extrem de snob:
- Ai accepta să onorezi cu prezenţa ta o cină intimă şi extrem de selectă?
- Aici?
- Bineînţeles că aici, îi răspunse el. După cum ştii, nu sunt chiar un paria. Mi se întâmplă câteodată să invit mai multe persoane...
Nikki se gândi imediat la Elianne Dunne. Spera din tot sufletul că fermecătoarea soprană va fi reţinută diseară pe scenă de o operă în cinci acte. Dar nu făcu greşeala să-i ceară lui Michael lista invitaţilor. Dacă el era bine dispus şi începuse chiar să glumească, lumea din jurul ei căpătase o cu totul altă înfăţişare.
- Îmi pare de pe acum bine că o să fac cunoştinţă cu prietenii tăi, Michael! Dacă te-aş putea ajuta în vreun fel...
- Da, răspunse el adresându-i cel mai seducător surâs. Ai putea să-ţi mănânci micul dejun, să vii cu mine la mama ta, şi pe urmă să te faci frumoasă. Vreau ca diseară să fii mai încântătoare ca niciodată.
Îi făcu o reverenţă şi adăugă râzând:
- Dacă vrei!
“Mai uită-te aşa la mine, gândi Nikki, şi o să merg în genunchi până în China de dragul tău!”

* * *

Michael se arătă drăguţ şi prevenitor cu Pamela Warren, al cărei chip se lumină când îl văzu intrând. Insistă chiar să se aşeze lângă ea, pe marginea

patului.
Lăsată deoparte, Nikki se uita pe geam, ascultând ce vorbeau. Michael o anunţă pe doamna Warren că va fi transferată la centrul de recuperare imediat ce medicii îşi vor da acordul. March Institute se găsea în Manhattan, nu departe de apartamentul lui, şi Michael îi promise că va veni s-o vadă mult mai des. Dacă Pamela Warren remarcase atitudinea detaşată a fiicei sale, nu lăsă în nici un caz să se observe asta. La întoarcere, Michael făcu o adevărată demonstraţie de farmec şi amabilitate. Tot întrebându-se de ce îşi dădea atâta osteneală, Nikki se trezi discutând veselă cu el.
Suzanne îi primi făcându-i un semn misterios lui Michael.
- Am o surpriză pentru tine, Nikki, îi spuse acesta cu un aer bucuros. Închide ochii.
Ea îl ascultă, nespus de intrigată. Michael o luă de mână şi o conduse până în salon.
- Acum te poţi uita.
Un splendid pian Steinway trona într-un colţ al încăperii, identic cu cel pe care-l admirase în Florida.
- Dar... când... cum...
- Promite-mi că n-o să te mai foloseşti de genunchiul tău de oţel dacă îţi spun, îi răspunse Michael zâmbind.
- Nu... adică vreau să spun da.
- L-am cumpărat a doua zi după întâlnirea noastră. Da, decisesem deja de pe atunci că o să vii să locuieşti aici. Nu mai face ochii ăştia mari. Pianul a aparţinut unui prieten de-al Eliannei, care voia să-l vândă. Si iată-l!

Părea extrem de mulţumit de el. Dar Nikki era atât de uluită încât nu-şi mai găsea cuvintele.

- Dar... De ce?

- Ca să nu se zică, Doamne fereşte, că nu fac totul pentru fericirea ta, surioară, îi răspunse el. Acum am de lucru.Cântă-mi ceva, poate mă va inspira.

Ridică husa şi ea descoperi numeroase partituri. Alese o *Poloneză* de Chopin şi se aşeză la pian.

* *

Petrecerea trebuia să înceapă la ora şapte şi jumătate, dar la New York era de bon ton să ajungi cu întârziere. Nikki auzi o bătaie discretă în uşă. Michael, îmbrăcat cu un splendid costum alb, intră şi se aşeză pe pat. O privi cum îşi perie părul.

- Ai văzut că m-am schimbat. Acum bat la uşă înainte de a intra, spuse Michael mândru de el.

- Da, dar nu m-ai auzit invitându-te să iei loc ca şi cum ai fi la tine acasă, replică Nikki.

- Dar sunt la mine acasă! spuse el pe un ton glumeţ.

Ea nu-i răspunse şi-şi ridică părul ca să-şi facă un coc.

- Nu, nu face asta, îi porunci Michael care-şi reluase deja aerul lui de despot. Piaptănă-te ca atunci, în Florida, cu o floare în păr.

Nikki ezită. Trebuia să cedeze în faţa dorinţei lui? Pe de altă parte, se simţea flatată că Michael se arăta interesat de toaleta ei, şi dorea să-i placă. Dar ceva din ea se împotrivea de fiecare dată când el îi dădea un ordin. Privirile li se încrucişară în oglindă, dar ea îşi întoarse repede ochii, continuând să-şi perie părul cu un aer absent.

Michael se apropie de ea şi, cu un gest nerăbdător, îi luă peria din mână, mângâind-o pe cap de parcă era o fetiţă.

- Vino, nu te mai găti atât, fiindcă arăţi minunat. În seara asta va trebui să îndeplineşti îndatoririle de stăpână a casei.

Nikki simţi că se topeşte de plăcere la atingerea mâinilor lui, uitându-şi nemulţumirile.

Îşi puse în păr floarea de mătase şi coborâră la braţ în salon, urmăriţi de privirile înduioşate ale Suzannei.

Nikki cunoştea cel puţin doi dintre invitaţi: Peter Delavan şi Charles Morris. Peter şi simpatica lui soţie, Samantha, sosiră primii. Samantha era însărcinată. Era o roşcată cu părul scurt, nu lipsită de eleganţă. Cinci minute mai târziu, Melanie Cragun Newman şi soţul ei Brandt îşi făcură la rândul lor apariţia. Petrecuseră zece zile în Caraibe şi erau foarte bronzaţi. Melanie era o fire sociabilă şi călduroasă. Când Michael i-o prezentă lui Nikki, ea declară cu entuziasm:

- Mama mi-a vorbit atât de mult despre tine! Abia aşteptam să te întâlnesc.

Nikki trecu de la un invitat la celălalt, cu surâsul pe buze, în timp ce Henry servea băuturile. Samantha Delavan o invită să se aşeze lângă ea pe canapea. Murea de curiozitate să afle cum de făcuse Nikki să-l “agaţe” pe frumosul Michael. Cinci-şase dintre prietenele ei încercaseră, dar fără succes. Nikki mormăi că nu este încă nimic oficial între ei. În acest moment sosiră Charles Morris şi soţia lui Sheila. Imediat ce Sheila se duse să-şi aranjeze puţin coafura, Michael îi atrase atenţia lui

Charles asupra lui Nikki

- Vezi, Charlie? E la fel de frumoasă, voioasă şi sănătoasă. Si îţi jur că e la fel de pură şi virtuoasă ca la început. Acum vrei să mă laşi în pace?

Charles Morris începu să râdă.

Nikki se înroşise de ruşine. Samantha, care o privea cu atenţie, sfârşi prin a spune:

- Trebuie să-l rog pe Craig să-l supună pe Michael unui examen complet. Nu e genul lui să se comporte ca un gentleman. Probabil că e bolnav...

Se opri ca să bea o înghiţitură din aperitivul ei, apoi continuă:

- ... sau îndrăgostit... Dar când vorbeşti de lup...

Îi arătă un bărbat corpolent care tocmai intra, însoţit de o tânără blondă.

Îi făcu cunoştinţă lui Nikki cu Craig Sanderman, un prieten din colegiu al lui Michael, şi cu prietena lui, Merry Quinn. Amândoi erau medici pediatri şi Michael suportă cu zâmbetul pe buze glumele de rigoare, aceştia părând mai

ales interesaţi când va face în sfârşit apel la serviciile lor. Nikki se înroşi din nou. Charles Morris, care li se alăturase, îşi dădu seama de încurcătura ei şi se încruntă.

Suzanne pregătise o cină excelentă în stil franţuzesc. Se pare că nu mai avea ce învăţa de la cei mai buni bucătari din New York. Invitaţii savurară clătitele cu fructe de mare, crema de castraveţi şi friptura înăbuşită de viţel. Fiecare fel de mâncare era însoţit de alt soi de vin. Când ajunse la desert, lui Nikki nu-i mai era foame deloc şi numai din pură lăcomie mai gustă din sufleul de ciocolată.

Se aştepta la o conversaţie extrem de serioasă, dar de fapt nu se opri din râs tot timpul serii. După cină, Michael o rugă să se aşeze la pian. Îi sugeră la ureche să înceapă cu un cântec de dragoste, aşa cum făcuse şi în Florida. Se execută, fără să-l contrazică. Toată după-amiaza aşteptase cu nerăbdare să cânte la pian.

Începu cu o melodie veche populară şi toată lumea începu să cânte în cor împreună cu ea. Michael rămăsese deoparte, dar sora lui insistă atât de mult încât el sfârşi prin a li se alătura celorlalţi. Cânta fals şi prietenii lui nu-şi putură stăpâni râsul. Nikki avu chiar satisfacţia să-l vadă înroşindu-se. Niciodată n-ar fi crezut că arogantul Michael Cragun ar fi capabil de aşa ceva.

Petrecerea era în toi când, pe la ora unsprezece şi jumătate, sună soneria, pe care nimeni n-o auzi. Era Elianne Dunne. Făcu totul pentru ca intrarea ei să fie remarcată. Îmbrăcată într-o rochie în culori strălucitoare, ea exclamă tare, în aşa fel încât să fie auzită de toţi:

- Scumpul meu Michael! Îmi pare rău că am întârziat, dar am fost de atâtea ori rechemată de aplauze la scenă deschisă! Am crezut că n-o să se mai lase niciodată cortina!

Si se aruncă teatral de gâtul lui, sărutându-l pasionat.

Nikki continuă să cânte, dar acum o făcea maşinal. Înţelesese brusc că ea servise doar de dublură pentru primadonă. Apariţia acesteia îi stricase toată seara. Si când se gândea că totul începuse atât de bine!

Elianne şi Michael dispărură aproape imediat.

Nikki îşi termină cântecul în mare grabă şi părăsi la rândul ei salonul. Era prea tulburată ca să remarce simpatia care se citea pe chipurile invitaţilor. Urcă încet scara, pleoştită de tot. Stia, bineînţeles, că solicitudinea lui Michael şi privirile lui tandre erau pur platonice, dar îi fusese atât de uşor şi de plăcut să-şi imagineze pentru o clipă că lucrurile ar fi putut sta altfel...

Când traversa culoarul, vocea ascuţită a Eliannei Dunne îi ajunse la urechi prin uşa camerei lui Michael. Părea furioasă. Nikki încremeni şi, în ciuda ruşinii care o cuprinsese, nu se putu împiedica să asculte.

- ... m-ai făcut să cred că nu e decât o adolescentă plină de coşuri. Si aşa şi părea, o puştoaică amărâtă, când am văzut-o în noaptea aceea. Câţi ani are?

- Douăzeci şi trei, răspunse el ca şi cum lucrul nu avea nici o importanţă.

- Si ce face aici? Nu e “o prietenă de familie” după câte ştiu, spuse Elianne dezlănţuită.

- S-ar părea că-mi faci o scenă, Ellie! replică netulburat Michael. E inadmisibil. Prietenii mei...

- Să-i ia naiba! Această... această fetişcană... Oh, Michael! Sper că nu e din cauza discuţiei pe care am avut-o atunci... Dragul meu, doar nu m-ai luat în serios când ţi-am spus că poţi căuta pe altcineva să-ţi poarte copilul în pântece...

- Cred că termenul exact pe care l-ai folosit a fost “mucosul”, răspunse el cu răceală. Dar stai, te rog, mai la distanţă. O să mă umpli de ruj peste tot.

Dacă el ar fi adoptat acest ton faţă de ea, Nikki ar fi intrat în pământ de ruşine, dar fermecătoarea

domnişoară Dunne nu se descurajă deloc. Gemu teatral:

- Nu trebuie să-mi porţi pică, scumpule. Doar n-o să-mi zici că vrei să te serveşti de puştoaica asta slăbănoagă...

- Nu, o întrerupse el. Ea însăşi e un copil, care nu ştie încă ce înseamnă viaţa.

Făcu o pauză, apoi reluă cu o voce dură:

- Există un anumit gen de femei care mă plictisesc de moarte, Elianne. Lasă-mă să-ţi spun ceva în privinţa lui Nikki...

Nikki nu mai aşteptă să audă sfârşitul frazei. Se repezi în camera ei şi se aruncă pe pat. După toate emoţiile prin care trecuse, nervii îi cedaseră. Acum ştia cu adevărat ce gândea Michael despre ea. Nu numai că o considera un copil ignorant, dar, şi mai rău, îl plictisea de moarte. O găsea ştearsă şi insipidă. Bineînţeles că ea nu va fi niciodată atât de seducătoare şi provocatoare ca Elianne Dunne....

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plângă în hohote fără a se putea opri.

Capitolul 6

Nevrând să rişte să-l întâlnească pe Michael, rămase în camera ei toată dimineaţa zilei următoare. În cele din urmă, spre amiază, Suzanne îi aduse micul dejun, gândindu-se că tânăra invitată a patronului ei nu se simţea bine în urma petrecerii de aseară... Dar când observă ochii umflaţi ai lui Nikki şi chipul tras, înţelese că e vorba despre altceva.

Suzanne se mulţumi să-i zâmbească amabil şi o invită să mănânce puţin. Rămasă singură, Nikki

începu să ronţăie o bucată de pâine prăjită. De când îşi dăduse seama că-l iubeşte pe Michael? Frumuseţea şi farmecul lui o cuceriseră imediat, dar abia în Florida acest sentiment se transformase în dragoste, când îi descoperise inteligenţa vie şi pătrunzătoare. Chiar partea rea a firii, modul odios în care o manevra, exercita asupra ei un fel de fascinaţie malefică.

Îi era necaz pe ea însăşi că nu ştiuse să se arate ironică şi dezagreabilă aşa cum îşi promisese. Fiindcă nu era în stare să facă pe indiferenta, un dispreţ rece l-ar convinge poate pe Michael că această farsă durase destul.

Reuşi să-l evite până după-amiază. Începuse să cânte la pian când el îşi făcu apariţia în salon. Îmbrăcat într-un tricou şi şort, era transpirat leoarcă fiindcă jucase handbal. Rămase în pragul uşii până când ea termină bucata. O complimentă cu căldură, dar ea rămase impasibilă.

- Păcat că te-ai dus la culcare atât de devreme aseară. Ne-ai lipsit. Data viitoare n-o să te mai las să bei atât.
- Credeam că ne-am pus de acord asupra unui punct, Michael. Nu eşti tutorele meu. Si oricum eu n-am fost decât de umplutură. Când a sosit vedeta, era normal să mă retrag.

El se aşeză lângă ea.

- Despre cine naiba vorbeşti?
- Ghiceşte! îi lansă ea ridicându-se brusc.

Si părăsi grăbită salonul. După câteva minute auzi trântindu-se uşa de la intrare. În seara asta, Michael nu va cina acasă. Era sigură.

*

* *

Nikki se temea de dimineaţa zilei de luni. Mai

devreme sau mai târziu va da nas în nas cu Ron Martens şi perspectiva asta n-o încânta deloc. Totuşi, şeful ei nu ajunsese la vârsta de treizeci şi şapte de ani fără să fi învăţat să se descurce cu eleganţă într-o asemenea situaţie jenantă. Se menţinu faţă de Nikki în limita unor relaţii strict profesionale. Nikki se linişti în curând

şi se simţi mai destinsă. Dar acum că era liberă să iasă cu cine voia, nu mai avea nici un chef să facă asta.

Erika îşi luase o săptămână de concediu pentru a se duce la căsătoria fratelui său. Nikki îşi folosi întreaga energie pentru a duce la bun sfârşit munca suplimentară care-i revenea din cauza acestei absenţe. Măcar în acest timp nu se mai putea gândi la nimic altceva.

Luni seara, Michael se întoarse acasă pe la ora şapte. Ea ar fi preferat să-l ştie la serviciu. Dar fiindcă se afla acolo, va trece la politica războiului rece. El se purta însă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Zâmbindu-i, îi povesti despre problemele pe care le avusese peste zi, cât îi fusese de greu să găsească o înlocuitoare pentru secretara lui. Nikki se uita pe pereţi ca şi cum totul o plictisea din cale afară.

- De acord, am înţeles, spuse el în cele din urmă. Te-ai săturat să mă tot asculţi vorbind despre afacerile mele. Ai dreptate. Mai bine povesteşte-mi ce se mai petrece pe la ziar.

Ea îi răspunse cu răceală:

- N-am chef de vorbă.

Dar asta nu-l descurajă, ca şi cum nu-i remarcase nici măcar proasta dispoziţie. Totuşi, cum ea persista în indiferenţa ei, chiar când îi

propuse să se ducă s-o vadă pe mama ei, şi s-o scoată la teatru la sfârşit de săptămână, Michael începu să dea semne de enervare.

- Ascultă, Nikki, nu sunt ghicitor. Aş vrea să aflu ce păcat am comis.

- Sincer vorbind, Michael, pur şi simplu ai încetat să mă mai interesezi, asta e!

Si căscă intenţionat, ca să completeze tabloul. Michael ridică din umeri şi îşi îndreptă toată atenţia asupra farfuriei.

În ziua următoare, Nikki nu pierdu nici o clipă să se arate distantă şi nesuferită. Michael fu de mai multe ori pe punctul de a-şi pierde sângele rece, dar nu-i dădu această satisfacţie. După cină, îi declară:

- Nu vin acasă mâine seară. Am o întâlnire. Sunt sigur că vei fi foarte dezamăgită că nu-ţi vei mai putea ascuţi ghearele pe mine.

Zâmbea, dar ochii lui erau ca două ace de gheaţă. Nikki îi răspunse cu un zâmbet la fel de glacial. Dar în sinea ei tremura.

*
* *

Când părăsi ziarul joi după-amiază, Henry nu se afla acolo s-o aştepte ca de obicei. Ciudat, dar asta n-o bucură deloc. Stătea pe trotuar întrebându-se dacă trebuia să-l mai aştepte sau să ia autobuzul, când Cadillac-ul negru opri lângă ea. Michael stătea pe bancheta din spate, însoţit de doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru. Se aştepta să nu-i dea nici o atenţie, dar el deschise portiera şi o salută, spunându-i ironic:

- Ai de ales. Poţi să urci în faţă, cu Henry, sau poţi veni să te aşezi pe genunchii mei.

- Ca şi cum aş putea să ezit, rosti ea înţepată. Compania lui Henry e de preferat, indiferent la ce oră a zilei!

Si se aşeză pe locul de lângă şofer. Henry, care avea talentul de a se face uitat când situaţia devenea jenantă, nu-i aruncă nici măcar o privire.

Michael coborî geamul care-i despărţea şi rosti, adresându-se vecinului său:

- Sarmul meu irezistibil se loveşte de un

obstacol de netrecut, numit Nikki Warren.
Tonul lui deveni apoi mai aspru, când continuă:
- Ai putea avea amabilitatea să te întorci ca să-ţi prezint pe doi dintre prietenii şi colaboratorii mei?
Nikki rezistă dorinţei de a zâmbi. Privind drept în faţa ei, răspunse pe un ton tăios:
- Nu, mulţumesc. Dacă lucrează pentru tine, mi-ar fi imposibil să am încredere în ei.
Michael puse mâna pe umărul ei. Nikki se forţă să nu cedeze. Încetişor, el îi spuse la ureche cu o voce învăluitoare:
- Stiu că eşti furioasă pe mine şi că nu vrei să-mi spui de ce, dar prietenii mei nu au nici o legătură cu asta. Te rog, îngeraşul meu! Întoarce-te şi salută-i!
Acest cuvânt tandru avu efectul contrar asupra ei, înfu- riind-o şi mai mult: ea nu era "îngeraşul lui". Ea era ignorantă, lipsită de experienţă şi plicticoasă, aşa cum spusese chiar cu gura lui. Ridică bărbia, îşi îndreptă umerii şi-l trimise în gând la toţi dracii pe Michael Cragun.
- Nikki?
O luă de bărbie pentru a o forţa să întoarcă totuşi capul spre ei şi o mângâie pe obraz.
Furioasă pe sine că se lăsa atât de uşor sedusă, Nikki se degajă brusc, interceptând în trecere privirea celor doi străini care aveau aerul s-o considere drept o puştoaică mofturoasă. Schiţă atunci un surâs şi le spuse cu o voce timidă:
- Vă rog să-mi iertaţi proasta dispoziţie, dar am avut o zi grea la birou. Încântată să vă cunosc.
- Jack Wright, la stânga mea şi Shaun Bernstein la dreapta mea, îi spuse Michael.
Apoi se sprijini cu indiferenţă de spătarul scaunului.

*
* *

- Cinezi cu noi.

Ca de obicei, Michael n-o invita ci îi dădea un ordin. Fu gata să refuze dar se gândi imediat că i-ar putea pricinui mai multe neplăceri acceptându-i invitaţia.

- Bineînţeles, răspunse ea cu o voce mieroasă. N-aş vrea să pierd ocazia să-ţi cunosc mai îndeaproape simpaticii colaboratori.

Le aruncă o privire inocentă celor doi bărbaţi, apoi urcă să se schimbe.

Reapăru, îmbrăcată într-un costum cu mâneci lungi, o reuşită combinaţie de alb şi verde. Părul îi cădea liber pe umeri. Nu scăpă privirile pline de admiraţie pe care i le aruncaseră Jack şi Shaun care beau un Martini în compania patronului lor.

- Ce vrei să bei, Nikki? o întrebă politicos Michael.

Vocea lui era neutră şi chipul lipsit de expresie. Agasată
de indiferenţa lui, îi refuză propunerea pe un ton plictisit.

Începu să-l privească pe Jack Wright, folosindu-se de tot farmecul ochilor ei verzi. Învăţase, ajutând-o la magazin pe

mama ei, că un client era mai tentat să cumpere dacă era flatat cu subtilitate. Pentru a se distra, începu să experimenteze această tehnică pe acest tânăr care, bineînţeles, îşi imagină imediat altceva. Fu convins că ea îl găseşte absolut fascinant. Din nefericire pentru el, tânăra era în mod evident proprietatea patronului. După expresia pe care o surprinsese adineaori pe chipul domnului Cragun, ar face mai bine să aibă multă grijă. Dar la urma urmei, era vina lui că Nikki îl considera seducător?

Michael lipsi puţin, ca să se ducă să dea un

telefon. Nikki se servi cu un gin tonic şi, în joacă, începu să-şi exerseze farmecele pe venerabilul Shaun Bernstein. Când Michael se întoarse, ea ştia deja destule despre cei doi prieteni ai lui, care nu se lăsaseră rugaţi ca să-i povestească viaţa lor.

Era o cină de afaceri şi discuţia se învârti în mod firesc în jurul C.A.I. Trebui deci să se mulţumească cu privirile admirative şi zâmbetele vecinilor ei de masă, Jack şi Shaun. Dar pe Michael, aşezat în faţa ei, îl ignoră cu desăvârşire.

După cină, cei trei bărbaţi se retraseră în birou şi Nikki îşi luă rămas bun de la ei, glumind:

- Sper că o să-i găseşti în cele din urmă un nume bebeluşului tău, îi spuse ea zâmbind lui Shaun. Eu personal cred că pentru un bărbat este mai important să fie un bun soţ şi tată decât să reuşească în afaceri.

- Accepţi o invitaţie? o întrebă imediat Jack.

- Invită-mă la cină şi o să vezi, îi răspunse ea.

Jack îi aruncă o privire patronului său. Michael, sprijinit de masă cu braţele încrucişate la piept, privea încruntat un punct imaginar.

Urmă o tăcere jenantă. Nikki o rupse, făcând un mic gest spre Michael.

- S-ar zice că marele şef este nerăbdător să se pună pe treabă. Vă las. Noapte bună, Shaun. Noapte bună, Jack.

Si Nikki ieşi din salon, dându-şi părul pe spate cu un gest graţios.

*

* *

Întreaga zi de vineri, cerul fu acoperit de nori groşi. Când Nikki ieşi de la ziar, începuse să plouă. Rămase un moment în hol, privind torentele de apă care se scurgeau pe trotuar şi trecătorii care se

grăbeau, ferindu-se cum puteau mai bine. Îşi scoase din geantă o pelerină şi împinse uşa. Un claxon o făcu să tresară. Cadillac-ul se afla acolo şi Michael o aştepta. Îi veni în întâmpinare cu o umbrelă şi, prinzând-o cu putere de braţ, o făcu să se aşeze pe bancheta din spate alături de el.
Atingerea lui fugară fu plăcută dar şi dureroasă. Îi evită privirea. N-ar fi putut citi în ochii ei decât nesiguranţă şi vulnerabilitate. Îşi scoase gluga şi o puse lângă ea. Henry, absorbit de şofat, rămase la fel de invizibil ca ieri.

- Te-ai dat în spectacol, aseară. Ce ai vrut să dovedeşti?

Tonul lui nu exprima decât cea mai banală curiozitate.

- Nimic, răspunse ea privind pe fereastră.

În ciuda căldurii care domnea în maşină, se simţea îngheţată. Se temea de răzbunarea lui Michael şi o trecu un fior.

- Stiu că timpul de afară te pasionează, dar ar fi prea mult să-ţi cer să mă priveşti în timp ce-ţi vorbesc? îi spuse el iritat.

Ea se întoarse încet spre el, încrucişându-şi braţele la piept.

- N-am nimic să-ţi spun.

Cu toate eforturile pe care le făcea pentru a se controla, tremura din cap până-n picioare.

- Ti-e frig? o întrebă el îngrijorat.

Si îi porunci imediat lui Henry să ridice temperatura din maşină.

- Lasă-mă să te încălzesc, adăugă el apropiindu-se de ea şi înconjurându-i umerii cu braţul.

Dar Nikki ştia că nu va putea rezista în faţa

amabilităţii lui. Se trase înapoi şi exclamă cu o voce răguşită:

- Nu mă atinge! Mă dezgusti!

- Stii, Nikki, că eşti complet nevrozată? Ti-am suportat destule aseară. Te-ai comportat într-un fel de neiertat în faţa angajaţilor mei, pe care i-ai jucat pe degete asemenea unei prostituate de pe strada 42. N-am mai reuşit să-i fac să se gândească la afaceri şi Jack Wright cred că nu şi-a revenit nici azi. Te amuză să provoci bărbaţii?

- Nu, bombăni ea.

- Ce vorbeşti? De o săptămână asta faci şi cu mine, de câte ori ai ocazia. Dar când mă apropii, fugi de mine de parcă aş fi Dracula în persoană. Trebuie să te hotărăşti, Nikki. Da sau nu?

O privi cu răceală până când ea cedă şi îşi plecă ochii. El continua s-o privească şi mânia lui declanşase în ea un fel de tulburare fizică. Dorea cu disperare ca el s-o ia în braţe. Stiind însă că aroganţa lui obişnuită îl făcea să considere că o femeie trebuie să se simtă onorată dacă se bucura de mângâierile lui, Nikki se forţă să rămână impasibilă. Îşi privea fix mâinile

încrucişate pe genunchi. Dar, brusc, toată rezistenţa ei se topi. Se întoarse spre el şi, incapabilă să-i suporte privirea, îi spuse cu jumătate de voce:

- Răspunsul e da!

El rămase mult timp fără să spună ceva, fără să facă nici o mişcare în direcţia ei. Nikki se simţi profund umilită de acest refuz. În momentul în care voia să se retragă în colţul maşinii, el îi porunci:

- Priveşte-mă!

Ea îi dădu ascultare, livid la faţă şi în

defensivă. Michael continuă:

- Scoate-ţi impermeabilul! N-am chef să mă uzi.

Ea se execută fără să rostească nici un cuvânt şi-l aruncă lângă glugă. Apoi îşi ridică temătoare ochii spre el, aşteptân- du-i “instrucţiunile”.

- Foarte bine, spuse el cu blândeţe. Acum părul. Scoate-ţi agrafele. Încet. Arată-mi dacă poţi fi la fel de seducătoare ca ieri.

Nikki nu se dăduse niciodată la o parte în faţa unei provocări. Un mic surâs îi apăru pe buze.

- Încă unul din jocurile tale, Michael? şopti ea pe cel mai provocator ton, aproape amuzându-se.

Făcu ce i se poruncise, adică îşi scoase agrafele, le puse pe genunchi, îşi trecu mâna prin păr şi rămase apoi nemişcată, întruchipând parcă supunerea.

- Meriţi zece puncte din zece, spuse el zâmbind. Momentul doi. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu, aşa.

Îi luă mâinile şi o ajută să găsească poziţia potrivită.

- Si acum, sedu-mă... Fă în aşa fel încât să nu mai pot rezista.

În loc să-i acopere faţa cu sărutări uşoare, după cum se
aştepta el, ea se ghemui la pieptul lui, închise ochii şi-i

atinse cu vârful degetelor chipul şi părul. Drept răspuns, Michael îşi strecură mâna sub corsajul ei şi începu să-i maseze sânii.

Lupta lor tăcută se termină de comun acord. Se priviră în sfârşit în ochi şi buzele lor se uniră într-o mişcare pe cât de naturală pe atât de pasionată. Dar acum Michael era cel care luase iniţiativa.

Părea că nu se mai poate controla şi tot ceea ce putea face Nikki era să stea strâns lipită de el şi să răspundă la patima lui. Michael, cu faţa ascunsă în părul ei, o muşca de gât. Cu capul dat pe spate, ea se lăsa în voia lui, ameţită de bucurie şi durere.

- Te doresc, Nikki. Nu-i aşa că ştii cât de mult te doresc?

- Da, răspunse ea.

N-ar fi putut pronunţa mai mult de o silabă.

- Aş vrea să fac dragoste cu tine acum, pe bancheta din spate a maşinii. Stii asta, nu?

- Michael... nu... te rog...

- Fii liniştită, o întrerupse el. Nu vreau să stric totul. O să aştept. Dar numai până acasă. M-ai înţeles, Nikki?

Si începu din nou s-o mângâie. Ea începu în curând să geamă de plăcere.

- Tot ce vrei, Michael.

Când el vru să se îndepărteze, Nikki se agăţă de cămaşa lui pentru a-l obliga să rămână lângă ea. Îşi pierduse în aşa hal capul încât nu-şi mai dădea seama că el încerca să-i spună ceva. El o scutură încetişor, până când ea îl privi neliniştită, cu ochii pe jumătate închişi.

- Ce e... ce s-a întâmplat, Michael?

- Înainte de a merge mai departe, trebuie să înţelegi un lucru, Nikki.

Făcu o pauză ca şi cum îi venea greu să-şi găsească cuvintele.

- Îmi placi nespus de mult. E un lucru care mi-a devenit de mult timp clar. Poate că inocenţa ta mă seduce. Nu ştiu. Pentru moment mă gândesc mai ales la ce vom face când vom fi împreună în pat. Expresia lui se schimbă brusc, apoi continuă:

- Dar nu vreau să interpretezi greşit lucrurile. Eşti frumoasă şi dulce şi te plac. Vreau să trăim împreună atâta timp cât ne va conveni la amândoi. Dar nu vreau să ai de suferit, dacă speri cumva la dragoste şi căsătorie. Fiindcă eu nu-ţi propun asta.
Nikki îşi duse mâna la gură. Avea impresia că-i vine să vomite. Imbecilul! Tâmpitul! Ca şi cum nu ar şti ce simt pentru el, îşi spuse ea blestemându-l.
Simţea o durere surdă în stomac.
Îşi chemă în ajutor mândria. Se îndepărtă de el îşi încercă să folosească tonul unei conversaţii mondene:
- Nu mai sunt un copil, Michael. Ce te-a putut face să crezi că vreau să mă mărit?
Izbucni într-un râs ascuţit.
- Am putea semna chiar un contract. Că m-ai... învăţat...
Dar nici un sunet nu-i mai ieşea de pe buze. Michael o mângâie pe păr.
- Nikki, scumpo... Eu... Henry! Atenţie!
Dar era deja prea târziu când Henry văzu camionul năpustindu-se spre ei. Trase de volan. Şoferul camionului apăsă pe frână până la fund, derapând pe şoseaua umedă şi Nikki, strivită între capota camionului şi spătarul scaunului din faţă, se lovi cu capul de geam. Urmă un zgomot sinistru de geamuri sparte şi scrâşnet teribil de tablă îndoită.
Nikki simţi o durere violentă în braţ, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 1

Nikki deschise ochii. Îşi simţea gura cleioasă. Era atât de obosită încât nu avea nici măcar puterea să vorbească. În zadar încercă să-şi amintească ce se întâmplase. Braţul ei era în ghips şi un tub mic

pleca din încheietura ei spre o sticlă suspendată de un suport, plină cu un lichid roşu. Zări lângă ea o siluetă îmbrăcată în alb.

- E grav? întrebă Nikki încercând să se liniştească.

Silueta dădu din cap.

- Totul e în regulă, nu-ţi face griji.

Nikki închise ochii şi adormi imediat. Când se trezi, puţin mai târziu, o durea peste tot.

- Nikki? Domnul fie lăudat!

Văzu un bărbat cu o parte din faţă tumefiată. Începu să
i se învârtească imediat capul.

- Unde sunt? Cine eşti? gemu ea.

Dar înainte de a i se răspunde, Nikki adormi din nou.

Îşi recăpătă cunoştinţa foarte devreme, a doua zi de dimineaţă. O infirmieră tânără îi lua pulsul.

- Ah, te-ai trezit! E bine. Ai gemut în timpul somnului. Vrei să-ţi administrez ceva împotriva durerii? Medicul mi-a lăsat scris.

- Hmmm... da... Sunt atât de obosită.

Nikki era încă ameţită.

Infirmiera îi luă temperatura, îi verifică tensiunea şi apoi îi făcu o injecţie.

- Eşti epuizată din cauza şocului şi a anesteziei. Operaţia a fost delicată şi te agitai tot timpul. Au fost obligaţi să te adoarmă. Sper că injecţia îşi va face efectul. Nu te mişca, revin imediat.

Reapăru câteva minute mai târziu împreună cu Michael. Nikki nu-l văzuse niciodată atât de palid. Se apropie de pat, întinse mâna ca şi cum ar fi vrut s-o mângâie pe păr, apoi se răzgândi. Trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

- Nikki? îi spuse el cu duioşie. Mă recunoşti?
- Da, eşti prinţul din poveste. Ai vorbit cu mama mea?
- I-am promis că o să-i telefonezi imediat ce te vei simţi mai bine. Îţi aminteşti numele meu? insistă el.
- Bineînţeles. Tu nu? ripostă ea cu ironie.
- Eşti sigură?

Cum l-ar fi putut uita?

- Michael Cragun, începu ea. Magnat, donjuan şi... câteodată măgar!

Remarcă satisfăcută că el roşise. Atunci îşi reaminti că îl văzuse şi ieri, cu faţa plină de contuzii.

- Te-a aranjat bine! declară ea fără menajamente.
- Nimic grav. Doar câteva zgârieturi. Din fericire Cadillac-ul este o maşină solidă, altfel...

Se opri brusc. Ca şi cum gândul la ce s-ar fi putut întâmpla într-o maşină mai puţin solidă îi era de nesuportat.

Nikki se întrebă brusc dacă şi ea arăta la fel. Îşi duse mâna la obraz.

- Dar eu?
- La fel de frumoasă. Aşteaptă!

Se duse să caute o oglindă în baie. Cu excepţia unei vânătăi enorme pe frunte, nu avea nimic la faţă.

- Si restul? se interesă ea.
- O fractură urâtă la încheietură. Hematoame aproape peste tot. Cioburile ţi-au tăiat braţul. Ai vreo cincisprezece copci. Chirurgul estetician care te-a cusut a făcut o treabă bună. Dar o să-ţi rămână totuşi câteva cicatrice, spuse el cu un aer vinovat.
- Mare scofală! Dar Henry?
- Nu are nici o zgârietură. Camionul ne-a lovit din spate. A avut noroc.

Nikki se simţea ciudat. Începu să râdă fără nici un motiv.

- Am impresia că m-am îmbătat.
- E efectul injecţiei. Trebuie să dormi.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, dar ea închisese deja ochii.

- Pe curând, scumpa mea.

*
* *

Familia Merola veni s-o viziteze la ora cinei. Suzanne, care nu avea nici o încredere în bucătăria spitalului, îi

aduse tot ce trebuia: nalipsita supă de pui, un fel de mâncare chinezească şi o prăjitură cu tapioca. Era convinsă că ea s-ar ocupa de Nikki mult mai bine decât toţi doctorii extraordinari ai lui Michael, şi Nikki, după ce mâncă totul până la ultima firimitură, căzu de acord cu entuziasm.

Henry părea că se află încă sub şocul accidentului, urmărit încă de imaginea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Se considera vinovat, dar Nikki nu voia să audă nimic. Dar atenţiile pe care familia Merola le manifestă în privinţa ei o mişcară nespus.

Se simţi destul de bine mai spre seară, pentru a-i telefona mamei ca s-o liniştească. Dar doctorul Worsley o sfătuise să se mai odihnească o săptămână şi Nikki îi spuse că va veni s-o vadă imediat ce va avea voie să se dea jos din pat.

- Nu-ţi face griji, scumpa mea. Stephen petrece mult timp cu mine, poate chiar prea mult. Şi sunt ocupată cu recuperarea. Ai grijă de tine.

- Şi să-l las pe doctorul Rowland să aibă grijă de tine? Nu se putu împiedica s-o întrebe Nikki.

- Da. Îţi mărturisesc că asta nu-mi displace deloc, recunoscu mama ei.

Nikki părăsi spitalul a doua zi spre seară. Voia neapărat să meargă pe propriile ei picioare dar Michael o luă în braţe în ciuda protestelor ei şi o aşeză într-un scaun cu rotile. O împinse până la Cadillac, o instală înăuntru şi-i porunci lui Henry să-i ducă direct acasă.

Nikki nu ieşi deloc afară în săptămâna următoare, profitând fără ruşine de viaţa ei de prinţesă. Suzanne şi

Henry o răsfăţau atât de mult încât se simţea jenată. În schimb, un mic demon o împingea să vadă până unde putea merge Michael fără să protesteze. Atenţiile pe care le avea pentru ea erau atât de deosebite de comportamentul lui obişnuit, încât Nikki să hotărâse să speculeze la maximum situaţia. De fiecare dată când el o întreba dacă are nevoie de ceva, ea găsea un motiv de a-l trimite să cumpere ceva sau măcar să coboare până la etajul inferior al duplexului.

Spre mijlocul săptămânii, începu să-şi ia micul dejun în bucătărie, după care urca din nou în camera ei ca să se uite la televizor sau să citească. Dar sâmbătă dimineaţa, Michael îi aduse cafeaua la pat, cu pâine prăjită, omletă cu brânză şi suc de portocale. Părea foarte mulţumit de sine.

- Mă surprinzi, Michael. N-aş fi crezut că poţi avea atâta răbdare, îi spuse ea.

Michael o luă drept un compliment.

- Stiu că e neplăcut să stai atât de mult în pat, răspunse el pe un ton solemn. Sper că te-am ajutat puţin să suporţi asta.

Nikki examină conţinutul platoului în timp ce el se instala într-un fotoliu ca să-i ţină companie.

- Michael, rosti ea cu un aer inocent. N-am chef

să mănânc dulceaţă de portocale în dimineaţa asta. Te-ar deranja să-mi aduci în locul ei dulceaţă de căpşuni?

- Bineînţeles. Mă întorc imediat.

Coborî grăbit scara şi se întoarse după câteva minute cu dulceaţa cerută. Ea aşteptă ca Michael să se instaleze din nou confortabil şi îşi înmuie buzele în sucul de portocale. Apoi se strâmbă şi mormăi ca pentru sine:

- De obicei îmi place. Nu înţeleg de ce mi se pare astăzi că are un gust atât de rău.

Se întoarse spre Michael.

- Nu mai avem şi alt suc în casă?

De data asta, el nu mai sări imediat în picioare pentru a-i satisface dorinţa.

- Şi ce ai fi vrut?

Nikki îşi ascunse zâmbetul, fiindcă descoperise o notă de iritare în vocea lui. Se gândi o clipă.

- Hmm, de grepfruit, poate.
- Poate? făcu el ridicând din sprâncene.

Ea păru convinsă de data asta.

- Da, de grepfruit.

Michael îi aruncă o privire mirată şi dădu din cap.

- Bine.

Coborî în bucătărie, dar de data asta întârzie mai mult. Când reveni, mânca dintr-un sandviş. Remarcă imediat că ea lăsase deoparte dulceaţa de căpşuni.

- Doamne, ce sete îmi este! Exclamă Nikki.

Michael îi întinse sucul de grepfruit, dar ea scutură din cap.

- Nu. Aş vrea apă. Ai putea să-mi aduci un pahar cu cuburi de gheaţă? Te rog, Michael.

El îşi frecă bărbia. Îşi bătea joc de el sau era o

bolnavă dificilă?
Fiindcă nu părea decis să-i facă pe plac, trebuia să-l încurajeze puţin. Îl privi cu un aer contrariat şi-i spuse:
- Poate că îţi cer prea mult... Nu-i nimic. O să mă lipsesc de apă.
- Nu, nu, mă duc.
Din uşă se întoarse spre ea.

- Eşti sigură că nu mai vrei şi altceva?
- Absolut sigură.
Imediat ce el ieşi, Nikki izbucni în râs. Dar era serioasă când el apăru ţinând cu grijă paharul cu apă. Hotărâtă însă să-l scoată din sărite, ea îi ceru de data asta:
- Te-ar deranja să-mi aduci revista pe care am lăsat-o pe televizor?
Michael o privi fără să schiţeze nici un gest. Nikki simţi că era la capătul nervilor.
- Să ştii, Michael, că imediat ce mă voi simţi mai bine, o să mă duc la *Tiffany* ca să-ţi cumpăr un cadou.
El îi aruncă o privire de nepătruns.
- Adevărat?
- Da. Unul din acele coliere de aur care seamănă cu lanţurile sclavilor.
Nikki strânse din dinţi ca să nu izbucnească în râs.
- Te amuzi, nu? spuse el pe un ton acuzator.
Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare şi nici măcar nu aşteptă un răspuns.
- M-ai alergat toată săptămâna ca să vezi până unde poţi întinde coarda. Numai că acum m-am prins...
Nikki izbucni într-un râs cu lacrimi. Fără să-i pese de hohotele ei de râs, Michael îi spuse cu un aer

amenințător:

- Norocul tău că ai încă braţul în ghips, altfel ţi-aş fi dat câteva palme la fund...

- N-ai îndrăzni, replică ea cu un aer provocator.

- Nu numai că aş îndrăzni, dar mi-ar face şi o imensă plăcere, spuse el cu ochii strălucitori. Nu prea tare, bineînţeles. Iar pe urmă...

Îşi plimbă cu încetinitorul privirea pe formele ei care se desenau sub cearşaful subţire. Îşi opri ochii pe gură, apoi îşi schimbă brusc expresia.

- Termină-ţi micul dejun, Nikki, îi spuse el pe un ton aspru şi ieşi.

Satisfăcută de micul ei succes, muşcă dintr-o felie de pâine prăjită. Privirea plină de lăcomie a lui Michael nu-i scăpase. Bineînţeles că risca provocându-l, dar tentaţia era prea puternică. La început, el se arătase destul de puţin înclinat spre virtute. Acum că era hotărât să se comporte ca un gentleman sau ca un frate mai mare, şi devenise prea tentant să-l provoace...

*

* *

În duminica următoare, Erika veni să-i facă o vizită. Îşi petrecură după-amiaza vorbind despre orice, în afară de Michael.

Nikki îi mărturisi că era nerăbdătoare să se întoarcă la lucru. Se săturase să stea ţintuită în pat, cu ochii la televizor. Vineri îi scoaseră firele. O cicatrice destul de mare îi rămăsese pe braţ, dar doctorul Russo era mulţumit de treaba pe care o făcuse şi afirmase că se prezenta bine.

Doctorul Worsley îi scosese în aceeaşi zi ghipsul ca să i-l înlocuiască cu altul. Fiindcă nu mai avea dureri, îi permisese să-şi reia viaţa normală, cu condiţia să fie prudentă.

Viaţa lui Nikki intrase pe făgaşul normal. Regreta uneori că nu se mai putea amuza pe socoteala lui Michael. Nu numai că acesta lucra prea mult, dar făcea şi dese deplasări. Compania îşi extinsese activitatea şi în Europa şi trebuia să ia legătura cu oamenii de afaceri din Anglia, Germania şi Franţa.

Toate aceste călătorii de cealaltă parte a Atlanticului i se păreau extraordinare lui Nikki, dar Michael pretindea că în afară de aeroporturi, hoteluri şi săli de şedinţe, nu vedea mare lucru.

Îşi făcu totuşi un punct de onoare din a se întoarce la New York vineri pentru a o însoţi la doctorul Worsley. Nikki îi reproşa că se poartă ca o cloşcă, dar în sinea ei era mişcată. Se aşeză cât putu mai aproape de el în maşină, dar în cele douăzeci de minute la dus şi cele douăzeci de minute la întors, el nu păru nici o clipă că-i observase manevra. Nu obţinu mai mult succes nici pe drumul spre *March Insitute* unde fusese transferată mama ei.

Dacă Nikki spera în secret că el îi va face în cele din urmă o declaraţie de dragoste, se înşelase amarnic. Se arăta faţă de ea prevenitor, protector, dar o trata mai degrabă ca pe o verişoară sau o colegă de şcoală.

Când se afla la New York, Michael avea pentru ea un program atât de încărcat încât nu mai ştia unde-i este capul.

O ducea să se plimbe şi să mănânce în *Central Park.* Acolo, Nikki se întindea pe o cuvertură, chipurile ca să se bronzeze. De fapt însă, era mai ales atentă la reacţia lui Michael la tentativele ei de a-l seduce. Dar spre marea ei disperare, el nu

reacţiona în nici un fel.

Se duseră să facă mai multe cumpărături în marile magazine din Manhattan, fiindcă Nikki avea nevoie de rochii cu mâneci lungi şi largi pentru a-i ascunde ghipsul. Michael le lăsase întotdeauna pe vânzătoare să se ocupe de ea, indiferent cât de scump costa. Rămânea în acest timp aşezat într-un colţ, preocupat să citească nişte materiale sau să scrie ceva.

O duse la teatru, operă sau concerte. Cumpăra întotdeauna cele mai bune locuri şi întâlnea mereu acolo prieteni sau cunoştinţe. Nikki era uimită de numărul mare de persoane care făceau remarci de genul: “Deci tu eşti Nikki! Încântat să te întâlnesc!” sau “Eşti mai frumoasă decât se spune!” Nikki zâmbea, îngăima câteva mulţumiri, mirân- du-se de atitudinea lui Michael care o lua atunci drăgăstos de braţ, în timp ce în particular avea grijă să păstreze distanţa.

În general Nikki nu citera decât *New York Sun,* dimineaţa... Dar Michael parcurgea cel puţin cinci jurnale în timp ce-şi lua micul dejun. Luni dimineaţa, când coborâse în bucătărie să-şi bea cafeaua, Nikki găsi un exemplar din *Sun* deschis pe masă. Un articol de la rubrica mondenă era încercuit cu roşu:

“Pătimaşa Elianne Dunne nu mai e în voce acum, de când prietenul ei Michael Cragun, preşedintele C.A.I., se arată interesat de o încântătoare brunetă cu braţul rupt. Patronul tinerei femei, redactorul şef de la *New York Sun,* Peter Delavan, le-a făcut cunoştinţă. De ce, Mike, i-ai dat papucii lui Dunne? Ai aflat cumva că întreţine raporturi extramuzicale cu dirijorul orchestrei?”

Michael scrisese pe margine, în atenţia lui Nikki:

“Eu sunt întotdeauna ultimul care află. M-am gândit că acest articol o va amuza pe încântătoarea brunetă. Iată o ocazie bună să mă iei peste picior!”

Se părea că această poveste nu-l afectase în mod deosebit.

*
* *

Spre mijlocul lunii mai, nepoata lui Michael veni să-şi petreacă weekendul cu unchiul ei. Fiica Melaniei şi a lui Brandt Newman nu avea decât unsprezece ani. Îl adora pe Michael şi lui îi făcea mare plăcere să-i arate oraşul. Nikki remarcă fără tristeţe că el îşi trata nepoata aproape la fel ca pe ea, numai că aceasta avea dreptul la manifestări fizice de afecţiune...

Laurie începuse să ia lecţii de dans la şase ani şi dragostea ei pentru balet nu făcuse decât să crească de atunci. Pereţii camerei ei erau acoperiţi cu fotografiile stelelor dansului. Atunci când fetele de vârsta ei se priveau în fiecare zi în oglindă pândind apariţia rotunjimilor feminine, Laurie, care era toată numai graţie şi fineţe, se temea cel mai mult ca silueta ei de dansatoare să nu aibă de suferit din cauza asta.

Nikki era plină de admiraţie pentru Michael care îşi petrecuse toată seara zilei de vineri şi după-amiaza zilei de sâmbătă însoţindu-şi nepoata la spectacole de balet. Dar spre marea ei uimire, îşi dădu seama că de fapt el

era cunoscător şi mare amator de dans. Iar Laurie era în culmea bucuriei.

După spectacolul de sâmbătă, se duseră toţi trei să cineze într-un restaurant cu specific pescăresc.

Michael fu încântat că Nikki apelase la el ca s-o ajute să-şi mănânce homarul. O privise dându-şi osteneala să se descurce cu o mână sănătoasă, încercând în zadar să desfacă singură carapacea. Nu-şi oferea ajutorul, aşteptând ca ea să apeleze la el. Lui Nikki îi păru rău că nu comandase crevete sau orice altceva. Michael îi propuse chiar să-i dea el în gură să mănânce. Glumele lui erau mai greu de suportat decât indulgenţa de frate mai mare. Ar fi vrut atât de mult să creadă că reprezenta pentru el altceva decât o surioară...

În afară de dans, Laurie adora animalele. Se hotărâseră deci să-şi petreacă duminica la grădina zoologică. Suzanne le pregătise un coşuleţ cu gustări şi, după ce făcură turul parcului în tramvai, se instalară la umbră să mănânce.

Ce mai mare parte a animalelor trăiau în libertate şi era minunat să le poţi observa aşa. Laurie se duse direct până într-un colţ al parcului numit “Lumea umbrei” unde se aflau păsările de noapte. Acest spectacol era cel mai popular din toată grădina zoologică. Acolo, ziua şi noaptea erau inversate. Lumini puternice ardeau toată noaptea, în timp ce ziua se aprindeau lămpi cu infraroşii. Astfel păsările nopţii zburau în zare în timp ce parcul era deschis vizitatorilor, spre marea încântare a acestora.

Laurie şi Michael păreau neobosiţi, dar Nikki, după ore întregi de mers prin Zoo, abia se mai ţinea pe picioare. Nu

zise însă nimic ca să nu-i strice plăcerea lui Laurie dar, la un moment dat, se împiedică şi ar fi căzut dacă Michael n-ar fi prins-o de braţ. El îi aruncă o privire furioasă şi o certă ca pe un copil:

- De ce nu mi-ai spus că nu mai poţi?

În sfârşit, toţi trei urcară în maşină ca s-o conducă pe Laurie. Părinţii ei locuiau la Dutchess Country, la vreo două ore de Manhattan. Michael o plasă pe nepoata lui pe bancheta din spate şi pe tonul lui obişnuit de despot, îi ordonă lui Nikki să se aşeze în faţă. Ea adormi aproape imediat, fiind scutită astfel să facă conversaţie.

Când ajunseră, fraţii gemeni ai lui Laurie săriră pe unchiul lor şi nu-i dădură pace decât atunci când acesta se trânti frânt de oboseală pe un fotoliu.

- Am o idee! le strigă Laurie părinţilor ei. Trebuie neapărat ca unchiul Mike şi Nikki să vină să facă pe baby- sitter-ii.

Se întoarse spre unchiul ei.

- Tata şi mama se duc la un târg unde se vând lucruri de ocazie, de acum în două săptămâni. Doamna Grey trebuie să stea cu noi tot timpul ăsta. Ar fi mai bine dacă aţi veni voi!

Melanie vru să protesteze dar fu întreruptă de ţipetele de bucurie ale lui Mark şi Jeffrey, cei doi gemeni: doamna Grey era bătrână, rea, şi pe deasupra foarte plicticoasă.

Flatat, Michael cedă în faţa cererii generale.

- Sunt de acord, cu condiţia s-o convingeţi şi pe Nikki, le spuse el.

- Aş face-o cu plăcere, Michael, dar cu braţul în ghips nu pot să gătesc sau să spăl vasele!

Copiii o făcură însă să-şi schimbe repede părerea.

- Ei bine, ne-am înţeles, spuse Melanie clătinând din cap şi privindu-şi fratele cu un aer ironic. Laurie o să împartă camera cu Nikki, fiindcă se pare că dormi singur în ultimul timp.

- Din nefericire, da, surioară! replică el râzând.

Nikki are noţiuni demodate despre dragoste şi căsătorie.
Nikki se înroşi. Fu gata să se răstească la Brandt când acesta spuse pe un ton glumeţ:
- Ei bine, bătrâne, însoară-te imediat cu ea.
- O să mă mai gândesc la asta, spuse Michael părând că vrea să încheie subiectul.
O luă pe Nikki de braţ şi o conduse la maşină. Ea se aşeză cât mai departe de el, gândindu-se la ce spusese.
După câteva clipe, zise vexată:
- Familia ta pare să creadă că avem intenţia să ne căsătorim. De ce nu le spui adevărul?
- Ce să le spun exact? De o lună nu faci decât să mă provoci. Ce urmăreşti de fapt? Un asalt, urmat de o cerere în căsătorie?
Nikki nu ştia ce să-i răspundă. Michael era atât de aproape de adevăr! El continuă pe un ton batjocoritor:
- Ti-am compromis reputaţia, care până acum era fără pată. Se vorbeşte despre noi în rubricile mondene. Toată lumea ştie că locuim împreună. Ar trebui să fac din tine o femeie cinstită, nu?
- Nu fi ridicol, bombăni Nikki.
- Iraţional, stăpânit de un sentiment de vinovăţie, şi acum ridicol... Se pare că ai o impresie grozavă despre mine, o ironiză el.

- Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu mă iubeşti. Nici măcar nu mă doreşti. Nu sunt decât o soră pentru tine şi nu mă iei în serios nici când eu... eu...
- Tu? spuse el surâzând.
- Când te provoc, îi scăpă ei în cele din urmă.
- Nu remarc?

- Nu!

El scoase un oftat.

- Bun. Să zicem că nu te iubesc. Nu te vreau în patul meu şi nu vreau să mă însor cu tine. Dar vreau să te previn: prima dată când o să te mai dedai la “anumite” manevre, o să te duc în primul dormitor pe care-l găsesc. Nu am intenţia să suport mai mult.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubea, dar nici un sunet nu ieşi de pe buzele ei. Oricum, nici măcar un răspuns pozitiv nu ar fi satisfăcut-o. Era prea distant, ca să poată crede c-o iubeşte. Poate că voia s-o ia de nevastă, dar pentru un cu totul alt motiv: pentru a face plăcere familiei lui, sau pentru a avea copii, sau pur şi simplu pentru că se simţea vinovat că îi dăduse viaţa peste cap.

O făcuse să înţeleagă limpede că o considera o femeie seducătoare şi n-ar fi fost chiar o corvoadă pentru el s-o primească în patul lui. Dar Nikki nu era pregătită să accepte o astfel de căsătorie. Fiindcă el o pusese în gardă şi o prevenise ce risca dacă va continua să-l provoace, va avea grijă de acum înainte să ţină cont de asta.

Capitolul 8

“Dacă mai vorbesc cu tine după toate astea, spuse Nikki, adresându-se în gând lui Michael Cragun, înseamnă că sunt complet idioată sau complet nebună!”

Michael refuzase la început să creadă că el se poate îmbolnăvi. Călătorise toată săptămâna între Los Angeles, Dallas, Chicago şi Florida şi se întorsese la New York sâmbătă, cu o tuse persistentă pe care o atribui unei alergii. Nu vru nici măcar să-şi anuleze meciul de handbal de duminică

după-amiază, certând-o pe biata Suzanne care avusese îndrăzneala să-i sugereze să rămână acasă. Nimeni nu se miră deci când reveni seara, leoarcă de transpiraţie şi complet epuizat.

Suzanne se mulţumi să-l privească strângând din buze. Dar Nikki făcu greşeala să-şi manifeste îngrijorarea.

-Am nevoie doar de un duş rece. Nu vă mai smiorcăiţi atât! le răspunse tăios.

Luni dimineaţa, Michael se trezi târziu. Plecă în acelaşi timp cu Nikki pentru a se duce la C.A.I.

În faţa imobilului unde funcţiona redacţia ziarului *Sun,* îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din maşină. Palma lui era caldă şi umedă. Nikki nu se putu împiedica să nu remarce asta cu voce tare.

- Ajunge, Nikki! îi spuse el, trântind portiera.

Când se întoarse de la birou după-amiază, nu fu surprinsă să afle de la Henry că patronul se întorsese deja şi se culcase. Părea să aibă guturai şi strănuta mereu.

Michael dormi fără întrerupere până a doua zi dimineaţa. În timp ce Nikki se îmbrăca, îl auzi strigând la Suzanne care-i propusese să cheme un doctor. Vru să-i spună bună dimineaţa, dar văzându-i expresia, închise repede uşa.

Doamna Warren făcuse progrese uimitoare de când fusese transferată la *March Institute.* Nikki se duse s-o viziteze când ieşi de la birou şi îl rugă pe Henry s-o aştepte. Se duseră amândouă să stea de vorbă într-unul din saloanele special amenajate ale clădirii. Când Nikki se pregătea de plecare, îşi făcu apariţia Stephen Rowland. O sărută pe Pamela şi scoase din buzunar o cutie de catifea în care se găsea un inel împodobit cu un diamant splendid.

Trase de pe degetul Pamelei verigheta, puse inelul în locul ei şi spuse liniştit:

- Nu-ţi dau posibilitatea să mă refuzi, Pamela. O fac în faţa lui Nikki, ca să nu mai poţi da înapoi.

Nikki n-o mai văzuse de mult pe mama ei atât de fericită.

- Ce te face să crezi că aş fi tentată să te refuz? îi şopti ea.

Toţi trei se îmbrăţişară pe rând şi se felicitară reciproc.

Când Nikki îşi luă rămas bun de la viitorul ei tată vitreg, el îi declară zâmbind:

- Dragostea şi căsătoria sunt cele mai bune remedii pentru o mulţime de rele... cum ar fi infarctul şi fracturile!

Ajungând acasă, Nikki o găsi pe Suzanne la fel de prost dispusă ca şi patronul ei. Îi aruncă o privire furioasă lui Henry şi-i spuse în englezeşte:

- Un bolnav e de ajuns în casa asta. Du-te să te culci imediat, dacă nu...

Urmă o tiradă în italiană. Henry se grăbi să dispară.

- Ah, bărbaţii ăştia! Nişte adevăraţi copii! spuse ea cu un aer exagerat.

Nikki insistă pe lângă Suzanne s-o ajute să-l îngrijească pe Michael. După o zi în care îi suportase capriciile şi accesele de furie, răbdarea ei fusese pusă la încercare. Mai rău era că Michael se forţa să rămână treaz ca să lucreze, şi cu cât se obosea mai mult, cu atât devenea mai irascibil.

Zâmbetele şi cuvintele amabile, care şi aşa nu erau punctul lui forte, dispăruseră complet din “repertoriul” lui. Timp de două seri consecutive o înnebuni pe Nikki cu ordinele lui contradictorii. Voia

să mănânce altceva. Avea nevoie de apă cu cuburi de gheaţă. Era prea cald. Se enerva că nu reuşea să-l prindă la telefon pe un anumit client sau fiindcă nu găsea un dosar. La început, Nikki crezu că se răzbună pentru farsa pe care i-o jucase când fusese ea obligată să stea în pat. Dar îşi dădu repede seama că nu glumeşte. Răbdarea stoică de care dăduse dovadă începea s-o părăsească.

- Am abandonat-o pe mama ca să-ţi fac ţie capriciile, îi spuse ea la capătul nervilor. Dar nu sunt sclava ta şi n-o să accept să fiu tratată ca atare!

Nikki era atât de furioasă încât nici nu mai ştia ce spune.

- Muncesc toată ziua, continuă ea. Fac atâtea drumuri cu autobuzul ăla aglomerat. Şi pe urmă vin aici ca să suport toanele unui bărbat răsfăţat şi violent. Gata, m-am săturat! În primul rând, nu te-ai fi îmbolnăvit dacă ai fi fost ceva mai atent. Doar n-ai douăzeci de ani.

- Foarte bine! Perfect! Atunci ieşi din camera mea. Ti-am cerut eu ceva? replică el furios.

Iar ca încheiere, adăugă:

- Şi ia un taxi, proasto!

Spre marele ei necaz, Nikki izbucni în hohote de plâns şi ieşi în fugă. Totuşi, joi, când Suzanne o privi cu o figură istovită, părând că a ajuns la capătul puterilor, se resemnă să mai petreacă o seară în compania lui.

Dar, de data asta, el o surprinse printr-o politeţe excesivă. Fiecare ordin pe care i-l dădea era precedat de: “Dacă nu-ţi cer prea mult” sau “Ti-aş fi recunoscător să...”. Deşi erau mai mult de 20 de grade în cameră, Michael pretindea că îi este frig.

Nikki puse termometrul la 25 de grade. Aerul cald se răspândi imediat în încăpere. Nikki se duse să se schimbe într-o bluză roz fără mâneci şi un şort alb. În momentul când se aşeză să se uite la televizor, voce nerăbdătoare a lui Michael se făcu auzită:

- Nikki!

Scoţând un oftat plictisit, ea se ridică. Probabil că era ori nebuneşte îndrăgostită, ori complet nebună!

- Îţi mulţumesc că ai venit. Apreciez asta mai mult decât îţi pot spune, rosti el pe un ton care îi contrazicea spusele. Dar... ce ai pe tine?

- Presupun că nu m-ai chemat ca să vezi cu ce sunt îmbrăcată, bombăni ea printre dinţi. Ce vrei?
- Nu găsesc contractul de la *Pacific Timber.* Dacă nu-ţi cer prea mult...

Remarcându-i privirea sarcastică, tare l-ar mai fi trimis la plimbare. Înghiţi însă în sec şi privi disperată în jurul ei: pe tot patul erau răspândite tot felul de acte. Oftă şi se aşeză turceşte pe jos pentru a pune puţină ordine în tot talmeş- balmeşul ăsta. Michael îi urmărea din priviri fiecare gest. Nikki se grăbea să găsească actul pe care-l căuta, dar faptul că se folosea de o singură mână o încurca destul de mult. În cele din urmă zări contractul: intrase între paginile unui raport voluminos. Nikki i-l întinse lui Michael.

- Îţi mulţumesc foarte mult.

Apoi aruncă hârtia pe jos şi reluă pe tonul lui ironic obişnuit:

- Chiar vrei să-mi faci plăcere? Atunci, dă la o parte teancul ăla de hârţoage şi vino să stai lângă mine.

Nikki refuză să-l ia în serios.

- În starea în care eşti, te-ai prăbuşi înainte să se întâmple ceva, îi răspunse ea dispreţuitor.

Pentru prima oară de cinci zile, el îi zâmbi.

- E trist, dar adevărat, gemu el.

Si luă contractul de pe jos.

*

Vineri după-amiază, pe la ora şapte, Nikki îl auzi pe Michael cotrobăind pe la etajul de dedesubt. Dacă nu se menaja deloc, o să se îmbolnăvească şi mai rău, gândi ea consternată.

Se grăbi să-i telefoneze Melaniei Newman pentru a-i propune să aducă la New York copiii. Evitase să-i reamintească lui Michael de promisiunea făcută de a sta cu Laurie şi fraţii ei gemeni în timpul weekendului. Perspectiva asta îl va face în mod sigur să fie şi mai prost dispus.

Nikki îşi puse halatul de casă şi coborî. Michael, deşi cam palid, părea într-o formă mult mai bună. O rugă imediat să-şi păstreze comentariile pentru ea, fiindcă el se simţea foarte bine. O anunţă că va trece s-o ia la ora patru şi jumătate, când ieşea de la birou. Aşa că trebuia să-şi pregătească acum valiza şi s-o pună în portbagaj, fiindcă vor pleca direct la Melanie şi Brandt.

Nikki spera în mod vag că îşi va cere scuze pentru comportarea pe care o avusese faţă de ea şi de toată lumea, dar Michael tăcu chitic asupra acestui subiect. Poate că el credea că toţi bolnavii au dreptul să se transforme în nişte tirani. Nikki înţelese repede că nu va putea supravieţui acestui weekend decât prefăcându-se că e bine dispusă. Aşa că îşi înghiţi replica şi urcă să-şi facă bagajele.

Imediat ce Melanie auzi maşina fratelui ei, puse cina la cuptor. Le dădu instrucţiuni, în timp ce Brandt le tot mulţumea că s-au ţinut de cuvânt şi au venit. După ce îşi îmbrăţişară copiii, porniră la drum.

Nikki înţelese în curând de ce Melanie şi Brandt plecaseră în graba mare: gemenii, surescitaţi de venirea unchiului lor, parcă intraseră în priză. Făcură o partidă de monopoly, care continuă cu un meci de catch, fiecare acuzându-l pe celălalt că trişează. Nikki fu obligată în cele din urmă să intervină.

Le porunci celor trei copii să facă baie şi să se bage în pat. Michael se refugiase în biroul cumnatului său. Fără pic de entuziasm se urcă la etaj ca să le ureze noapte bună nepoţilor lui. Nikki zâmbi când îl auzi bombănind:

- Si când te gândeşti că voiam să am copii!

Michael şi Nikki se instalară apoi în salon ca să citească puţin. Nikki aprecie liniştea, punctată de strigătele animalelor şi de şuierul vântului. După câteva minute, Michael se ridică şi scoase din buzunar o cutie pe care i-o întinse.

- E pentru tine. Pentru că m-ai suportat în tot acest timp, îi spuse el fără s-o privească.

Era un colier de diamante şi smaralde, cu o pereche de cercei asortaţi. Nikki se înroşi şi încercă să-l refuze fără a-l ofensa totuşi:

- Îţi mulţumesc, Michael, dar mama m-a învăţat că nu trebuie niciodată să accept acest gen de cadouri făcute de tipi ca tine, spuse ea în doi peri. E un colier splendid. Tu l-ai ales? Înseamnă că ai gust.

El îi aruncă o privire ironică.

- Da, domnişoară. Eu l-am ales! Pentru a se asorta cu ochii tăi verzi plini de cinism. Lasă-mă să-ţi pun colierul.

Se aşeză pe sofa alături de ea şi îi trecu bijuteria în jurul gâtului, dar Nikki îi împinse mâna.

- Nu, Michael. Nu pot accepta. Bijuteria este prea valoroasă. Dacă te-ai fi scuzat pur şi simplu că ai fost atât de nesuferit, ar fi fost suficient.

- Ştii bine că scuzele nu sunt punctul meu forte, Nikki. Dar îmi pare sincer rău. N-am mai fost bolnav din timpul colegiului şi nu mă suportam în starea asta. Recunosc că eşti o sfântă. Şi acum, nici un cuvânt! Vreau să văd cum îţi stă cu colierul.

Prinse închizătoarea, fără s-o atingă pe Nikki. Stând ţeapănă, ea şi-ar fi dorit s-o ia în braţe, s-o sărute, s-o mângâie. În loc de asta, el îi întinse cerceii ca să şi-i pună singură. O privea cu admiraţie, dar Nikki avu impresia că ceea ce admira era propriul său gust.

- Zău că îţi vin bine. O să-mi mulţumeşti când o să ai chef, adăugă el zâmbind.

Easperată de insistenţele lui, Nikki îl întrebă îmbufnată:

- Oferi chestii de-astea la toate femeile?

- Nu, pe celelalte le *plătesc.* Ştii bine că sunt un patron exemplar, îi spuse el pe un ton glumeţ.

- Adevărat? Eu, care am fost nevoită să lucrez pentru tine, nu sunt de aceeaşi părere.

Îi arătă încheietura în ghips, cu un aer sarcastic.

- Iată ce mi s-a întâmplat dacă am avut de-a face cu tine.

Michael nu ripostă. Rămase nemişcat, privind drept în
faţa lui. Nikki, ruşinată că a fost atât de rea, încercă imediat să retracteze:

- Oh, Michael, îmi pare rău. Nu voiam să zic asta. Am fost o proată. Ştii bine că nu te consider vinovat pentru ce s-a întâmplat. Bijuteriile sunt... splendide, dar trebuie să înţelegi că nu le pot accepta. Acest cadou are menirea... să-ţi liniştească conştiinţa, nu-i aşa?

- Aşa vezi tu lucrurile? o întrebă el foarte serios. În acest caz, te înşeli. Ai talentul să interpretezi pe dos tot ceea ce fac. Dar dacă într-adevăr nu le vrei...

Şi ridicând din umeri, îi scoase colierul şi întinse mâna pentru ca ea să-i înapoieze cerceii.

Contrar oricărei logici, Nikki se simţea acum dezamăgită că n-o obligase să păstreze cadoul. Un refuz nu l-ar fi oprit înainte! Luă o revistă, mormăi un “noapte bună” şi urcă grăbită în camera lui Laurie.

* *

Ziua următoare începu rău. La cinci dimineaţa, gemenii dădură buzna în camera unchiului lor. Furios, Michael se răsti la ei. Tonul folosit o şocă chiar şi pe Nikki. Mark şi Jeffrey se duseră imediat s-o prevină pe Laurie că unchiul lor era în toane proaste şi că ar face mai bine să se ţină departe de el dacă voiau să-l mai vadă vreodată la ei acasă.

Laurie pregăti nişte clătite pentru micul dejun. În ciuda proastei dispoziţii de care dăduse dovadă Michael, masa se desfăşură fără nici un incident. Mark şi Jeffrey erau cam

agitaţi, dar o încruntătură din partea unchiului lor fu de ajuns să-i calmeze.

Apoi se duseră cu toţii să se plimbe prin pădure. În timpul nopţii plouase puţin şi pământul reavăn împrăştia o mireasmă plăcută. Lui Nikki îi plăcea foarte mult natura şi îşi privea cu tristeţe ghipsul care o împiedica să zburde şi să se caţere prin copaci la fel cu copiii.

Michael îşi regăsise buna dispoziţie. După-amiază făcură o partidă de fotbal. Jucă singur împotriva celor trei copii şi, contrar firii lui, îi lăsă să câştige. Apoi se închise în biroul lui Brandt ca să dea câteva telefoane. Epuizată, Nikki fu mulţumită să-i vadă pe copii instalându-se în faţa televizorului. Melanie preparase o tocătură delicioasă pe care nu trebuia decât s-o încălzească. După cină, copiii istoviţi după o zi atât de plină, nu făcură deloc

nazuri când le spuse să se ducă la culcare. Sarcastic, Michael îi spuse lui Nikki că găsise soluţia: trebuiau obosiţi în aşa hal încât să nu mai fie în stare să-i contrazică pe adulţi.

Rămaseră apoi amândoi tăcuţi în faţa micului ecran. Schimbaseră doar câteva cuvinte în cursul zilei şi Nikki se întreba dacă se împăcaseră după incidentul din ajun. Dar ei i se închideau ochii de somn.

- Te-aş duce în braţe până în patul tău, dar sincer nu mă simt în stare, spuse Michael care părea şi el foarte obosit.

Nikki fu mai mult decât fericită să se ducă la culcare, aşa cum i se sugerase.

Fu trezită pe la ora trei dimineaţa de un zgomot ciudat care venea de afară. S-ar fi zis că cineva dădea târcoale în jurul casei. Hotărâtă să se ducă să vadă ce se întâmplă, îşi

puse halatul şi coborî curajoasă scara. Pe la jumătatea drumului se opri. Dacă un hoţ voia să pătrundă în casă, ce putea să facă împotriva lui o femeie cu braţul în ghips? Urmă un zgomot metalic. Nikki simţi că îi sare inima în piept.

Urcând repede, fugi până la camera lui Michael care dormea pe burtă, cu pumnii strânşi.

- Michael! îl strigă ea încet.

El nu-i răspunse. Îl luă de umăr şi-l scuturâ. Michael mormăi şi se întoarse pe o parte. Nikki tresări observând că nu are nimic pe el. Se duse la fereastră şi privi afară. Se auzeau lovituri repetate, ca şi cum cineva încerca să forţeze o fereastră. Cu o voce somnoroasă, Michael o întrebă căscând:

- Ce se petrece?

- Cineva încearcă să pătrundă în casă. Asta m-a

trezit, şopti ea extrem de agitată.

Michael sări din pat şi se apropie la rândul lui de fereastră. În loc să se înroşească şi să-şi plece ochii, Nikki îl privi pe Michael, fascinată de trupul lui gol şi musculos. Ochii li se întâlniră. El întoarse capul şi se duse bombănind să-şi pună halatul. O pocnitură o făcu pe Nikki să tresară şi să spună cu jumătate de glas:

- Uite, reîncepe!

Michael izbucni în râs

- Se vede că eşti o fată de oraş! Vino să vezi hoţii!

O luă de mână şi o duse până în bucătărie. Pe fereastră se găseau pubelele de gunoi aranjate lângă prag. La lumina lunii, Nikki răzi patru ratoni. Răspândiseră gunoiul peste tot şi ronţăiau cojile de portocale şi oasele de pui.

- Ce tâmpită sunt! exclamă ea privindu-i. Am crezut că e vorba de hoţi sau... chiar şi mai rău!
- Scumpă doamnă! replică Michael pe un ton didactic, dacă ţii într-adevăr la virtutea ta, o să-ţi dau un sfat: nu intra niciodată în camera unui gentleman la ora trei dimineaţa!

Îi aruncă o privire lui Nikki, al cărei halat încheiat greşit la nasturi nu reuşea să-i ascundă formele seducătoare.

Nikki se simţea neputincioasă în faţa acestei priviri. Îşi dorea cu disperare să fie luată în braţe. Făcu un pas înainte, cu ochii pe jumătate închişi, şi îi spuse cu o voce schimbată:

- Si tu eşti un gentleman, Michael?
- E cumva o invitaţie?

Si fără să-i lase timp să răspundă, lăsă să-i alunece halatul pe jos şi o strânse la piept, sărutând-o cu

duioşie.

- Nu te-am prevenit de ceea ce o să se întâmple dacă mă provoci din nou? îi şopti el la ureche.

Îi mângâie pântecele şi pieptul în timp ce urma cu limba conturul delicat al buzelor. Stând în vârful picioarelor, Nikki, cu trupul lipit de al lui, răspundea sărutărilor, abandonându-se complet. Dar când el o ridică în braţe, ea reacţionă:

- Lasă-mă jos, Michael!

- Nici nu mă gândesc, spuse el ducând-o în braţe până la scară.

Urcă încet treptele cu dulcea lui povară în braţe. Nikki se zbătea dar fără nici o convingere, neştiind nici ea însăşi ce voia. Michael se opri în apropierea patului, ţinând-o tot în braţe. O sărută din nou, de data asta fără blândeţe: o

pasiune brutală părea că izbucnise în el, înspăimântătoare dar plină de promisiuni totodată. O aruncă fără menajamente pe pat şi o acoperi cu trupul lui. Cuprinsă de ameţeală, Nikki renunţase la orice gând coerent. Abandonându-se fără reţinere, agăţându-se de şoldurile lui Michael, începu să gâfâie. El o strivea cu greutatea trupului, fără nici o precauţie, într-o îmbrăţişare sălbatică. Îi devora faţa cu sărutările lui şi ea avu impresia că o să înceapă să strige dacă nu-şi va lipi buzele de ale ei.

Michael se rostogoli brusc pe o parte, fără să-i dea însă drumul. Această mişcare neaşteptată o luă prin surprindere şi mâna îi rămase prinsă sub trupul lui. Nikki scoase un geamăt de durere. El se ridică brusc şi amândoi se priviră o clipă în semiîntunericul din odaie.

- Doamne! rosti Michael. Doamne, ce ţi-am făcut

iarăşi?

Nikki se simţi vinovată fără nici un motiv.

- Îmi pare rău, Mike. Numai că...

El o întrerupse furios.

- Cum naiba vrei să... Pleacă de aici, Nikki! Si te rog, de acum înainte, să te ţii la distanţă de mine. M-ai înţeles?

Nikki era consternată. Dădu din cap că pricepuse şi, strângându-şi halatul peste piept, fugi din cameră. Ajunsă în dormitorul lui Laurie, izbucni în hohote de plâns. Si plânse aşa până o birui somnul.

Ar fi vrut să doarmă aşa toată viaţa, dar, cu Laurie, Mark şi Jeffrey strigând-o în gura mare la micul dejun, fu obligată să coboare. Laurie pregătise ouă cu şuncă. Michael îşi făcu apariţia când toţi patru erau deja aşezaţi la masă. Mormăi un vag “bună dimineaţa” fără să se uite la ei şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

Nikki şi el aveau aerul a doi boxeri, fiecare pândind poziţia celuilalt. Amândoi păreau fascinaţi de lectura lui *New York Sun.* Michael sfârşi prin a-i sugera nepoatei sale să se ducă să-i ajute pe gemeni la îmbrăcat.

- Si fă în aşa fel încât să nu coborâţi mai devreme de un sfert de oră!

Laurie pricepu mesajul. În ciuda protestelor lor, îi goni afară pe Mark şi Jeffrey ca pe doi căţeluşi vagabonzi.

Rămas singur cu Nikki, el oftă din adâncul pieptului. Nikki se retrase imediat în defensivă.

- Să terminăm imediat, spuse el. Stiu că ai fi preferat să nu mă vezi astăzi, dar nu aveam de ales. Îmi pare rău... Ar fi trebuit să... Oh, nu ştiu

deloc ce ar fi trebuit să fac!

- Eu n-ar fi trebuit să te provoc, şopti ea.
- Asta e adevărat.
- Tu... tu m-ai avertizat, adăugă ea cu un aer nefericit.
- Si asta e adevărat.
- Cu oricare altă femeie ai fi procedat la fel.
- Dacă aşa spui... rosti el pe un ton neutru.

Nikki îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Si nu e adevărat? insistă ea.

El dădu din cap.

- Mai ai multe de învăţat despre bărbaţi, Nikki, şi în special despre mine. Dar cursurile nu vor începe decât

după ce braţul tău va fi vindecat. N-o să comit aceeaşi greşeală de două ori. Acum, ne-am împăcat?

Avea chef să-l întrebe de ce fusese atât de brutal şi de furios în ajun, dar nu îndrăzni.

Se mulţumi să dea din cap.

- Bun, spuse el căscând. Unde este ziarul local? Ar trebui să-i ducem pe puşti undeva...

*
* *

Pe drumul de întoarcere, Nikki îi mulţumi lui Michael că a dus-o să-şi petreacă weekendul la ţară. O admira pe Melanie care reuşea să se ocupe şi de cariera ei şi de gospodărie.

- Si tu? o întrebă Michael pe un ton detaşat. Pe tine te interesează căsătoria? Si copiii?

Nikki se gândea că, dacă nu se va putea mărita cu Michael, nu se va mai mărita niciodată.

- Meseria înainte de toate. Probabil că o să mă mărit odată şi odată... Când o să fiu mai bătrână.

- Si dacă soţul tău doreşte să ai copii?

Avea un aer extrem de indiferent, părând mai degrabă preocupat de drum decât de răspunsul ei.

- Poate când o să am vreo treizeci de ani, minţi Nikki, căznindu-se să uite tonul nonşalant al lui Michael. O să angajez o guvernantă permanentă, pentru a mă putea întoarce imediat la lucru.

- Va trebui să-ţi prezint una din bogatele mele cunoştinţe, domnişoară Warren. N-au trebuit decât... cât anume? Sapte săptămâni? Si ai prins gustul luxului.

- Vineri îmi scoate ghipsul, răspunse Nikki pe un ton pe care-l dorea pe cât de normal posibil. Iar subînchirierea apartamentului meu se termină miercuri. Ai putea să mă ajuţi să mă mut în timpul weekendului?

- N-o să fiu la New York. Plec marţi în California. Dar ţin neapărat să aştepţi până mă întorc. Vreau să mă asigur că totul este în ordine.

- Pot să mă descurc şi singură, te asigur. Eu... eu am abuzat destul de ospitalitatea ta.

Din fericire, întunericul îi ascundea expresia feţei. Ea îi dăduse ocazia ca el s-o roage să rămână, dar el nu părea că voia să profite de ea.

- Chiar vrei să pleci, Nikki? N-o să regreţi toate... facilităţile pe care ţi le dau banii?

Nu, îşi spuse ea. *El* îi va lipsi. Îngrozitor. Si i se păru brusc extrem de urgent să nu mai amâne inevitabilul.

- Bineînţeles, dar a cam venit timpul să-mi asum nişte responsabilităţi.

Îşi trecu nervoasă vârful limbii peste buze, fiindcă i se uscaseră de emoţie.

- Michael, aş dori să-ţi mai mulţumesc o dată...

Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru felul în care...

- Doamne, nu începe iar cu asta!

Apăsă imediat pe butonul aparatului de radio şi un concert de muzică modernă umplu maşina cu sunetele ei discordante.

Capitolul 9

Nikki stătea în pat. Îşi mişca încheietura încă ţeapănă, cu un aer absent. Nu reuşea să adoarmă. Îi scoseseră ghipsul şi apartamentul ei era liber. Nu se stabilise nimic în privinţa mutatului şi ea nu mai avea nimic de făcut acasă la Michael Cragun.

Nu şi-l putea smulge din minte pe acest bărbat pe care
l iubea. Deşi Michael călătorea mult, ea îşi petrecuse totuşi destul timp cu el. Învăţase să-i cunoască stările schimbătoare de spirit şi o dată, în fugă, ce amant pasionat ar fi putut fi. Acele momente petrecute în braţele lui o mai tulburau încă.

Dorinţa de a fi mai aproape de el o copleşea. Era ultima noapte pe care o mai petrecea aici. Mâine va pleca, în timp ce el se mai afla încă în California.

Nikki ieşi din camera ei şi intră în camera lui Michael unde se lungi pe patul lui. Dar nu era suficient pentru a-i simţi prezenţa. Se duse şi-şi puse halatul lui Michael pe care acesta îl lăsase agăţat pe uşa băii şi îşi strânse gulerul mare în jurul feţei. Parfumul cu care era impregnat îi evoca imaginea lui. Învelită în acest halat precum un pui în găoacea lui, se băgă din nou în pat.

El plecase spre Coasta de Vest marţi dis-de-

dimineaţă, înainte ca ea să se fi trezit, şi fără să-i zică la revedere. Poate că era mai bine aşa. N-ar fi putut suporta umilirea de a izbucni în hohote de plâns în faţa lui. Degeaba aşteptase ca el să-i spună ceva: că o să-i lipsească, că ar fi dorit să mai rămână puţin în casa lui. Trebuia să recunoască cinstit că, prin propria ei atitudine, detaşată şi defensivă, nu-l încurajase deloc. Probabil că se simţea foarte mulţumit că se descotoroseşte de ea.

Simţind ceva pe gât, tresări. Pe jumătate adormită, îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că cineva se culcase alături de ea. Deschise gura să strige, dar o mână îi acoperi buzele şi o voce familiară o întrebă ironic:

- Cine doarme în patul *meu?* Tu eşti, Albă ca Zăpada?

Soarele urma să răsară curând. Nikki, care începuse să
se obişnuiască cu semiîntunericul, îl zări pe Michael lungit pe pat, cu torsul gol.

Îi datora o explicaţie. Dar îi venea greu să-i spună: “Te iubesc atât de mult încât m-am băgat în patul tău ca să am impresia că sunt cu tine”.

- Nu reuşeam să adorm, şopti ea. Câteodată, ajută să schimbi patul...

- Înţeleg. Si halatul meu ajută şi el? replică el pe un ton ironic.

Era evident că nu crezuse nici un cuvânt din ceea ce-i spusese.

- Mi-era frig, minţi ea.

Simţea acum şoldul lui Michael lipit de al ei. Se înfiora imperceptibil.

- Să văd ce pot face pentru tine. Ce părere ai?

El râse încetişor, apoi o acoperi cu corpul lui,

spri- jinindu-se într-un cot ca să nu-i facă rău. Nikki constată uşurată că el purta pantalonii de la pijama. Nu rezistă. Îl dorea prea mult. Michael deschise halatul şi începu s-o mângâie cu blândeţe. Nu făcu nici o mişcare s-o îmbrăţişeze, dar o privea fix în timp ce îi desfăcea cu încetinitorul cămaşa de noapte. O ridică şi i-o scoase peste cap, apoi urmă cu vârful degetului linia gâtului până îi atinse sânii.

Nikki tremura din tot corpul. Când senzaţia fu prea puternică, gemu de plăcere şi închise ochii, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Michael.

El îi cuprinse încheietura abia vindecată şi o acoperi cu sărutări uşoare.

-Te simţi bine? N-aş vrea să-ţi fac încă o dată rău, rosti el cu o voce răguşită.

- Foarte bine, îl asigură ea. Nu-ţi face griji. N-o să mă sparg în mii de bucăţele!

Când el se aplecă în sfârşit să o sărute, o făcu atât de prudent încât Nikki nu mai putu să se abţină şi începu să-i muşte buzele. Îşi trecu apoi mâna prin părul lui, îl trase mai aproape de ea şi-l sărută cu pasiune.

Michael, cu răsuflarea tăiată, uitase de toate, o luă în braţe şi o obligă să se aşeze peste el, fără s-o mai menajeze deloc. Cu braţele prinse sub corpul voinic al lui Michael, ea nu putea decât să asculte de dorinţele lui.

Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că se poate abandona atât de complet. Se lipi de el, gata să-i dea ascultare fără să protesteze.

Dar el se opri brusc. O împinse, se ridică şi se duse la fereastră. Îndepărtă perdelele şi privi fix arborii.

Nikki avea ochii plini de lacrimi.

- Michael, ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? Învaţă-mă, îl imploră ea. O să fac... tot ce vrei...

Vocea lui Michael răsună ca o plesnitură de bici:

- N-ai făcut nimic rău. Pleacă imediat de aici, acum cât mai sunt în stare să te las să pleci. Pleacă! Sterge-o în camera ta!

- Dar... Michael... îl rugă ea cu o voce pierită.

- Ti-am zis imediat! strigă el.

Nikki fugi şi trânti uşa camerei. Era stupefiată de comportamentul lui. De ce o respinsese cu atâta duritate? De ce se oprise atât de brusc? Doar văzuse că ea este de acord. Chiar dacă nu avea experienţă, ştia destul ca să-şi dea seama că el o doreşte. Atunci, de ce?

Dar pe măsură ce lacrimile i se uscau şi îşi recăpăta sângele rece, Nikki ajunse la concluzia că Michael făcuse asta pentru ea. Căzuse pradă tentaţiei, la fel ca oricare alt bărbat care ar fi găsit o femeie în patul lui. Dar, din fericire pentru ea, fiindcă nu o iubea, avusese decenţa să nu meargă până la capăt.

Nu mai avea curajul să dea ochii cu el. Comportarea lui nu-i mai lăsase nici o umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le avea pentru ea, sau mai bine zis... pe care nu le avea. Îşi scoase valiza din dulap şi o umplu grăbită. Henry o să-i aducă mai târziu restul lucrurilor. Îmbrăcă la repezeală blugii, puloverul şi o vestă, şi coborî scara.

Ajunsese aproape la uşă când vocea furioasă a lui Michael o făcu să tresară:

- Unde pleci aşa? Nu te pot lăsa singură nici cinci minute!

Fără să-i răspundă, ea apăsă clanţa. Dar, coborând

scara din patru în patru trepte, Michael se repezi la ea. Îi smulse valiza din mână, trânti uşa şi o forţă pe Nikki să se întoarcă spre el.

- Din clipa când ne-am întâlnit, ai făcut totul ca să-mi pierd capul. Mă provoci, mă înnebuneşti, dar nu mă asculţi niciodată când îţi vorbesc despre ceea ce simt, îi spuse el cu o voce furioasă.

Tăcu şi o zgâlţâi de umeri. Apoi continuă:

- Poate mă înşel, dar cred că mă pricep puţin la femei. Vreau ca acum, în faţa mea, să juri că nu mă iubeşti. Si atunci o să încerc să-ţi dau crezare.

Nikki începu să tremure.

- Ti-ar face plăcere să-ţi spun asta? îl întrebă ea resemnată. Ei bine, da, te iubesc. Acum eşti mulţumit? Atunci lasă-mă să plec.

El oftă şi păru că se simte uşurat.

- Sunt surprins că o fată atât de deşteaptă ca tine poate fi atât de proastă câteodată! îi declară el cu tandreţe. N-ai înţeles până acum cât de mult te iubesc şi eu?

Nikki şopti, nu prea convinsă:

- Nu. În weekendul trecut, nu aveai decât un singur gând: să scapi de mine. Si în seara asta m-ai alungat!

- Doamne, Nikki, crezi că eu nu te doresc? Ultima oară mi-a fost teamă că o să-ţi rup din nou mâna. Si în seara asta... m-am gândit că riscam să te las însărcinată. Stii cum se fac copiii, nu-i aşa? o întrebă el ironic.

Remarca lui era atât de caraghioasă, având în vedere împrejurările în care se cunoscuseră, încât Nikki izbucni în râs. Michael fu cuprins la rândul lui de un râs nebun.

- Ai dreptate, spuse el, cu zâmbetul pe buze.

Este o întoarcere poetică spre început...
O luă de baţ şi o duse în biroul lui. Nikki se aşeză pe canapea. Michael deschise sertarul şi scoase o cutiuţă îmbrăcată în saten, pe care i-o întinse.
- Deschide-o!
Un inel splendid împodobit cu un diamant înconjurat de smaralde mici, se găsea în interiorul cutiei.
- Nikki, începu el, hai să mergem la Las Vegas... şi pe urmă în Hawaii... dacă eşti de acord.
Nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos.
- N-ai uitat nimic? îl întrebă ea cu un aer maliţios.
El păru la început sincer mirat. Apoi exclamă:
- Ah, da! Colierul şi cerceii!
- Ce fraier! rosti ea exasperată. Nu, vreau să zic că ai putea mai întâi să mă ceri în căsătorie!
El dădu din cap.
- Credeam că am făcut-o.
Se aşeză lângă ea şi, cuprinzându-i chipul între mâini, îi spuse:
- Mărită-te cu mine, Nikki. Te iubesc puţin, mult, la nebunie!
O sărută pe gât apoi puse stăpânire cu patimă pe buzele ei.
- Satisfăcută? o întrebă el.
Apoi luând un aer grav, schimbă brusc tonul:
- Iartă-mă că te-am făcut să treci prin atâtea, dar până în seara asta credeam că nu simţi pentru mine decât o

simplă atracţie fizică. Când te-am găsit în patul meu, îmbrăcată cu halatul meu de baie, am înţeles că nu te-ai fi comportat atât de sentimental dacă nu m-ai fi iubit. Si pe urmă, când te-am ţinut în braţe, am citit în ochii tăi...
- Dar de ce m-ai alungat? insistă Nikki.

- Ti-am spus. Fiindcă îmi declaraseşi mai de mult că nu-ţi doreşti acum un copil. Dar când te vei simţi pregătită, îngerul meu, va trebui să mi-o spui. Mie mi-ar plăcea la nebunie să am unul, dar nu vreau să te forţez.

- E prima oară când manifeşti atâtea scrupule, spuse ea în glumă. Numai că se întâmplă... să ador copiii... şi mai ales pe cei pe care îi vom avea împreună. Si în fond, chiar dacă nu voiam...

Se ghemui la pieptul lui înainte de a continua:

- Nu înţeleg de ce nu mi-ai spus niciodată nimic. În ultimul timp m-ai tratat ca pe sora ta. Chiar am crezut că nu reprezint mai mult pentru tine...

- O soră... spuse el zâmbind. De fiecare dată când am încercat să-ţi spun ce simţeam în adâncul sufletului, refuzai să mă crezi. M-am gândit că trebuie să-ţi las timp să mă cunoşti. Voiam să ies cu tine, să-ţi fac curte. Ti se pare prea demodat? În plus, cu mâna asta în ghips... Micul tău joc mă amuza, dar mi-ai făcut viaţa imposibilă. Simţeam că o să înnebunesc în cele din urmă.

Dar Nikki nu auzise încă destul. Voia să afle în amănunt tot ce simţea el, de la începutul începutului.

- În seara petrecerii, eu... eu am surprins discuţia ta cu Elianne. V-aţi certat din cauza copiilor?

- Ai tras cu urechea, curioasă mică! spuse el zâmbind. Mai încearcă o dată să faci asta şi te leg de pat ca să abuzez de trupul tău pur şi inocent.

- E o promisiune, Michael? şopti ea.

- Absolut, îi răspunse el făcându-i cu ochiul.

- Si Elianne?

- E o fire rece şi egoistă, dar cu... compensaţii.

Incapabilă totuşi de fidelitate. De fapt eram la curent cu aventura pe care o avea cu dirijorul. Dar voia să facă un mariaj bogat, asta-i tot. Când a încercat să-mi forţeze mâna să mă însor cu ea, i-am spus că ceea ce îmi doream în primul rând sunt copiii. Ea mi-a spus că, dacă eram în căutarea unei maşini de făcut copii, nu aveam decât să dau un anunţ la ziar. Era o provocare destul de... picantă. Ceea ce mi-a zgândărit simţul umorului şi l-am pus pe Charlie să se ocupe de problemă.

- I-ai spus că sunt plictisitoare... remarcă Nikki cu un aer îmbufnat.

- Cum?!

- Da, i-ai explicat că un anumit gen de femei te plictisesc la culme şi... pe urmă n-am mai rămas să ascult continuarea.

- Si de aceea te-ai purtat atât de îngrozitor toată săptămâna? o întrebă el nevenindu-i parcă să-şi creadă urechilor.

Nikki dădu din cap, cu ochii strălucind de curiozitate.

- N-ar fi trebuit să pleci. I-am declarat Eliannei că femeile geloase şi certăreţe sunt caraghioase - să-şi bage bine asta în cap - şi că la urma urmei nici n-o invitasem la petrecere, iar dacă nu-i convine, nu are decât să plece. I-am mai spus că nu vreau să o mai văd... decât pe scenă, bineînţeles.

- Dar tocmai vă petrecuseră̆ţi weekendul împreună, spuse Nikki cu amărăciune.

- Geloasă?

- Poate că n-ar trebui să-ţi mărturisesc asta, dar eram bolnavă de gelozie. Atunci am înţeles că eram cu adevărat îndrăgostită de tine. Si acum vii să-mi spui că nu suporţi femeile geloase...

- În cazul tău, o să fiu obligat să fac o excepţie. Îmi venea să-i sucesc gâtul lui Martens când v-am surprins împreună.
Îi sărută podul palmei, apoi continuă:
- După cearta noastră şi după faimoasa ta lovitură de genunchi, am făcut totul pentru a-ţi recâştiga încrederea. Chestia cu “fratele mai mare care te protejează“ era o poveste de adormit copiii. Nu ştiam prea bine ce doream să fii, dar în orice caz, nu sora cea mică!
- Si eu care am crezut totul! Eşti un adevărat diavol, Michael!
- Nu fi prea rea, îngerul meu. Am fost pedepsit după cum meritam. Nu voiam să recunosc că sunt îndrăgostit de tine. Weekendul petrecut cu Elianne cred că a fost numai ca să te fac geloasă. Dar ai fost răzbunată.
Nikki îl privi pe Michael, încercând să priceapă ce voia să spună. Spre marea ei surpriză, îl văzu înroşindu-se.
- Ei bine, continuă, spuse ea moartă de curiozitate.
- Când mi-ai băgat şarpele în pat şi ţi-ai jucat numărul cu “unchiul Michael”, aveam intenţia să-mi petrec noaptea cu Elianne. Voiam să-mi dovedesc că nu reprezinţi nimic pentru mine. Dar când am închis ochii, chipul tău mi-a apărut în minte, nu al ei... Si n-am putut...
Se întrerupse brusc.
- Ce n-ai putut? îl întrebă Nikki zâmbind.

- N-am putut, pur şi simplu! Si nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Am condus-o acasă după douăzeci de minute. Stiu că nu mai am nouăsprezece ani, dar totuşi...

- Ai meritat-o, replică Nikki satisfăcută. Si dacă vrei să ştii, sunt încântată că stratagema mea a reuşit atât de bine.

Drept orice răspuns, Michael o luă în braţe şi începu s-o mângâie şi s-o sărute până ce Nikki gemu de plăcere şi se lipi de el. Apoi el o împinse cu brutalitate şi bombăni:

- S-a terminat comedia! Acum ştii ce îndur de şase săptămâni. De ce crezi că am călătorit atât? Voiam să-ţi dăruiesc inelul şi colierul la întoarcerea mea din California, luni seara. De aceea te rugasem să mă aştepţi. Si pe urmă, toată ziua de sâmbătă m-am gândit fără încetare la tine. Ajunsesem la capătul răbdării. Am luat avionul companiei şi m-am întors la New York. În timpul drumului, am încercat să-mi închipui cum o să te conving să te măriţi cu mine. Oh, ştiu că te-aş putea seduce oricând, Nikki, spuse el pe neaşteptate. Dar nu asta voiam. De la început te-aş fi putut determina să ajungi în patul meu. Numai că aveam sentimentul că mă vei detesta... după. Si această idee era de nesuportat.

- Dar, în maşină... în ziua accidentului...

- Mă scoseseşi din minţi. Dar când am văzut acea expresie întipărită pe chipul tău, am înţeles că sunt îndrăgostit. Si pe urmă accidentul... Sase săptămâni pierdute!

Dădu din cap amărât.

Dar Nikki mai avea o întrebare de pus.

- Michael, de ce ţi-ai dat atâta osteneala... vreau să zic, la început? Văzuseşi bine că nu sunt de acord cu propunerea ta.

- Persoana ta m-a intrigat chiar înainte să te cunosc. Am pus o întreagă echipă pe urmele tale ca să culeagă informaţii. Si când te-am întâlnit în cele

din urmă, nu-mi venea să te las să pleci. Presupun că era şi un joc. Nu e prea plăcut pentru mine să recunosc asta, dar îmi făcea oarecum plăcere să te manipulez. Mă săturasem de fetele egoiste şi bogate. Tu erai tânără, frumoasă şi vulnerabilă. Si ceea ce mă fascina mai mult era că îmi rezistai. Era o provocare pentru mine.

Zâmbi, apoi continuă cu un aer vinovat:

- Eram încântat că te puteam obliga să faci ceea ce voiam eu. Să mă joc de-a şoarecele şi pisica. Ştiam că o să vrei să pleci când ne-am întors din Florida, aşa că am pregătit un contraatac. Nu ştiu însă dacă mi-aş fi pus ameninţările în aplicare. Sper că nu...

Începu să se joace cu părul lui Nikki cu un aer absent, apoi reluă cu duioşie:

- După accident, ţi-am mărturisit cât de vinovat mă simţeam, dar tu nu m-ai lăsat să-ţi explic ce a fost în sufletul meu când te-am văzut acolo, plină de sânge... Aşteptam ambulanţa ţinându-te în braţe şi dorind să fiu în locul tău. Atunci am înţeles cât de mult te iubesc. Când am încercat mai apoi să-ţi spun asta, nu m-ai crezut. De fapt, cred că te-am iubit aproape de la început, după ce am fost în Florida. De aceea eram atât de hotărât să nu te las să pleci. Dar după accident, mi-am închipuit că mă urăşti...

Chipul lui căpătă o expresie îndurerată, ca şi cum retrăia acele clipe...

- Nikki, eu...

Ea îi strigă brusc:

- Stop!

Michael o privi, livid la faţă.

- Asta a fost un fel de revanşă? Nu înţeleg...

- Domnule Cragun, îl întrerupse ea cu răceală, taci şi fă ceea ce îţi spun. Urcă în camera ta! Imediat!

Aerul lui neliniştit fu înlocuit de un surâs.

- La ordinele tale, doamnă, răspunse el ascultător.

- Să ştii, reluă ea tachinându-l, că nu-mi displace deloc ideea de a-ţi purta copilul. De ce nu chiar din seara asta, Michael?

El o sărută pe nas, o luă în braţe şi începu să urce aşa scara.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *